

73

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்சேய்த
 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று பிரஸித்தமான
ஸ்தோத்ரரத்நம்.

இது

பேருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்வாமி அருளிச்சேய்த

“ரத்நப்ரபா”

என்னும் வியாக்கியானத்தோடு

சென்னை,

M.R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

1928.

தன். விலை 0-12-0.

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குத் தெளிவான உரை.

ஆழ்வார்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டுத் தமிழ்வேதமென்று பிரசித்தமாயுள்ள நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குப் பூர்வாசாரியர் களால் எழுதப்பட்டுள்ள வியாக்கியானங்கள், கல்வியில் அதிக தேர்ச்சி பெற்றார்க்கேபன்றி மற்றவர்களுக்கு எளிதில் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய நிலைமையிலில்லாமையால், காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீமத்.உ. வே. சித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அவர்களால் பிரதிபநார்த்தம், தாத்பர்யம், விச்சிஷார்த்தம், மற்றும் பல சம்பந்தாய அர்த்தங்களோடு சுலபமான நடையில் “திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” என்னும் பெயர் பூண்ட அற்புதமான உரை எழுதப்பட்டு மாதாந்த சஞ்சிகையாக பிரசுரமாகி வருகிறது.

இதுவரையில் இவ்வுரை முதலாயிரம் முழுமைக்கும் வெளிவந்திருப்பதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் அறிவர். 1927 னூ ஜனவரி மீ தொடங்கி இதுவரையில் இயற்பாசில் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு உரை வெளிவந்தாயிற்று. தற்சமயம் ஒரு மாதம் இயற்பாசில் நம்மாழ்வார் பிரபந்தங்களின் உரையும், ஒரு மாதத்தில் திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தமாகிய பெரிய திருமொழியின் உரையுமாக மாறி மாறி வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. பிரதி மாதமும் தவறாமல் சஞ்சிகை வெளிவரும். ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களில் ஆதரமுள்ள அனைவரும் இதற்குச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்து, பிறரையும் சேர்வித்து ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன்.

வருஷச்சந்தா ரூபா 3-0-0. வெளியூருக்கு போஸ்டேஜ் உள் பட ரூபா 3-8-0. தனி சஞ்சிகை 0-5-0. மாசிரி சஞ்சிகைவேண்டு வோர் 0-5-6 ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

முதலாயிர உரைப் புத்தகங்கள் தனித்தனியாகவும், மூன்று வால்யூம்களாகவும் பயிண்டு செய்யப்பட்டு தயாராயிருக்கிறது. தேவைக்கும், மற்ற விவரங்களுக்கும் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்.

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,
“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,
32, பந்தர் தெரு, மதுரை

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று பிரஸித்தமான

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

இது,

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

“ரத்நப்ரபா” என்னும் வியாக்கியானத்தோடு

சென்னை M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிரபவஸ்ரீ கார்த்திகைமீ

1927.

இதன் விலை 0-8-0.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

மூலம்

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களை யுமே சிந்தித்தும் நடத்தியும் வருகின்ற எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிமீறி நடப்பதன் பலகை இந்த இருள் தருமானால் மாகிற ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ் வெம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது தவிர வேறொரு மோகேஷபாயமும் இல்லையென்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகையால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலுக்கப்பே நமக்கு அவசியமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்றதாயிற்று.

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கவேண்டியதற்கு உரிய உபாயங்கள் ச்ரவணம் என்றும் மநம் என்றும் பலவகையாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உபாயங்கள் யாரோ சில உத்தமர்கட்கே அதிகரிக்க உரியவையாதலால் எல்லார்க்கும் எளிதானவையல்ல. மற்றுஞ் சில உபாயங்கள், பாவங்கள் தொலைத்து புண்ணியங்கள் நிரம்பின சிலமஹான்களுக்கே உரியவையாதலால் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கிடக்கின்ற நம்போலியர்க்குப் பெரும்பாலும் அவை பயன்படா. இவ்விஷயத்தை நமது முன்னோர்கள்தாமே நன்கு ஆராய்ந்து, எவ்வகையாலும் உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாத நம்மையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவருள் நிரம்பிய திருவுள்ளத்தினராய் ஸ்தோத்ரம் என்கிற ஒரு சிறந்த உபாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளினார்கள்.

எம்பெருமானை ஸ்தோதரஞ் செய்வதென்பது இன்னார்க்குத் தான் உரியது என்று ஒரு நியமமில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகாரமென்றும், பல கருமங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பல இருப்பதுபோல் இதற்கு யாதொன்று மில்லாமையாலே இது எளிதான காரியமென்றும்,

ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தொடங்கும்போதே விலக்ஷணமான வொரு பக்தி விசேஷம் நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றமையால் இது பாமா நந்த ஜநகமென்றும் ஆக இப்படிகளாலே புகழப்பெற்றதான துதித்தல் என்னுமுபாயம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை எளிதில் உகப்பிக்கக் கூடியதேயாம். வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிலாஸங்களிலும் இதன் பெருமை பாக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கிருதயுகத்தில் தியானிப்பது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் பஜ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்ததென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும், இக்கலியுகத்தில் ஸ்துதிப்பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாமாகச் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதி செய்வதற்காட்டிலும் அறிவிற்கிறந்த ஆரியர்கள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாதலால் ஜ்ஞாநபக்திவிரக்திகளால் ஒப்புயர்வற்றவர்களென விளங்கி நின்ற நம் பூருவாசாரியர்கள் பாம கருணையால் நமக்காகவே அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவித்தல் நன்று.

நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில் எண்ணிறந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு உள்ள பெருமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று இதற்குத் திருநாமம் வழங்கிவருதல்கொண்டே இதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணர்தற்குரியோம். எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சினர்க்கும் இதில் ஒரு ச்லோகத்தைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் உருகுமென்பதைப் பன்னி யுரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆளவந்தாருடைய பக்திப் பெருங்காதலும், ரஸங்களில் அவர் தம்மயமாயிருந்ததும், அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவலீலையாகவே எடுத்துரைத்ததும் இதில் ஒவ்வொருவராகத் திலும் ஒளிமல்குமன்றோ.

பகவத் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்தவர்களான எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் தேசிகன் முதலாயினோர்க்கும் இவ்வாள்

வந்தார் ஸ்தோத்ரமே வழிகாட்டியாக அமைந்த தென்பதையும், இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களே பெரும்பாலும் மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் சப்த பேதத்தால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவென்பதையும், இதிலுள்ள சொற்பொருளின்பங்கள் வேறு எதிலும் அமையமாட்டா என்பதையும் நன்னுணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் இந்த ஸ்தோத்ராதந்தில் அளவற்ற அபிரிவேசத்தைக் காட்டிவந்தார்கள். இதுதன்னைக் கற்றுணராதவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்றே நம்மவர்கள் நிச்சயிப்பார்கள். ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் திருப்பல்லாண்டையும் திருப்பாவையையுமாவது அதிகரிப்பதுபோல், ஸ்தோத்ரங்களிலும் இதை நியமேன அதிகரித்துவரக் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரமாயுள்ளவற்றை அநுஸந்திக்கும்போது அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வெறும் மூலத்தை மாத்நிரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்ச ஆநந்த முறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகப்பதிலும் தடையில்லையாயினும் அர்த்தஜ்ஞானமும் இருந்து அநுஸந்திப்பதில் விலக்ஷணமான ஆநந்தம் விளையுமாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் கருத்தையும் அறிய விரும்புவது அவசியமேயாம்

இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வேதாந்ததேசிகனும் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்திருந்தாலும், கற்றுணர்ந்த வித்வான்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அவற்றில் ப்ரவேசம் அருமைப்படுமாதலால் அனைவர்க்கும் எளிதில் உபயோகமாம்படி அடியேன் திவ்யப்பரந்தங்கட்கு உரையிட்டதுபோலவும், முகுந்தமாலை பஞ்சஸ்தவம் முதலிய மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரையிட்டது போலவும் இந்த ஸ்தோத்ராதந்திற்கும் ரத்நப்ரபா என்னும் ஒருரை இடப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம் :

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசிரியன்.

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

(தனியன்.)

ஸூரியநீல ஸுவேஷாம்
 சூரியநீல ஸுவேஷாம்
 ஸூரியநீல ஸுவேஷாம்
 தம் வந்தே யாமுநாவஹயம் ||

ஸ்வாதயநீல ஸுவேஷாம்
 த்ரயந்தார்த்தம் ஸுதர்க்ரஹம்.
 ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகந்தர
 தம் வந்தே யாமுநாவஹயம்.

பதவுரை.

ய: யோகிந்	யாவரொரு (ஆளவந்தார்)	ஸ்வேஷாம்	அனைவர்க்கும்
த்ர:	தாரென்கிற		
	யோகிச்சேஷப்	ஸ்வாதயந்	{ எளிதாக அனுபவம்
	பர்		யமாக்கிக் கொண்டு
ஸுதர்	{ (ஒருவராலும்) அடி	ஸ்தோத்ரயா	{ ஸ்தோத்ரரூபமாக
க்ரஹம்	யோடு க்ரஹிக்க முடியாத	மாஸ	{ வெளியிட்டாரோ
த்ரயந்த	{ வேதாந்தப்	தம் யாமுந	{ அந்த ஆளவந்தாரை
அர்த்தம்	பொருளை	ஆஹவயம்	
இஹ	இவ்வுலகில்	வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்.

* * * — இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பதைக்காட்டும் இத்தனியன். வேதாந்தமாவது உபநிஷத்துக்கள்

அவற்றின் பொருள்களை அவற்றையே கொண்டு நேராக அறிவது அருமை; இந்த ஸ்தோத்தரத்தை அர்த்தத்துடன் தெரிந்து கொண்டால் வேதார்த்தங்களின் ஸாரமான பொருள்கள் யாவும் எனில் தெரிந்துவிடும். ஆளவந்தார் வேதார்த்த தாத்பரியங்களை அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்தோத்தரமென்கிற திருநாமத்தால் இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தார். வித்வான்களாயுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே அவற்றின் பொருள்களை அறிந்து கொள்ளலாமாயினும், இந்த ஸ்தோத்தர மூலமாய் எவ்வளவு போக்யமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடுமோ அவ்வளவு மதுரமாக உபநிஷத்துக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வேதார்த்தங்களை இதில் வெளியிடுகிற முறையானது பண்டிதர்களோடு பாமரர்களோடு வாசியற் எல்லார்க்கும் இனிமையாயிருக்கும். இப்படி நமக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளின “எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்” என்று ப்ரஸித்தரான ஆளவந்தாரை வணங்குகிறேனென்கிறது. ... *

(மற்றொரு தனியன்.)

நஜொ நஜொ யாஜுநாய

யாஜுநாய நஜொ நஜி

நஜொ நஜொ யாஜுநாய

யாஜுநாய நஜொ நஜி ||

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நம;

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நம.

* * *— ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம், ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம் என்று ஆதாரதிசயத்தாலே பலகால் சொல்லி வணங்குவதாம். *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

நமோ விஞ்ஞாஹுதாதிஷ்ட

ஜ்ஞாந வெவராஹு ராசயே ।

நாதாய ஁நயெதமாய

ஹவடி கி லிநுவ ॥

நமோ சிந்த்யாத்தபுதாக்கிஷ்ட

ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே.

நாதாய முநயே காத

பகவத் பக்தி ஸிந்தவே.

(க)

அசிந்த்ய

அத்புத

அல்லிஷ்ட

ஜ்ஞாந

வைராக்ய

ராசயே

இப்படிப்பட்ட

தென் ற நினைக்க

முடியாததும் ஆச்

சரியமானதும்

(எம்பெருமானரு

ளாலே) எளிதா

கக் கிடைத்தது

மான ஞானத்தி

னுடையவும்

வைராக்யத்தி

னுடையவும்

திரட்சிபோன்றவ

ராயும்

அகாத பகவத்

பக்தி

விந்தவே

ஆழ்ந்த பகவத் பக்

திக்குக் கடலாயு

மிருக்கிற

நாதாய

முநயே

{ஸ்ரீமந்நாதமுநிக

ருக்கு

நம:

{சமஸ்காரம் (செய்

கிறேன்.)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தம். 1.

9

* * * — [நனோலிணு.] ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரிக்கிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ஞானமும் விரக்தியும் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டனவோ! என்று நினைக்கக்கூடியவர்; ஆழ்ந்த பகவத்பக்திக்கு இருப்பிடமானவர். எனவே, ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகளாலே பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு நம:—என்றாராயிற்று. இவருடைய ஞானமும் விரக்தியும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அசிந்த்ய, அத்புத, அக்லிஷ்ட.] அசிந்த்யமாகையாவது—இன்றொருடைய ஞானவிரக்திகள்போலே யிருக்குமென்று நினைக்க முடியாமையும், இவ்வளவென்று ஓரளவிட்டு அறிய முடியாமையும். அத்புதமாகையாவது—அசிந்த்யமான இவருடைய ஞானவிரக்திகளிலே நாம் நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எவ்வளவு க்ரஹிக்கிறோமோ அவ்வளவுதானும் ஆச்சரியமாயிருக்கை. அக்லிஷ்டமாகையாவது—அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததாகை. வ்யாஸர் பராசரர் முதலிய ரிஷிகளுக்கும் ஞானவிரக்திகள் உண்டாயிருந்தாலும் அவை அவர்களால் தவம் முதலிய ஆயாஸங்களாலே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப்பட்டனவாதலால் க்லிஷ்டமாயிருக்கும். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளின் ஞானவிரக்திகள் அப்படி ஸ்வப்ரபத்ரமூலமன்றியிலே ஆழ்வார்களுக்குப் போலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கிடைத்தனவாகையால் அக்லிஷ்டமென்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவராக்யங்கள் கும்பலாகக் குவிந்து நாதமுநிகளாகத் தோற்றுகின்றன போலும். ஞானமென்று ஒரு பதார்த்தமும் வைராக்கியமென்று ஒரு பதார்த்தமும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்கள்தானே உள்ளது, இவை கும்பலாகக் குவிகின்றன வென்பது எங்ஙனே கூடும்? என்னில்; ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய வஸ்துக்கள்—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவை பல்லாயிரமுண்டாகையாலும், வைராக்யத்துக்கு விஷயமான வஸ்துக்களும்—* அன்னை, அத்தன், புத்திரர், பூமி, வாசவார்குழலார் என்னுமவை பலபல உண்டாகையாலும் சொல்லக்குறையில்லை.

[அகாத பகவத்பக்தி ஸிந்தவே.] பகவத்பக்திரஸத்திற்கு நாதமுநிகள் ஆழ்ந்ததொரு கடல்போலே யிருப்பாரம். கடலானது கீழ்த்தரை கண்டுபிடிக்க முடியாதிருப்பதும், கலக்கிவிட

வேணுமென்ற எண்ணங்கொண்டு எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலக்க முடியாதிருப்பதும் ப்ரலித்தம்; நாதமுநிகளின் பக்தியும் அப் படிப்பட்டதே. பகவத்பக்திக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்றும், பகவத்பக்தியாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தம்மிடத்திலே உடையவர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்வர் ஸமாஸபேதத்தாலே. ஜ்ஞானவைராக்யங்களைவிட பக்தி முக்கியமென்பது தோன்ற பக்தி யுடைமையைத் தனிவிசேஷணத்தால் கூறினர்.

நாதமுநிகளின் பூர்ணமான திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாதமுநி என்பதாம். அதன் ஏகதேசத்தாலே ப்ரலித்தி. முநி = எப் போதும் எம்பெருமானையே மகனம் செய்பவர். ... (க)

தடுவெ நடுவா உயுஜிஹி ஸுரோஜதஹு
ஜ்ஞாநாநுராஹ உஹிஜாதிஸயாகலீஜெ
நாயாயநாய உநயெ சூவாசூவாவி
மித்யு யஜீய வரணா ஸாணம் உஜீயு ||

தஸ்மைநமோ மதுஜிதங்கீஸரோஜதத்வ
ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீநே
நாதாய நாத முநயேத்ர பரத்ரசாபி
நித்யம் யதீய சரணேள சரணம் மதீயம். (உ)

மதுஜித் அங்கீரி ஸரோஜ தத்வ ஜ்ஞாந அநு ராகமஹிமாதி சய அந்த ஸீநே	{ எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரை களைப்பற்றின உண்மையுணர்ச்சி யென்ன ஆசை யென்ன இவற் றின் பெருமேன் மைக்கு எல்லை விவரமாயும்	அத்ர	இவ்வுலகத்திலும்
		பரத்ரச அபி	மேலுலகத்திலும்
நாதாய	{ எனக்கு நாதராய மிருக்கிற	நித்யம்	எப்போதும்
		யதீய சரணேள	{ எந்த ஸ்ரீமந்நாத முநிகளுண்டய திருவடிகள்
தஸ்மை நாத முநயே நம:	{ அந்த நாதமுநிகளு க்கு நமஸ்காரம்;	மதீயம் சரணம்	{ என்னுடையதான புகலிடமோ,
		[அந்த நாதமுநிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.]	

***—[தடுவெ நடு:] ஆழ்வார்க்குப்பின்னே நம் ஸம்பா
தாயத்திற்கு ப்ரதமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை மீண்டும்

நமஸ்கரிக்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய திருவடித்தாமரைகள் இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் அடியேனுக்கு சரணமாகிறபடியால் அவர்க்கு மீண்டும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநத்தால் பரிபூர்ணர்; அத்திருவடிகளில் அன்பினாலும் பரிபூர்ணர். எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம், வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து அவன்பக்கல் ப்ரோமம் கனத்திருப்பவர்களில் இவர் நிகரற்றவர் என்றபடி.

“மதுஜித் தத்வஜ்ஞாந” என்றாலே போதுமாயினும், சிசுக்களுக்குத் தாய்மார்களின் ஸ்தனம்போல் தத்வஜ்ஞாநிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பாதாரசிந்தமே பரமோத்தேச்யம் என்பது தோன்ற அங்கிரி ஸரோஜ என்று இடையில் தொடுக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமாவது எம்பெருமானைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமேயாம். அந்த தத்வஜ்ஞாநத்தின் மஹிமாதிசயமாவது அரைகுறையன்றிக்கே பரிபூர்ணமான தத்வஜ்ஞாநம். அதற்கு நாதமுநிகள் முடிவெல்லையாயிருப்பார் என்றது—இவரைப்போன்ற தத்வஜ்ஞாநிகள் வேறு யாருமில்லையென்றபடி. பகவத் தத்வஜ்ஞாநமுட்பகவததூராகமும் முடிவாக நாதமுநிகளிடத்தே வந்து விசர்மித்தனபோலும். மற்றும் பலயோகிகள் பகவத்தத்வஜ்ஞாநிகளாகவும் பகவத் பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் இவர்க்குத் தாழ்ந்தவர்களே என்கை

[அத்ர பரத்ரசாபி.] மோக்ஷமடைவதற்கு முன்னும் மோக்ஷமடைந்த பின்னும் ஆகிய எக்காலத்திலும் நாதமுநிகளுடைய திருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சம் என்கிறாரே, இது கூடுமோ? திருநாட்டில் எம்பெருமானுக்கன்றோ சேஷமாயிருப்பது; நாதமுநிகளின் திருவடிகள் அவ்விடத்தில் இவர்க்கு எப்படி தஞ்சமாகும்? என்னில்; பரமபதத்துக்குச் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” [திருவாய்மொழி 2—3—10] என்றும், “ஐவெவெவெவெஃ வரிஜெவெவெவ ஸு

மலீய” [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.] என்றும் திருநாட்டிலுள்ள பாகவதர்களுக்குத் தொண்டெழுண்டிருக்கவே விரும்புகிறபடியாலும் பரமபதத்திற்கு ‘வானவர் நாடு’ என்று பெயராகையாலே பாகவதர்களுக்கே அங்கு ப்ராதாந்பமிருப்பதாலும், உலகில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸ்வாமிகளை ‘ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்’ என்றே சொல்லும்படி பெரியோர் நம்மைக் கற்பித்திருப்பதாலும்— ‘பரமபதத்திலும் நாதமுநிகளின் திருவடிகளை எனக்கு உபேயம்’ என்று இவர் கூறுவது பொருந்தும். ‘சாணம்’ என்கிற பதம் உபாயத்துக்கும் உபேயத்துக்கும் வாசகம் (உ)

ஊடுபொ நடுநா டவரிநிதாவுட ஹதிதக
ஜ்ஞாநா டுதாஸி வரிவாஹ ஸுஹெஹ்வொஹி |
ஹொகெவதீண- வாநாடி- ஸஜி- ஹதி
பொமாய நாடி- நயெ யநிநா- வராய ||

பூயோநமோ பரிமிதாச்யுத பக்திதத்வ
ஜ்ஞாநா ம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர்வசோபி:
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி
யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய. (ந)

அபரிமித அச்
யுதபக்தி தத்
வஜ்ஞாந அம்
ருதாப்தி பரி
வாஹ சபை:
அளவில்லாத பகவத்
பக்தி யென்ன,
தத்வஜ்ஞாந
மென்ன இவை
யாகிற அமுதக்
கடலின் பரீவா
ஹம் போன்று
ப்ரஸங்கதேனக்
களான

வசோபி: ஸ்ரீஸூக்திகளாலே
லோகே இவ்வுலகத்தில்

அவதாரம் செய்தி
ருக்கிற பரம புரு
ஷார்த்தமாயும்.
பரிபூர்ணமாயு
மிருக்கிற பக்தி
யோகத்தை
புடையவராகிய
யமிநாம் { யோகிகளில் சிறந்த
வராய } வரான
நாதமுநயே நாதமுநிகளுக்கு
பூய: நம: { மஹபடியும்
நமஸ்காரம்.

*** [ஊடுபொ நடுநா] தாஹித்தவனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்க மேன்மேலும் தாஹம் கிளர்வதுபோல் இவர்க்கும் நாதமுநிகள் திருவடிகளிலேயே மேன்மேலும் ப்ரேமம் அதி

கரித்து அவரைபே மீண்டும் வணங்குகிறார் [யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம்.] பேரகிகளுக்குள் தலைவரான நாதமுநிகளுக்குமே மறுபடியும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்?— தம்முடைய ஸ்ரீஸுலக்திகளாலே இவ்வுலகில் பக்தியோகத்தைப் பரிபூர்ணமாகவும் உண்மையாகவும் வெளியிட்டருளினவர். அவருடைய அந்த ஸ்ரீஸுலக்திகள் எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [அபரிமிதஅச் யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாநஅம்ருதாப்திகபை:] எம்பெருமானிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியென்ன, அவன் விஷயமான தத்வஜ்ஞாநமென்ன ஆகிய இவை ஒரு பெரிய அமுதக்கடலாகத் திருவுள்ளத்தினுள் நிரம்பி, உள்ளே அடங்கமாட்டாது வெளியே பெருகிவந்த அம்ருதப்ரவாஹமே! இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகள் என்று நினைக்கக்கூடியவை. தம்முடைய பக்தியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற போக்யமான ஸ்ரீஸுலக்திகளாலே பக்தியோகத்தின் ரஹஸ்யங்களை இவ்வுலகத்தவர்க்கு உரைத்தருளின நாதமுநிகட்கு நமஸ்காரம் என்றாராயிற்று.

ஏரிமுதலியவை நிறைந்துவிட்டால் உடைபடாமல் அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கலங்கல் எடுத்துவிடுவதுண்டே, அதற்குப் பரீவாஹ மென்றுபெயர். ஸ்ரீஸுலக்திகளை பக்திபரீவாஹமென்றதனால்—வாய்விட்டுச் சொற்களைச் சொல்லாவிடில் சரீரம் தரிக்கமுடியாதென்பதும், அவர் சொன்ன சொற்கள் யாவும் பக்திபலாத்காரத்தாலே அவதரித்தனவேயன்றி ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொன்னவையல்ல என்பதும் தெரிவிக்கப்படும். அம்ருதபரீவாஹம்போல் சுபங்களான ஸ்ரீஸுலக்திகளென்றது—ப்ரஸந்நமாயும் மதுரமாயும் சீதளமாயுமிருக்கிற திவ்ய ஸுலக்திகளென்றபடி. இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகளாவன எவை யென்னில்; ந்யாயதத்வம் என்கிற ஒரு சிறந்த கார்த்தம் நாதமுநிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததென்று ஸ்ரீதேசிகன் முதலானோர் எடுத்துக்கூறுகிறபடியால், தற்காலம் அந்த திவ்யகார்த்தம் தூர்லபமாய்விட்டாலும் ஆளவந்தார் காலத்திலே ப்ரலித்தமாயிருந்ததனால் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு [வசோபி:] என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, சிஷ்யர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாக நாடோறும் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த நித்யகாலசேஷப ஸ்ரீஸுலக்திகளைச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

நாதமுனிகள் உபதேசித்தருளின பக்தியோகம் இன்றைக்கும் இவ்வுலகத்தில் வழங்கி வருகின்றதோவென்னில்; இல்லை. 'குருகை காவலப்பன்' என்கிற ஸ்வாமியால் ஆளவந்தார்க்குக் கிடைக்கவேண்டியதாயிருந்தது; ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டிருந்த ஸமயத்தில் ஆளவந்தார் திருவனந்தசயநசேஷத்தர் யாத்திரை யெழுந்தருளி ஸமயத்தை இழந்ததனால் அந்த பக்தியோகம் குருகைகாவலப்பனோடே விச்ராந்தமாயிற்றென்று ஸம்பந்தாயஜ்ஞர் கூறுவர். யோகம் என்கிற சப்தத்திற்கு "யொம ஹ்னுஹநொவாய யுந ஸம்மதி யுத்திஷு = யோகஸ் ஸந்நஹநோபாய த்யாநஸங்கதியுக் திஷு" என்ற நிகண்டின்படி பல பொருள்களுண்டாதலால், பக்தியாகிற உபாயம் என்றாவது ப்ரீதிருபமான த்யானம் என்றவது பொருள்கொள்ளலாம். நெஞ்சுகனிந்து எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதென்கிற ஒரு நல்வழியை இவ்வுலகில் நாதமுனிகளை காட்டியருளினராதலால் அதை இங்குச் சொல்லுகிறாரென்றுங் கொள்ளலாம்; அப்போது, குருகைகாவலப்பனோடு விச்ராந்தமான பக்தியோகத்தைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவமில்லையென்று கொள்க. பக்தியோகத்திற்கு, பரமார்த்த என்றும் ஸமக்ர என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுத்திருப்பதனால்—நாதமுனிகள் அவதரிப்பித்த பக்தியானது ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென்பதும் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குப் ப்ரயாப்தமான உபகரணமென்பதும் விளங்கும். (ங)

தகைந யஸூரி விஜீஸா தச ஸுலாவ
 ஹொமாவவம-த தடிவாய மகீரூடார: |
 ஸந்ஸ-யதிரஜீத வுராரணரதூ
 தலெஸ நஜொ ஸுகிவராய வராரஸராய ||

தத்வேந யச்சித சிதீச்வர தத் ச்வபாவ
 போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார:
 ஸந்தர்சயந்நிரமீத புராணரத்நம்
 தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய.

(சு)

உதார:	{ உதாரஸ்வபாவ முடையரான	தத்வேக	உள்ளபடி.
ய:	யாவரொரு பராசரர்	ஸந்தர்சயந்	{ விளக்காநின்ற கொண்டு
சித் அசித் ஈச்வர, தத் ஸ்வபாவ, போக, அபவர்க்க, ததுபாய கதீ:	{ சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரய மென்ன, அவற் றின் தன்மைக ளென்ன, விஷ் யாநுபவமென்ன, மோக்ஷமென்ன, மோக்ஷோபாயங் களென்ன, இவ் வாத்மா போகக் கூடிய வழிக ளென்ன ஆகிய இவற்றை	புராண ரத்தம்	{ புராணங்களுள் சிற ந்ததான ஸ்ரீவிஷ் ணுபுராணத்தை
		நிரமீத	அருளிச்செய்தாரோ
		தஸ்மை	அப்படிப்பட்ட
		பராசராய முநிவராய	{ பராசர மஹர்ஷிக்கு
		நம:	நமஸ்காரம்.

* * *—[தவ்வெந யஃ.] கீழ் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரித்தபின், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண முகத் தாலே தத்வத்ரயஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும்பல விசேஷார்த்தங்களை யும் உலகத்தவர்க்கு உபகரித்த மஹாநுபாவராகிய ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை வணங்குகிறார் இதில். மஹாபாரதம் முதலியவற்றால் வ்யாஸரும் உபகாரகராயிருந்தாலும், நாம் அவச்யம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய ஸாரமான அர்த்தங்களை மிக்க விஸ்தாரமின்றி யும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலே தெரிவித்தருளின வர் ஸ்ரீபராசரரேயாகையால் வ்யாஸாதிக்களை விட்டு இவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் முக்கிய மான சிலவற்றை இங்கே பூர்வார்த்தத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். [சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ:] சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, இவற்றின் ஸ்வ பாவங்களென்ன, விஷயாநுபவம் ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான போகங்களென்ன, கைவல்யாநுபவம் பரமபதாநுபவம் என்கிற மோக்ஷங்களென்ன, இவற்றின் ஸாதநங்களென்ன, அந்தப்பலனை அநுபவிக்கப்போகிற மார்க்கங்களென்ன ஆகிய இவ்விஷயங்கள் முக்கியமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவையாம்.

ஹேயமான விஷயபோகங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரமான ஸ்வர்க்
காதி போகங்களைப்பற்றியும் அஸாரமான கைவல்யபோகத்தைப்
பற்றியும் நாம் ஏதுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அவச்ய
மல்லாத இவ்விஷயங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஏன் கூறப்பட
வேண்டும்? என்னில்; நல்ல விஷயங்களின் ஏற்றத்தைத் தெரிந்து
கொள்ளும்போது ஹேயவிஷயங்களின் கெடுதல்களையும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டியது அவச்யமேயாம்.

[புராணரத்தம்] ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான த்வயமானது
“மந்த்ரரத்தம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுதல்போல ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணம் விஷய கௌரவத்தால் புராணரத்தம் என்று சிறப்பித்து
வழங்கப்பெறும். (ச)

ஜாதாவிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதி:

ஸவ-ஓ பபேவ தியபேந ஜேநயாநாடி.

ஸ்ரீஜிஸ்ய நஃகூலவதே வ-கூலாஹிராஜம்

ஸ்ரீஜித ஜஹி யுமஹம் ப்ரணஜாஜிஜி-ஹி ||

மாதாபிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதி.

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,

ஆத்யஸ்ய நஃகூலபதேர் வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி ஸூர்த்நா.

(ஐ)

மத் அந்வயா { என்னைச் சேர்ந்தவர்
நாம் { களுக்கு

நியமேந எப்பொழுதும்

மாதா பிதா } தாய், தந்தை, மாதர்,
யுவதய: } மக்கள், செல்வம்
தநயா: } (மற்றமுள்ள) எல்
விபூதி: } லாரும்
ஸர்வம் }

யத் ஏவ { யாதொரு ஆழ்வார்
திருவடியேயோ,

நஃ ஆத்யஸ்ய { நமக்குக் குலகட
கூலபதே: { ஸ்தராகிய ஆழ்
வாருடைய

வகுள { மகிழ்மலர்களினால்
அபிராமம் { அழகாயும்

ஸ்ரீமத் { நித்யோஜ்வலமாயு
மிருக்கிற

தத் அங்க்ரி { அந்தத்திருவடி
யுகளம் { யிணையை

ஸ்ரூர்த்நா { தலையால் வணங்கு
ப்ரணமாமி { கின்றேன்.

* * * [ஜாதாவிதா யுவதய:] கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட
பராசரருடைய க்ரந்தத்தைவிட பரமபோக்பமும் பரமோஜ்ஜீவந

மும் பரமோபகாரமும் பலபடிகளாலும் நிகரற்ற துமான திருவாய் மொழி முதலிய திவ்யப்பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் போகதசையில் ஸேவைஸாதித்து நேரில் ஸகலோபநிஷத்தஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்தவரும், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கிறார் இதில். “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரோயினியாவாரே” [திருவாய்மொழி-5-1-8.] என்று ஆழ்வார்க்கு மாதாபிதாக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையாரும் எம்பெருமானே யானதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வமாகிறதென்று அருளிச் செய்கிற இவருடைய அத்வவஸாயத்தை என் சொல்வோம். நம் மாழ்வார்க்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் அவற்றை யெல்லாம் விட்டு “ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே:” என்று—“நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைவர்” என்று அருளிச்செய்யும்படியான திருவுள்ளக்கனிவு விலக்ஷணமானதே. “விப்ரார்க்கு கோத்ரசரண ஸூத்ர கூடஸ்தர் பராசர பராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகாலயதிவராதிகள்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தி இங்கு ஸ்மிரிக்கத்தக்கது.

மதந்வயாநாம் என்கிற பதத்தினால்—தமக்கு முன்னே அவதரித்திருந்த பெரியோர்களும், தமக்குப்பிறகு ஜனித்த, ஜனிக்கின்ற, ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானங்களும் விவக்ஷிதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று பேர்பெற்ற அனைவர்க்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வம் என்றாராயிற்று.

“லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்... வந்தே குருபரம்பராம்” என்ற படி எம்பெருமான் ப்ரதமாசார்யனாகையாலே ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே: என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்றுகொண்டு, அங்கீகரிக்கிறார்கள் என்கிறபதத்தினால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர். எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீசடகோபன் என்று திருநாமமாகையாலே இப்படியும் சொல்லலாம். வகுளாபிராமம் என்கிற விசேஷணத்தினால் இவ்வார்த்தம் நன்கு நிலைபெறும்; “மகிழ்மலை மார்பினன்” என்றும் ‘வகுளாபரணர்’ என்றும் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வார்த்தம்

பொருந்துமாயினும் ஆத்யஸ்ய ந குலபதே: என்பதால் நம்மாழ்வாரைச்சொல்லுகிறதென்பதே ஏற்றதாகையாலும் பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியானமும் இவ்வண்ணமேயாகையாலும் இதிலே கொள்ளத்தக்கது. (ரு)

யநுபூதி-பெருமான் திரிபுரஸூக வானி யஸ்யிநு
சுஸுநநொரயவய ஸூகல ஸூபெதி.
வெளாஷ்யாதி நஃகூலபதம் கூலபெவதம் தக்
வாடிாரவிநு ரீரவிநு விவொவநஸ்யு ||

யந் ஸூர்த்ரிமே ச்ருதிசிரஸ்ஸுச பாதி யஸ்மிந்
அஸ்மந் மனோரத பத ஸ்ஸகல ஸ்ஸமேதி.
ஸ்தோஷ்யாமிந: குலதநம் குலதைவதம் தத்
பாதாரவிந்த மரவிந்த விலோசநஸ்ய. (கூ)

யத்	{ யாதொரு எம்பெரு மானுடைய திரு வடியானது	ஸமேதி	{ போய்ச்சேருகின் றதோ, தத்	{ அப்படிப்பட்டதாய்
மே ஸூர்த்ரி	என் தலையிலும்	ந: குலதநம்	{ வம்ச பரம்பரையாக நமக்குச் சேர்ந்த செல்வமாய்	
ச்ருதி சிரஸ்ஸுச	{ வேதங்களின் தலை களிலும் (வேதாந் தங்களிலு மென் றபடி.)	குலதைவதம்	{ (நம்) குலத்துக் கெல்லாம் ஆராத் யமாயிருக்கிற	
பாதி	விளங்குகின்றதோ,	அரவிந்த	{ செங்கண்மாலின் திருவடித் தாமரையை	
யஸ்மிந்	{ யாதொரு திருவடி யிலே	விலோசநஸ்ய பாத அரவிந்தம்	{ துதிசெய்யப்போகி யாமி	{ தேன்.
அஸ்மந் மனோ ரதபத: ஸகல:	{ நமது ஆசைப் பெருக்க மெல்லாம்	ஸ்தோஷ யாமி		

* * * [யநுபூதி-பெரு.] கீழ் ஐந்துச்ச்லோகங்களால், நம் முடைய ஸம்பந்தாயத்துக்கு மஹிபகாரகர்களான மஹான்கள் மூவரை வணங்கியானபின், இனிமேல் எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் இறங்குகிறார். என்னுடைய குலத்துக்கு அழியாச் செல்வமான பகவத்பாதாரவிந்தத்தைத் துதிக்கப்போகிறேன் என்று இந்தச்ச்லோகத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்.

செந்தாமரைக்கண்ணனா எம்பெருமானுடைய பாதொரு திருவடித்தாமரையானது என்னுடைய முடியின்மீதும் மறைமுடியின்மீதும் விளங்காநின்றதோ, என்னுடைய ஆசை முழுவதும் பாதொரு திருவடியில் முடிவடைகின்றதோ, என்னுடைய குலத்துக்குச் செல்வமாகவும் தெய்வமாகவும் பாதொருதிருவடி இராநின்றதோ, அப்படிப்பட்ட திருவடித்தாமரையை நான் துதிக்கப் போகிறேன்.

திருவடிகள் வேதாந்தங்களில் விளங்குகையாவது—வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாக வருணிக்கப்படுகையாம். இவருடைய முடியீது விளங்குகிறதோ வென்னில்; “அடிச்சியோந்தலைச்சை ரீயணிபாய் ஆழியங்கண்ணா உன் கோலப்பாதம்” [திருவாய் மொழி 10—3—6] என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்ததுபோல் பிரார்த்தித்து நம்மாலும் சிரோபூஷணமாக அணிந்துகொள்ளக்கூடிய திருவடி என்றபடி. எம்பெருமானை வணங்கும்போது அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்தி வணங்கவேண்டுமாதலால் அப்போது இவருடைய திருமுடியிலே அத்திருவடிகள் விளங்கக் குறையிலையிறே.

[யஸ்மிந் அஸ்மந்நோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி.] உலகத்தில் தந்தையென்றும், தாயென்றும், மக்களென்றும், மாதரென்றும், செல்வமென்றும், சேலையென்றும் பலவற்றை விரும்பி அவற்றிலே உண்டாகிற விருப்பமெல்லாம் இவர்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் தவிர மற்றொன்றில் இல்லையென்றபடி. எம்பெருமான் திருவடிகள் கிடைத்துவிட்டால் ஸர்வஸ்வமும் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து மகிழ்பவர் என்கை. குலதநம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபாயத்வமும், குலதைவதம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபேயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாம். (சு)

தக்ஷை ந யஸு ஜஹிராண-வ ஸீகராணஃ
ஸக்ஷா நஜாதா ஜவி ஸவ-வி தாஜஹாநெஹிஃ ।
கத-ஃ தஜீய ஜஹிஜ்ஜு-தி ஜ-ஜு-தாய
ஜஹி-நஜோஜ்ஜு கவயெ நிரவகு-வாய॥

தத்வேநயஸ்ய மஹிமார்க்ணவ சீகராணு:
சக்யோந மாதுமபி சர்வ பிதாமஹாத்யை,
கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதி முத்யதாய
மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய.

(எ)

யஸ்ய	{ எந்த எம்பெருமா னுடைய	கர்த்தும்	செய்வதற்கு
மஹிம	{ பெருமையாகிற கட	உத்யதாய	{ ஆரம்பம் செய்தவனா யும்
அர்ணவ சீகர	{ வில் ஒரு சிறிய		
அணு:	{ திவலைபளவு கூட		
சர்வ பிதாமஹ	{ சிவன் பிரமன் முத	நிரபத்ரபாய	{ வெட்கங் கெட்டவ னாயும்
ஆத்யை: அபி	{ லானவர்களாலும்		
தத்வேந	உள்ளபடி		
மாதும் ந	{ அளவிட்டறிய முடி	கவயே	{ கவியென்று பேர் சம்பப்பவனாயு மிருக்கிற
சக்ய:	{ யாததோ,		
ததீய மஹிம	{ அந்த எம்பெருமானு	மஹ்யம்	எனக்கே
ஸ்துதிம்	{ டைய பெருமை		
	{ யைப்பற்றின		
	{ ஸ்தோத்ரத்தை	நம: அஸ்து	{ நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

* * * [தனூநயஸ்யு.] 'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத்
துதிக்கப்போகிறே' எனன்று கீழ்ச்சீலாகத்தில் கூறியவர், ஞானத்
திற்சிறந்த மஹான்களுடைய மனமொழிகட்கும் எட்டாத விஷ
யத்தை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கத் தொடங்குவது என்ன
ஸாஹஸம்! என்று வெட்கப்பட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புகு
வதில் நின்றும் பின்வாங்கி, என்னகாரியஞ் செய்பத் துணிர்த்தோ
மென்று தம்மைத் தாமே நிந்தித்துக் கொள்ளுகிறார் இதில். பிர
மன் சிவன் என்று சொல்லப்படுகிற சில மஹான்களை எம்பெருமா
னுடைய மஹிமையைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, பெரிய கடல்
போன்ற அந்த மஹிமையில் ஒரு சிறிய திவலைபளவுகூடப் பேச
முடியாமல் வெள்கி நின்றார்கள் என்னும்போது சிற்றறிவாளனாகிய
நான் எவ்வளவு? ஸ்தோத்ரமென்பதை நான் நெஞ்சால் நினைக்
கவும் யோக்யதையுடையேனல்லேன். இஃது எனக்குத் தெரிந்
திருந்தும் கவி என்று பேர்பெற நினைத்துச் சீலாகங்கள் சொல்லத்
தொடங்கிவிட்டேனே! என்னைப்போன்ற வெட்கங்கெட்டவன்
உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூடனான எனக்கையன்றோ
முதலில் நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய குணங்களில் ஸ்வல்ப பாகமும் ஸர்வஜ்ஞர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் அளவிட முடியாதென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து.

அப்படிப்பட்ட அநந்தகல்யாண குணர்ணவான எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை அல்பஜ்ஞஞகிப நான் துதிக்கவேணுமென்று நெஞ்சினில் நினைப்பதும், அந்த நினைவை வாய்சிட்டுச் சொல்லுவதும் வெட்கங்கெட்ட வியாபாரமன்றோ. கேவலம், கவியென்று பேர்சமப்பதற்காகவன்றோ நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவது; என் அழகையன்றோ ஆலத்தியெடுக்கவேணுமென்கிறார் போலும்.

மஹ்யம் நம: அஸ்து=என்னை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கட்டும் என்றது தம்மைத்தாமே நிந்தித்துக்கொள்ளுகிறபடி. உலகில் ஸாஹஸிகர்களைக் கைகூப்பி வணங்கவேணுமென்று சொல்வதுண்டு. ... (எ)

யதா ஸ்ராவயி யதாஜிவாவ்யுஸ்து:
ஹ்ருஜெவஜெவ வஹுதெவி ஸதா ஹ்வண:
வெஹுஸ்துதஹ்வஹுஸ்து ஜஹ்நா-ஹ்வண:
கொஜ்ஜதொரணு கஹ்வஹுயொவி-ஹ்வண: ||

யத்வா ச்ரமாவதி யதாமதி வாப்யசக்த:
ஸ்தௌம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த:
வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச மஹார்ணவாந்த:
கோ மஜ்ஜதோரணு குலாசலயோர் விசேஷ: (அ)

யத்வா	அல்லது,	ஸதா அபி	எப்பொழுதும்
அசக்த:	{ சக்தியற்றவனான நான்	ஸ்துவந்த:	{ ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டிருக்கிற
(அஹம்)			
ச்ரம அவதி	{ ச்ரமம் உண்டாகிற வரையிலாவது	தே	அந்த
யதாமதி வா		வேதா:	வேதங்களும்
அபி	{ புத்திக்கு எட்டிய வரையிலாவது		
ஸ்தௌமி	{ ஸ்தோத்ரம் பண்ணு கிறேன்;	சதுர்முக முகாச்ச	{ பிரமன் முதலியவர் களும்

பதில் தடையிலையாதலால் எதோ ஆனமட்டும் துதிக்கப் பார்க்கிறேன் என்கிறார்.

“ஸதா ஸ்துவந்த : தே வேதா : சதுர்முகமுகாச்ச ஏவமேவ ” என்று சொல்லிவிடலாமோ? உம்முடைய சக்தி எங்கே? அவர்களுடைய சக்தி எங்கே? உம்முடைய ஜ்ஞானமெங்கே? அவர்களுடைய ஜ்ஞானமெங்கே? பலவகைகளிலும் உம்மைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்களான சதுர்முகாதிகளை நீர் உம்மோடு ஒப்புச் சொல்லிக்கொள்வது தகுதியாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலால் அக்கைள் லிக்கும் தாமே ஸமா தான மருளிச் செய்கிறார் [கோ மஜ்ஜிமேஸ்சகலசலயோர் விசேஷ : ?] என்று. இதன் கருத்தாவது :—என்னுடைய ஜ்ஞான சக்திகள் அற்பமென்பதும் அவர்களுடைய ஜ்ஞான சக்திகள் அதிக மென்பதும் உண்மையே; ஆனால் என்ன? எம்பெருமானுடைய புகழை உள்ள படி பேசமாட்டாமையில் அவர்கட்கும் எனக்கும் ஏதேனும் வாகியுண்டோ? என்னையிட... அவர்கள் அதிக ஜ்ஞானசக்தியுடையவர்களாக இருப்பதுபற்றி பத்துநூறாயிரம் வாக்கியங்கள் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறார்களென்றே கொள்வோம்; நான் சொன்ன சொற்கள் ஸ்வல்பமேயாயினும். ஆனதாலென்ன? பேசப்பெற்ற விஷயத்தை அவர்களும் எல்லை காணவில்லை; இதில் ஸாம்யத்திற்குக் குறையில்லையே. ஒரு த்ருஷ்டார்த்தம் காண்மின்;—ஒரு துரும்பு; ஒரு பெரிய மலை; இவை யிரண்டுக்கும் உருவத்தில் எவ்வளவோ வாகியுண்டுதான்; இருந்தாலும், இவ்விரண்டையும் கடலினுள்ளே எறிந்தோமாகில், சிறிய துரும்பும் பெரிய மலையும் கடலினுள் ஒரு புறத்தில் உருக்தெரியாமல் மூழ்கிக்கிடப்பது ஒக்குமன்றோ. அணுவுக்கும் மலைக்கும் வெளிநிலத்தில் நெடுவாசி கண்டோமாகிலும், இவை கடலினுள் அமுந்தும் விஷயத்தில் இவற்றுக்கு யாதொரு வாகியும் காண்கிறோமில்லை. ஸாம்யமே காண்கிறோம். ஆனால், அணுவைக் காட்டிலும் மலையானது ஸமுத்ரத்தின் அதிக பாகத்தை ஆக்காமித்திருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் உள்ளது. அஃது இருக்கட்டும். இவை கடலினுள் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையில் மங்கிப்போகும் விஷயத்தில் வாகியுண்டோ சொல்லுங்கள்; அதுபோலவே, அணுவைப்போன்ற எனது உக்திகளும் மலையைப்போன்ற சதுர்முகாதிகளின் உக்திகளும் அளவில்

ஏற்றத்தாழ்வுடையனவாயிருந்தாலும் பகவத்குணஸாகரத்தில் ஏதோவொரு மூலையில் மறைந்துபோம் விஷயத்தில் வாசியற்றிருப்பனவேயாம் என்றாயிற்று.

“அவரவர் தாந்தாமறிந்தவாதேத்தி” என்று பொய்கைப் பிரானும் “தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி அவரவர்கள் தம்தம் ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு இணங்கியவளவே போற்றத்தக்கவர்களாதலாலும், * அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணூர்ணவஞன எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப்பேசித் தலைக்கட்டுதல் ஆர்க்கும் முடியாத காரியமாகையாலும், நானும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் போற்றப் புகுதல் குற்றமல்ல என்று ஒருவாறு மகஸ்ஸை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டாராயிற்று.

சீலோகம் தொடங்கும்போதே யத்வா என்றது—கீழ் சீலோகத்தில் சொன்ன விஷயத்தைத் தள்ளி, இதில் வேறு விஷயம் சொல்லுவதைக் காட்டும். ‘ஸ்துதித்தல் தருதியல்ல’ என்றன்றோ கீழிற்சொன்னது; இதில் அங்ஙனல்லாமல் ஸ்தோதாயி என்று துதிக்க இழிகுறராகையாலே இதுதான் யத்வா என்றாரென்க.

சீரமாவதி=சீரமம் உண்டாகிற வரையில் என்றது—சக்தியுள்ளவரையில் என்றபடி. ‘நான் களைத்துப்போகிறவரையில் தண்ணீர் இறைக்கிறேன்’ என்றால் சக்தியுள்ளவரையில் இறைக்கிறேன் என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஸ்ரீ: கவயி: யலுநுக ஸ்ரணிகசு—ஸ்ரீராவயி. (அ)

கிடுஹெஷ ஸக்துகிஸ்யெந நதெநுஃஸ்யு:
 லோதாவிதா லுதி க்யுதெந வரிஸ்யுடுணை.
 தசு ஸ்ரீஸூ ஸுஹொ 22 2நுஸுஹெ:
 உகூஹுடுயொ 20ஹிதொ 22வாஹுடுநசு || கூ||

சிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயேந நதேஹகம்ப்ய:
 ஸ்தோதாபிது ஸ்துதி க்ருதேந பரிசீரமேண.
 தத்ர சீரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே:
 இத்யுத்யமோய முசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர. (க)

எஃது:	இந்த	ஹே அப்ஜ	} செங்கண்மாலே !
ஸ்தோதா	{ துதிப்பவனாகிய (அடியேன்)	நேத்ரா	
சக்தி	{ (எனது)	தத்ரா	{ துதிக்கும்
அதிசயேக	{ சக்தியின்		{ விஷயத்தில்
தே	{ மிகுதியினால்	மந்தபுத்தே:	{ மந்தபுத்தியை
ந அநுகம்ப்ய:	{ உனக்கு		{ புடையனான
	{ இரங்கத் தருந்தவ	மம து	எனக்கோ வென்றால்
	{ னல்லேன்;	ச்ரம:	பரிச்ரமம்
அபி து	{ பின்னை எக்காரணத்	ஸுலப:	{ எளிதில் உண்டாகக்
	{ தினால் இரங்கத்		{ கூடியது ;
	{ தருந்தவன் எனில்;	இதி	{ என்கிற
ஸ்துதிக்கு	{ துதிப்பதனாலுண்		{ காரணத்தினால்
தேந பரிச்	{ டாகும் பரிச்ரமத்	மம ச	எனக்கே
ரமேண	{ தைப் பார்த்து	அயம் உத்யம:	{ இந்த முயற்சி ஏற்
	{ (இரங்கத் தருந்த		{ நிருக்கிறது.
	{ வன்);		

* * *—[கிஓஓஓஓஓஓ.] எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகப் பேசமாட்டாமையில் பிரமன் முதலியோர்க்கும் தமக்கும் யாதொரு வாசியுமில்லையென்றார் கீழ் ச்லோகத்தில். வாசியில்லையென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவர்களிற் காட்டில் தமக்கு ஒருவகையான ஏற்றமுமுண்டென்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

உலகத்தில் ஒரு மஹானுக்கு ஒருவனிடத்தில் இரக்கம் பிறக்க வேணுமானால் அதற்கு இரண்டு வகையான காரணங்களுண்டு; அளவற்ற ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைப்பற்றியும் தயை பிறக்கும்; அதிகமாக ச்ரமப்பட்டு தீரனாயிருந்தால் அந்த தைநயத்தைப் பார்த்தும் தயை பிறக்கும்; ஆகவே, தயை உண்டாவதற்கு ஸாமர்த்தியம் ஒரு காரணம், தைநயம் ஒரு காரணம். இவ்விரண்டு காரணங்களுள் முதற்காரணமாகிய ஸாமர்த்தியமென்பது எனக்கில்லை; அதாவது—உன்னுடைய திருப்புகழ்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சக்திவிசேஷம் எனக்கில்லை; இது பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் இல்லை யென்பது வித்தமாதலால் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்யமே யுள்ளது; இனி இரண்டாவது காரணமாகிய தைநயம் ஒன்றே தயைக்கு ஸாதநமாக வேண்டும்; அந்த தைநயம் என்னிடத்தில்

அதிகமாகவுள்ளதா? ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல் அதிகமாகவுள்ளதா? என்று ஆராயுமளவில் என்னிடத்தே அதிகமுள்ளது. எங்கனே பென்றால், எவன் அதிகமான பரிச்ரமத்தையடைகிறானோ அவனே தீநன் எனப்படுவான்; ப்ரஹ்மாதிகளும் நானும் உன்னுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லவல்லோமல்லோம் என்பது உண்மையாயினும் நெடுங்காலம்வரை நீண்ட சப்தராசிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு சக்தியுண்டாகையால் அவர்கள் சளைக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ஸுலபமாகப் பரிச்ரமம் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் அவர்கள் எரிதத்தில் தைர்யம் காண்பதில் சிறிது அருமையுண்டு. எனக்கோ அப்படியில்லை; என்னுடைய புத்தி ஸ்வல்பமாகலால் அதிகமாகப் பேச எனக்கு சக்தியில்லை; சிறிது பேசினவாறே மிக்க ச்ரமம் உண்டாய்விடும்; ஆகையாலே என் பக்கல் தைர்யம் காண்பது எளிது; தைர்யம் கண்டவாறே நீ தயைபண்ணுகிறவனாகையால் நான் சீக்ரமாகவே உனது தயைக்கு விஷயமாய்விடுவேன்; ப்ரஹ்மாதிகள் என்னைவிட அதிகமான சக்தியையுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் விரைவில் உண்டாகமாட்டாது; உன் குணங்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சிறந்த சக்தியும் அவர்களுக்கு இல்லை; தைர்யமும் அவர்களுக்கில்லை. அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் மாண்ட பிறகு என்றைக்கோ அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் உண்டாகி தைர்யம் விளையப்போகிறது; அல்ப சக்தியையுடைய நான் இன்னும் சற்று நாழிகைக்குள் பரிச்ரமமடைந்து தீநனாவீடப் போகிறேன். உடனே உனது தயை என்மீது பெருகப் போகிறது. ஆகையாலே சீக்கிரமாய் உனது தயையைப் பெறுகையாகிற ஏற்ற மெனக்குள்ளது. ஆகவே ஸ்துதி செய்வதில் இறங்குவது எனக்கே உரியது; நீ விரைந்து தயை பண்ணுவதற்கு இது ஒரு வழியாகத் தேறுகிறபடியால்—என்றராயிற்று.

மந்தபுத்தே: என்று தமக்கு விசேஷணமிட்டுக் கொண்டதன் கருத்து யாதெனில்; ப்ரஹ்மாதிகளைப்போல் நெடுநாள்வரையில் துதிக்கவல்ல அவ்வளவு புத்தி இல்லாமைபால் எனக்கு சீக்கிரமாகவே ச்ரமமுண்டாய் விடுமென்கை.

“மம ச” என்றவிடத்தில் சகாரம் ஏவகாரம்போன்று அவதாரணப் பொருள்படும்; எனக்கே என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள்

உன்னை ஸ்துதிப்பது யின்; நான் ஸ்துதிப்பதுதான் தகுதி என்ற தாகிறது. சகாரத்தின் இப்பற்கைப் பொருளாகிய ஸமுச்சயமும் இங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக் கூடியதே; அதாவது எனக்கும் என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு எப்படி உரியதோ அப்படி எனக்கும் உரியது என்றவாறும். பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தில்—“சசப்தம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல்; ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் ஸமுசிதமென்று கீழ்ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல்” என்று இரண்டு வகைப்பொருளும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஸேவித்தருளின ஸ்ரீ தேசிகன் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் அவதாரணப்பொருளை மாத்திரம் கொண்டு ஸமுச்சயார்த்தம் கொள்வது மந்தம் என்றெழுதியுள்ளார்; அப்பொருளில் என்ன அஸ்வாரஸ்யம் கண்டாரோ அறி யோம். ஐ: “இருக்குவாப் முனிக்கணங்களைத்த யானு மேத்தினேன்” என்றும்போலே சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே.

அப்ஜநேத்ர! = என்னுடைய முயற்சி ஈடேறும்படி தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் என்றவாறு.

முதலடியில் அஹம் என்று உத்தம புருஷனாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்து ஏஷ: என்று ப்ரதம புருஷனாகச் சொல்லியிருப்பது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதை. சுநுகூவிதம் பொறு:—சுநுகூவு: (க)

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ ஸுவநா நுஜி-ஞி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி: ।
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம் ॥

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புலநாந்யமுநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி: ,
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம். (இ)

ஐ திருச்சந்த விருத்தம். 109.

ப்ரபோ !	பகவானே !,	ஸ்வாமித் !	ஸ்வாமியே !
ந அவேக்ஷஸே	} நீ கடாஶ்யாவிடில்	எவம்	இப்படி
யதி		ஸர்வ	{ எல்லாவயிர்
தத்	அப்போது	ஜக்தோ:	{ கட்கும்
அமுநி	{ இவ்வுலகங்கள்	நிஸர்க்க	{ இயற்கையாகவே
புவநாநி		ஸுஹ்ருதி	{ உன்மை விரும்பு
பவீதம்	ஏவ { உண்டாகவே		மவனா
ந அலம்	{ மாட்டா;	த்வயி	உன்னிடத்தில்
ப்ரவ்ருத்தி:	{ ஒரு காரியமும்	ஆச்சரிதவத்ஸ	{ ஆச்சரிதவாத்ஸல்ய
	{ செய்யமாட்டா	லத்வம்	{ மாகிற இந்தக்
ருத்	{ என்பது சொல்ல	இதம்	{ குணமானது
	{ வும் வேணுமோ?	சித்ரம்	ஆச்சரியமல்ல.

* * *—[நாவேக்ஷஸே.] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் தமக்கு அதிகாரமுண்டென்று ஸமர்த்தித்தபின் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குகிறார் இது முதலாக.

கீழ்ச்லோகத்தில் அப்ஜநேத்ர! என்று ஸம்போதித்தவுடனே எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கித் தனது தண்டாமரைக் கண்களால் நோக்கியருளி அநுக்ரஹித்தான்; என் அப்பனே! இவ் வநுக்ரஹம் ஆச்சரியமல்ல; பிரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே மங்கிக்கிடந்த ஆத்மவர்க்கங்களை உனது விசேஷ கடாஶ்யத்தாலே உண்டாக்கி, உண்டான ஜகத்துக்கள் காரியம் செய்யும்படியாகவும் கடாஶ்யித்துப் போருகிற நீ, உன்னாலே உண்டாக்கப்பட்ட எனக்கு இன்று முகம் கொடுத்தாய் என்பது ஓர் ஆச்சரியமல்ல என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்துகிறனென்பதைச் சொல்லுகிற உபநிஷத்தில் “தத் ஐக்ஷத்-பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்று ஐக்ஷத் என்றிருப்பதால் அதனையடியொற்றி இவரும் அவேக்ஷஸே என்கிறார். ந அவேக்ஷஸே யதி என்றது—நீ திருக்கண்ணோக்கம் செய்தருளாவிடில் என்றபடி. ஈக்ஷணமாவது அநுக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸங்கல்பம். அநுக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸங்கல்பம் செய்தருளாவிடில் கார்ய வர்க்கங்களில் ஒரு பதார்த்தமும் உண்டாயிருக்க மாட்டாது. உத்பத்திக்கே உன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமென்

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 10. 29

னும்போது, உத்பந்தங்களான கார்ய வர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கு உன் ஸங்கல்பம் காரணமென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆன பின்பு மங்கிக்கிடந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறும்படியும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியையுடையனவாம்படியும் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ஸங்கல்பித்தருளுகிற நீ இன்று என்னை ஸ்தோத்தரத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்து விஷயிகரித்தவிது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமோ? ஆச்சரிதர் ஆநாச்சரிதர் என்கிற வாசி பாராமல் எல்லார் விஷயத்திலுமே இயற்கையாக ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற உனக்கு ஆச்சரிதனை என் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டானது அற்புதமன்று என்றபடி.

வாத்ஸல்யமாவது ப்ரீதி விசேஷம். (க0)

ஸ்ராவணாவிகாநவயிகா திஸ்யெஸரிதுஷ்தம்
நாராயண த்வயி நஹ்ருஷ்யதி வெவிகைகை;
ப்ரஹ்மா ஸிவஸூதரீவ; வாஜி: ஸ்ராவயிதி
வனதெதவி யஸ்ய ஶஹிஜாண-வவிபுஷ்டெவ||

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்.
நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிகைகை?
ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக: பரமஸ்ஸ்வராடிதி
ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே. (கக)

நாராயண !	நாராயணனே!	மஹிம	{ பெருமையாகிற கட
ப்ரஹ்மா	பிரமன்	அர்ணவ	{ வில் திவஸையாக
சிவ:	சிவன்	விப்ருஷ:	{ ஆகின்றனரோ,
சதமக:	இந்திரன்	(தஸ்மிந்)	{ அப்படிப்பட்ட
		த்வயி	{ உன்னிடத்தில்
பரம:	{ (இவர்களை விட)	ஸ்வாபாவிக	{ இயற்கையானதும்
ஸ்வராட்	{ சிறந்தவனுனை	அநவதி	{ உயர்வற்றதுமான
	முத்தாத்மா	காதிசய	{ ஐச்வரியத்தை
இதி ஏதே	{ என்கிற இவர்கள்	ஈசித்ருத்வம்	
அபி	{ எல்லோரும்	க: வைதிக:	எந்த வைதிகன்
		நம்ருஷ்யதி	ஸஹிக்கமாட்டான்?
யஸ்ய தே	{ யாதொரு	(ஸஹியாதவன் அவைதிகன்	என்கை.)
	உன்னுடைய		

* * *—[ஸூலாலிகேதூடி.] ஜகத்காரணத்வம் ஸ்வாமித்வம் முதலியவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உள்ளதாகக் கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தார் ; பிரமன் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களுக்குப் பாத்வமுண்டென்று பலர் பிரமித்திருக்கிறபடியால் அந்தப் பரமத்தைப் போக்கி ‘ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத் பரன்’ என்பதை ஸ்தாபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு அடியிகெழுர் இதில்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே! நீயே பரமபுருஷன் என்பதை அவைதிகர்கள் பொருமைபாலே இசையாதொழிந்தாலும் வைதிகர்கள் இசையத் தடையில்லை ; இதற்கு இசையாத வைதிகன் ஒருவனுமில்லை ; பிரமன் சிவன் முதலானவர்களையும் வேதத்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் பாத்வமுள்ளவர்களாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் உன்னுடைய பெருமைப் பெருவெள்ளத்தில் ஒரு சிறுதுளி யாவர்கள். அதாவது உன்னுடைய விபூதியில் ஒரு மூலையில் அமுங்கிக் கிடப்பவர்களென்கை. ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பெருமைசொன்னவிடமெல்லாம் உன்னுடைய விபூதியின் பெருமை சொல்லப்பட்டதாய் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை உபயவிபூதி நிர்வாஹகனான உனக்கே சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஈசித்ருத்வமாவது—ஈச்வரனாயிருக்குந்தன்மை ; அதற்கு ஸ்வாபாவிக என்றும் அநவதிகாதிசய என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ஈச்வரத்வமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது ஸ்வாபாவிகமல்ல ; எல்லையில்லாத மேன்மையை யுடையதுமல்ல ; எம்பெருமானொருவனுடைய ஐச்வரியமே அப்படிப்பட்டதாம். மற்றையோருடைய ஐச்வரியமெல்லாம் கருமங்களைக் காரணமாகவுடையதும் துக்கங்களோடு கூடினதும் அநித்யமுமாயிருக்கும். ஸ்வாபாவிகமாய், இதற்குமேலில்லையென்னும்படி மிகச் சிறந்ததுமான ஐச்வரியம் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனுக்கே அஸாதாரண மென்பது வேதங்களிலும் விசேஷித்து நாராயணனாகத்திலும் வரித்தமான விஷயம் என்று இதனால் சொல்லிற்றுகிறது.

[பரமஸ் ஸ்வராட்.] “ஸ ப்ரஹ்மாஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோகக்ஷரஃ பரமஸ்ஸ்வராட் ” என்ற வேதவாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

முத்தாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுமிடத்தில் “ஸஸ்வராட்பவதி” என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது—ஸ்வதந்த்ராக ஆய்விடுகிறான் என்றது. என்றாலும் ‘முத்தாத்மாக்கள் கர்மவச்யர்கள்ல்லர்’ என்பது மாத்திரம் அதற்குப் பொருளேயன்றி ‘அவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் பரதந்த்ரப்பட்டவர்களல்லர்’ என்கிறதல்ல. அவனுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பரதந்த்ரர்களேயாவர். “நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்ய முபைதி” என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி முத்தர்களுக்கு எம்பெருமானோடு சிறந்த ஸாம்யம் கிடைக்கிறதென்றாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முகலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையென்று நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுடைய ஐச்வரியம் அளவுக்கு உட்பட்டதேயாம்.

“உன்னுடைய ஐச்வரியத்தை எல்லா வைதிகர்களும் கூறுகின்றனர்” என்னுமல் ‘எந்த வைதிகள் ஸஹிக்கமாட்டான்?’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வஸ்வாமித்வம் முதலிய ஐச்வரியத்தைப் பொறுதவர்கள் வேதபாஹ்பர்கள் என்றதாம். (கக)

கஸ்ரீஸ்யஃ வாஜஸுத ஸஜாஸுயஃ கஃ
கஃ வுஃவரீக நயநஃ வுஃருஷா துஜிஃ கஃ
கஸ்யாபுதாயுதசதைக கலாம்சகாம்சே
விஸ்வம் விசித்ர சித்சித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் ॥

கச்சுரீச்சரியஃ பரமஸத்வ ஸமாச்சரயஃ கஃ
கஃ புண்டரீக நயநஃ புருஷோத்தமஃ கஃ.
கஸ்யாயுதாயுதசதைக கலாம்சகாம்சே
விச்வம் விசித்ர சித்சித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம். (கஉ)

ச்சரியஃ	{	திருவுக்கும் திரு	{	புண்டரீக	{	செங்கண்மால்
ஸ்ரீஃ கஃ?		வாகிய செல்வன்		நயநஃ கஃ?		யார்?
		யார்?				
பரம ஸத்வ	{	சிறந்த ஸத்வ	{	புருஷோத்	{	புருஷோத்தமனெ
ஸமாச்சரயஃ		குணத்திற்கு		தமஃ கஃ?		னப்படுவான் யார்?
கஃ?		இருப்பிடம் யார்?		கஸ்ய		எவனுடைய

அயுத அயுத	{ அனேகமாயிரம்				
சுத எக	{ கோடி பாகங்க				
கலா அம்	{ ளின் ஓர்				
சக அம்சே	{ பருதியில்				
விச்வம்	{ இப் பிரபஞ்சம்				
	{ முழுவுதம்				
		விசித்ர சித்	{ விசித்திரமான		
		அசித் ப்ரவி	{ சேதநா சேதநப்		
		பாக வருத்தம்	{ பிரிவுகளை		
			{ யுடையதாக		
			{ இருக்கின்றது ?		

* * *—[கஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரீ-யஃ.] ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வ முள்ளது, மற்றையோர்க்கு அது இல்லை—என்பதைத் த்ருடப்படுத்திக் கொள்ளு. “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்” என்று போற்றப்படுமவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே? தேவதாந்தரமோ? சொல்லுங்கள்; “வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதுரவலி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி” (ஸ்ரீகுணரத்தகோசம்.) என்று பட்டர் அருளிச் செய்கிறபடி சரிய பதித்வம் பரத்வஸாதகங்களில் முதன்மையாதலால் அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயிதே உள்ளது.

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கலசாமல் கேவலம் ஸத்வ குணமே வடிவெடுத்திருப்பவன் வேறு யார்? பிரமணிதத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமென்றும், ருத்ரணிதத்தில் தமோகுணம் அதிகமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிதத்தில் ஸத்வகுணமே பரிபூர்ணமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமையாலே பரமஸாத்விகனான இவனையன்றோ பரதத்வமாக வேண்டு மென்கை.

உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் வேறு யார்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷினீ” என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரத்வலிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றையோர்க்கு இல்லாமையால் இதுகொண்டும் இவனுடைய பரத்வம் வெளியாகிறதென்கை. ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமனாகவும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வலிங்கமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உள்ளது.

[கஸ்யாயுதாயுத இத்யாதி.] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் முதற்கொண்டு புல்பூண்டு வரையிலுள்ள ஸகல கார்ப வர்க்கமும் யாருடைய ஸ்வ ரூபாகதேசத்திலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது? “யஸ்யாயுதாயுதாம் சாம்சே விச்வசக்திரியம் ஸ்திதா” “மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்

ப்ரஹ்மாண்ட மகிலம்முநே!" இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வ விபாபகனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிசுக்ளெஸ்ஸாம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும் விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீபகவத் கீதையில் விச்வரூபாக்யாயத்தில் அர்ஜுனன் வியந்து சொல்வதும் காண்க. அயுதம்—பதினாயிரம். கலா என்பதும் அம்சம் என்பதும் அத்யல்பமான ஏகதேசத்தைச் சொல்லும்.

விசித்ர சித்சித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் = சித் = சேதநவஸ்துக்கள்; அசித் = அசேதநவஸ்துக்கள்; இவை தேவமதுஷ்யாதிருப பேதத்தாலும் போக்ப போகோபகரண போகஸ்தாநாதி பேதத்தாலும் விசித்திரங்களா யிருப்பதால் விசித்ரசித்சித் ப்ரவிபாக எனப்பட்டது. ப்ரவிபாகமாவது வகுப்பு; சேதநாசேதநவகுப்புகள் என்றதாய்த்து. வ்ருத்தம் என்றது—நிலைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எவனுடைய ஸ்வரூபக தேசத்திலே விசித்திரமான சேதநாசேதநப்பாகுபாடுகளை யுடையதாய்க்கொண்டு பொருந்தியிருக்கின்றது? என்றவாறு. பின்னடிக ள்ளிரண்டாலும், 'ஸர்வவ்யாபகன் யார்?' என்று கேட்டபடி.

இந்த ச்லோகமும் மேல் இரண்டு ச்லோகங்களும் "க: ? க: ? கஸ்ய ? கஸ்ய ?" என்று கேள்வி கேட்கிற ச்லோகங்களாயிராநின்றன. யாரைப்பார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறாரென்னில்; பதினான்காம் ச்லோகத்தில் த்வதந்ய: க: [உன்னைத் தவிர வேறு யார்?] என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்பதாக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று ச்லோகங்களிலுமுள்ள கேள்விகளெல்லாம் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க. இப்படி கேள்வி கேட்பதன் கருத்து யாதெனில்;—ஸ்ரீமந்நாராயண னாகிய நீதான் திருவுக்கும் திரு; நீதான் பரமஸாத்விகன்; நீதான் புண்டரீகாஷ்டன்; நீதான் புருஷோத்தமன்; நீதான் ஸர்வவ்யாபகன்; ஆகையாலே நீதான் பரம்பொருள் என்று விஞ்ஞாபித்தபடி. (கஉ)

வெடிவஹார மூரூவாதக ஷெதுவீவாடி
சுவயீரொவந ஶ்விஷ மவ ப்ரஹ்மெந் ।
கொ ந்ய: ப்ரஜா வஸுவதீ வரிவாதி கஸு
வாஷொஷெந ஸஸிவ ஸ்ஸிரொய்யுதெந ॥

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி
 ஆபத்விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதாணை:
 கோங்ய: ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய
 பாநோதகேந ஸசிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந. (கங)

வேத அபஹார, குருபாதக, தைத்ய பீடா ஆதி ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட பலப்ர தாணை:	வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்ட தென்ன, தகப்ப னிடத்தில் செய்த ப்ரஹ்ம ஹத்திபாப மென்ன, அஸு ரர்களினுண் டாகிய உபத்ரவ மென்ன இவை முதலாகிய ஆபத்துக்களை விடுவிப்பத னாலும் உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதனாலும்	அச்ய: க: { உன்னைத் தவிர } வேறு யார் ப்ரஜா பசுபதீ { ப்ரஜாபதியான பிர பரிபாதி { மனையும் பசுபதி யான சிவனையும் ரக்ஷிப்பார்? } ஸ: சிவ: அந்த சிவனுனவன் ஸ்வ சிரோ { தன் தலையில் த்ருதேந { தரிக்கப்பட்ட கஸ்ய பாத { யாருடைய ஸ்ரீ பாத உதகேந { தீர்த்தத்தாலே சிவ: பரிசுத்தனான? }

***—[வெடிவஹாரோக்ராடி.] இதிஹாஸ புராணவ்ருத்
 தார்தங்களாலும் ஸ்ரீமந்தாராயணனுக்கே பாத்வமுள்ளதென்று
 மூதலிக்கிரிதில். வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன,
 குருபாதகமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன, அஸுரபீடையாகிற
 ஆபத்விமோசநமென்ன இவற்றாலும் சிறந்த பலன்களைக் கொடுப்ப
 தனாலும் ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் காத்
 தருளினவன் உன்னைக்காட்டிலும் வேறுயார்? எவனுடைய ஸ்ரீபாத
 தீர்த்தத்தைச் சிரமெல் தாங்கி சிவன் பரிசுத்தனான? என்று
 கேட்கிறார்.

வேதாபஹாரமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன்
 தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப் போக்கினது ஹயக்ரீவாவதா
 ரத்தில். எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான்
 முகனைப் படைத்து, ப்ரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்க
 ளைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்கு உபதேசித்து அநுக்ரஹிக்க,
 அப்பிரமன் அந்த வேதங்களைக் கண்ணாகக்கொண்டு விசுவஸ்ருஷ்டி

யைச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ் தமோருணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மதுகைடபர்களென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் அந்த வேதபுருஷர்களை அபஹரித்துக் கொண்டு உடலினுட்புகுந்து பாதாளலோகத்திற்குப் போய்விட்டார்கள்; வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் “கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்” என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளத்திற் சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு அளித்தான்.

முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலா விக் கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமான் அதனை புணர்ந்து ஒரு பெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் ஹயக்ரீவனென்றலுமுண்டு. மதஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் ஆக மூன்று அவதாரங்களால் எம்பெருமான் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் பிரமனை விடுவித்தான். இக்கதைகள் புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு.

குருபாதகமாவது மஹாபாதகம்; தகப்பன் தலையைக் கிள்ளி யெறிந்த பாபத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட பாபம் வேறு இல்லா மையால் சிவனுக்கு நேர்ந்த அந்த ப்ராஹ்மஹத்திபாபத்தை குருபாதக மென்கிறார். குருவிஷயமான பாபம் என்றாவது, மஹத்தான பாபம் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ப்ராஹ்ம ணோத்தமனாய்த் தனக்குக் குருவுமாகிய பிதாவை வதம் செய்த மஹாபாபத்தைப் போக்கின வரலாறு எவ்வளவு யென்னில்;— ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமா

யிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவச் தொலைப் பிச்சை யெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக் குத்தான் இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருத்திக் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதிரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அவ் கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை யடைந்து வணங்கி இரந்தபோது அப் பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கிவிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்று என்பதாம்.

தைத்ய பீடையாவது—அஸுரர்களால் உண்டான உபத்ரவம்; முன் ஒரு காலத்தில் அந்தகாஸுரனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வலிதான போர் நடந்தது; அப்போது சிவபிரானால் பிரயோகிக்கப் பட்ட சஸ்திரத்தினால் அந்தகனுடைய சரீரத்தினின்றும் ரக்த வெள்ளம் குழம்பி யெழுந்து தரையில் பெருக, கீழே விழுந்த ஓவ் வொரு ரக்த பிந்துவில் நின்று ஒவ்வொரு அந்தகனாகப் பல அந்தகாஸுரர்கள் கிளம்பி ருத்ராளை எதிர்க்கவி அவன் அவர்களை வெல்ல முடியாமல் வியாகுலப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புக, அப்பெருமான் சுஷ்கரேவதியை ஸ்ருஷ்டிக்க, அது ஒரு கொடிப் பொழுதில் அந்தகர்களுடைய சரீர ரக்தங்களைக் குடித்து அவர்களை ஒழித்திட்டது என்ற மாதஸ்யபுராண கதையும்; ருத்ரனால் வரம்பெற்ற வ்ருகாஸுரன் தனது ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ருத்ரனிடத்திலேயே பரீக்ஷித்துப் பார்க்க வேணுமென்று தொடங்கிவிட்டபோது அந்த வ்ருகாஸுரனுடைய கொடுமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருத்ரனுக்குப் பயிவ்ருத்தியைச் செய்தருளினன் என்ற கதையும், மற்றும் ஹிரண்ய ராவணிகளைக் கொன்று கதைகளும் அறியத் தக்கன. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்துக்கள் பலவாகையாலும், அவற்றை யெல்லாம் போக்கினது எம்பெருமானையாகையாலும் "தைத்ய-பீடாதி" என்று ஆதிசப்தப்ரயோகம் பண்ணிற்று. இவைமுதலிய பலபல ஆபத்துக்கள் ளென்றபடி.

ஒருவனை ஒருவன் ரகழிப்பதாவது—அறிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை. அறிஷ்டங்களைப் போக்கின்படியை அருளிச்செய்தபின் இஷ்டங்களை அளித்தபடியையும் அருளிச்செய்கிறார் மஹிஷ்டபலப்ரதானை என்று. ஸாமான்ய ஜீவர்களான பாஹ்மருத்ரர்களை ஈச்வரர்களென்று பலரும் கொண்டாடும்படியான பதவிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:—புளஸ் த்ரை லோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாரிதி சுச்ரும.” [நான் முகனாவன் கணக்கற்ற கோடி யுககாலம் விஷ்ணுவை ஆராதித்து த்ரினிலோக ஆதிபத்யத்தைப் பெற்றான்] என்றும், “ப்ரஹ்மாத்யஸ் ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா—ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத:” [பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம் தம் பதவிகளைப் பெற்றனர்] என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

[கஸ்ய பாதோதகே***] உலகளந்த காலத்து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுதிருவடிகளை நீட்டி, அத்திருவடியைப் பிரமன் விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சிவபிரான் திருமுடியிலேற்றனன் என்று புராணங்கள் கூறும். “சதுமுகன்கையில் சதுப்புயன்தாளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக், கதிர்முக மணிகொண்டிழிபுனற் கங்கை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். “ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹர:—பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே” என்று ஈச்வர ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபாகவதத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீசுகர் பின் வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்:—“யச்சௌசரிஸ்ஸ்ருத ஸரித்ப்ரவ ரோதகேந தீர்த்தேந ஸூர்த்ரி வித்ருதேந சிவச் சிவோ பூத்.” [பகவானுடைய திருவடியில் நின்றுப் பெருகின கங்கா தீர்த்தத்தை முடிமேல் தாங்கி சிவபிரான் புரிசுத்திபையடைந்தனன்] என்று.

இவை போன்ற பல புராண கதைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று பகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணங்களில் எம்பெருமானுக்கே பரத்வம் பொலியும். ராஜஸதாமஸ புராணங்களில் நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் பரத்வம் கூறப்படும். ஸாத்விக புராணங்களைத் துணை கொண்ட வேதங்களை அடியொற்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வம் ஸ்தா

பிக்கப்படுகிறபடியால் இதற்கு விருத்தமான அர்த்தங்களைப் பகர்
கின்ற ராஜஸ்தாமஸ புராணங்கள் விரோதாதிகரண ந்யாயத்தாலே
ஒதுக்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க.

பின்னைப்பெருமானையங்கார் பாடிய “மங்கைபாகன் சடை
யில் வைத்த கங்கை யார் பதத்து நீர்? வனசமேவு முனிவனுக்கு
மைத்தனா தில்லையோ?, செங்கையா வீரந்தவன் கபாலமாரகற்றி
னார்? செய்ய தாளின் மலரான் சித்திலான தில்லையோ? வெங்கண்
வேழ மூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனோ? வீறுவானாமரி
லன்று விறலழிந்த தில்லையோ?, அங்கண் ஞால முண்டபோது
வெள்ளி வெற்பகன்றதோ? ஆதலா லரங்கனன்றி வேறு தெய்வ
மில்லையே.” என்ற பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது. (கங)

கலெய்யாடி ரெ ஹரவிரிஞ்சி ஓவஃ ப்ரபஞ்சஃ
கொ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்டச கஸ்ய நாபேஃ |
க்ரான்த்வா நிகீர்ய புருத்கிரதி த்வதந்யஃ
கஃ கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்கஃ ||

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சி முகஃ ப்ரபஞ்சஃ
கொ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்டச கஸ்ய நாபேஃ.
க்ரான்த்வா நிகீர்ய புருத்கிரதி த்வதந்யஃ.
கஃ கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்கஃ

(கச)

ஹர விரிஞ்ச } சிவன் பிரமன்
முகஃ } முதலான
ப்ரபஞ்சஃ } உலகம்
கஸ்ய உதரே { யாருடைய
வயிற்றில்
(இருக்கிறது)?
இமம் கஃ { இந்தப் பிரபஞ்
ரக்ஷதி { சத்தை யார்.
காப்பாற்றுகிறார்?
கஸ்ய நாபேஃ { எவனுடைய உந்தி
யில் நின்றும்
(ப்ரபஞ்சஃ) { இவ்வுலகம் உண்
அஜநிஷ்ட { டாயிற்று!
த்வத் அந்யஃ } உம்மைவிட வேறு
கஃ } யார்

(இமம்) இவ்வுலகத்தை
க்ரான்த்வா (ஒருகால்) அளந்தும்
நிகீர்ய { (ஒருகால்) விழுங்கி
பும்
புநஃ உத்கிரதி { மற்றொருகால்
வெளிநாடு காண
உமிழ்கிறான்?
எஷஃ இவ்வுலகம்
கேந வா வேறு எவனால்
பரவாந் இதி { தலைவனையுடைய
தென்று
சக்ய சங்கஃ { சங்கிப்பதற்கும்
கூடியது?

* * *—[கவையாடி.] சிவனுடையவும் பிரமனுடையவும் விருத்தார்த்தங்களை ஆராயுமளவில் அவர்கள் கர்மவசப்பர்களென்பதும் பரதத்வமாயிருக்கக் கூடாதவர்களென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றதென்று கீழ்ச்லோகத்தில் காட்டினர். அந்தப் ப்ராஜாபதி பசுபதிகளும் மற்றுமுள்ள பிரபஞ்சங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனாலேயே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும் ரக்ஷிக்கப்பட்டும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும் வரக்காண்கையாலும், இவ்விஷயம் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிலுங்கூடச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுடைய அதிமாதுஷ சேஷத்தங்கள் எவ்வளவோ இருப்பதாலும் அவர்கள் பரத்வமற்றவர்களென்பதும் இவனை பரதேவதை யென்பதும் நன்கு விளங்கு மென்கிரூபித்தல்.

ப்ராஹ்மா ருத்ரன் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரளய காலத்திலே ஆருடைய வயிற்றில் சேர்ந்து நிலை பெறுகின்றன? என்கிறார் முதல் பாதத்தில். “அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமீழ்ந்த எச்சில் தேவர்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

உதரே என்பதற்கு, ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று பொருளாயினும் இது ஒளபசாரிகப்ரயோகம். ப்ரளயகாலத்தில் ஸகலப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்தில் லயிக்கின்றதென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். திருமழிசைப்பிரானும் “நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளே யடங்குகின்ற” என்றார். ஆகையாலே இங்கு ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று சொன்னது—தன்னுள்ளே என்றபடியாம். “நாராயணே ப்ரலீயந்தே” என்றும், “லீயேதே ப்ரமாத்மநி” என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுவதுங் காண்க.

இமம் கோ ரக்ஷதி? = ப்ராஹ்மருத்ரர்களோடு மற்றுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒரு ஆபத்து விளைந்தால் எம்பெருமானைத்தானே சரணம் புகவேணும்; எம்பெருமான் தானே அவர்களுக்கு அரிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை யளிக்கவேணும். ஆகையாலே “காக்கு மியல்வினன் கண்ணபெருமான்” என்கிறது.

ஹரவிரிஞ்சமுக ப்ரபஞ்ச கஸ்ய நாபே: அஜநிஷ்ட? = “உய்ய உலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்றபடி திருநாடிக்மலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோக

ஸ்ருஷ்டி நிகழ்த்ததாகையால் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் நாயிக்கம லமே முதற்கிழங்காம். “சுஜல்ய நாவாவயெ கலவி-தம் பவ்யி த்திஃ விஸ்ரம் ஸுவநலயிசிரித்யு விஸ்ரகலி-பாஹுஜநிஷு ஷெவ:” என்று வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

[க்ரான்த்வா இத்யாதி.] “பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்” (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்ற அரு ளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார். உலகமளக் கிற வியாஜத்தாலே எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்தவன் நீ தவிர வேறு யார்? அவாந்தரப்ரளயங்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்துப் பின்பு வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டவன் நீ தவிர வேறு யார்?

க்ரான்த்வா என்பதனாலே உலகளாந்தபடிபைச் சொல்லுவதுந் தவிர, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் உறைந்திருந்து காரியங்களைச் செய்வதற்காக அந்தந்த வஸ்துக்களை ஆக்ரமித் திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனை தேசிகன் அருளிச் செய்வார். ஸர்வ அந்தர்யாமியாயுள்ளவன் நீ தவிர வேறு யார்? என்றதாம்.

ஏஷ: (லோக) கேநவா பரவாநிதி சக்யசங்க: ? = பர: என்றால் தலைவன் என்றபடி. பரவாந் என்றால் தலைவனை யுடையது என்ற படி. எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் நியாமகளுகவும் சேஷியாகவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனான நீயே இருக்கிறபடியால் நீதான் பரன்; உன்னையே தலைவனாக வுடையது இவ்வுலகம். நீ தவிர வேறு தலைவன் இருப்பதாக சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லை. நிச்சயமில்லாத விஷயத்தில் தானே ஸந்தேஹம் பிறக்கக்கூடியது; கீழ்ச்சொன்ன பலவகைகளாலும் உனக்கே பரத்வம் பொலிகின்றபடியால் வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில் பரத்வசங்கை உண்டாவதற்கும் இடமில்லை யென்று நிகமநம் செய்தாராயிற்று. ... (கச)

கூம் ஸீவ ராவ வரினெத: வரஜிபூக்யஷு
ஸகெந ஸாக்ஷிகதயா பூவநெய்யு ஸாநெய்யு: |
பூவூர தநெவ வரஜாய-விஃம் ஜநெய்யு
நெவாஸூர பூக்யதய: பூவவந்தி வொக்யு ||

த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்வேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச்ச
நைவாஸூர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும்.

(கரு)

த்வாம்	{ (இப்படிப்பட்ட) உன்னை	ப்ரக்யாத	{ ப்ரவித்தர்களாய் தெய்வத்தின் உண்மையை
சீல ரூப	{ குணங்களாலும்	தைவ	{ யுணர்ந்தவர்க ளான மஹான்
சரிதை:	{ ரூபத்தாலும், சரிதைகளாலும்,	பரமார்த்த	{ களினுடைய மதங்களினாலும்
பரம		விதாம்	
ப்ரக்ருஷ்ட	{ மிகச்சிறந்த ஸத்வ குணத்தினாலும்,	மதைச்ச	
ஸத்வேந		ஆஸூரப்ரக்	{ அஸூரத் தன்மை பொருந்திய நீசர்கள்
ஸாத்த்விகதயா	{ ஸாத்த்விகங்களென் கிற காரணத்தா லே சிறப்புற்ற	ருதய:	
ப்ரபலை:	{ சாஸ்திரங்களி னாலும்	போத்தும்	அறிவுதற்கு
சாஸ்த்ரைச்ச		ந ப்ரபவந்தி	வல்லரல்லர்..

* * *—[தூ. ஸீ. ௮. ௮. ௮.] இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்கிற விஷயம் சாஸ்த்ரவித்தமாகில், சாஸ்த்ரம் பயின்றவர்களனைவரும் இவ்விஷயத்தை ஏன் இசையக்கூடாது? சிலர் ஈசுவரனே இல்லை யென்கிறார்கள்; சிலர் சிவனே தத்துவமென்கிறார்கள்; சிலர் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்கிறார்கள்; மற்றும் பலபலவகையாகப் பலபல மதஸ்தர்கள் வாதிக்கின்றார்களே; இப்பரமார்த்தம் எல்லார் நெஞ்சிலும் ஏன் படவில்லை; யாரோ சிலர் மாத்திரமேயன்றோ நாராயண பாரம்ப்யம் இசைக்கின்றனர்; இங்ஙனே சிவரறிந்து சிவரறியாமைக்கு என்ன காரணம்? என்கிற கேள்வி உண்டாகக்கூடியதாகையால் அதற்கு ஸமாதானம்போல் இந்த ச்லோகமருளிச்செய்கிறார். ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வமறிந்துகொள்ள வழியில்லை யென்கிறார். எல்லாரும் சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றிலே எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து அநுபவிக்கலாமாயிருக்க அநியாயமாகச் சில ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் இழக்கிறார்களே யென்று மூடர்களைப் பற்றிப் பரிதாபப்படுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். விஸக்ஷணமான பகவத் விஷயம் நல்ல காலமாக துஷ்டர்களின்

கண்ணிப்படாமல் விளங்குகிறதேயென்று மகிழ்ந்துகொள்ளுகிற ரென்னவுமாம். அப்படிப்பட்ட ஆஸூரப்ரக்ருதிகளிலே நாமும் ஒருவராக இருந்துவிடாமல் அவர்கள்நடுவே நாம் பசுவத் பரத்வத்தை நன்கு அதுபவிக்கப் பெற்றோமே! என்கிற உகப்பும் உள் ளுறையும்.

எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பல வழிகளுண்டு; அவற்றில் ஐந்தாறுவழிகளை இந்த ச்லோகத்தில் எடுத்துரைத்து, இவற்றிலே ஆஸூர யோநிகள் எம்பெருமானை அறியாமற் போகிறார்களே! அந்தோ இழக்கிறார்களே! என்கிறார். எந்தெந்த வழிகளாலே எம்பெருமானை அறியலாமென்னில்; சீலரூபசரிதை; என்று தொடங்கி அடைவே அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணை அவதாரங்களில் வேடன் வேடுவிச்சி குரங்கு இடையன் இடைச்சி முதலானாக்கும் ஒருரீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படி விளங்கக்காட்டிய ஸௌசீல்ய குணத்தை சீலமென்கிறது. மஹானாயிருப்பவன் மந்தர்களோடு ஒருரீராகக் கலந்து பரிமாறச் செய்தேயும் பலபல பிரகாரங்களில் பரத்வமும் பொலிய நின்றமை காண்க. பரமபுருஷனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதிகூத்ரங்களான சேதநாசேதநங்களோடும் கலந்து பரிமாறி லீலா ரஸங்களை அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டதே தானே “வஹு ஸ்யாது” [பஹு ஸ்யாம்] என்று ஸங்கல்பித்துக் காரியம் செய்த நீர்மையும் இங்கு சீலபதார்த்தமாகும்.

ரூபமாவது அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு. சரிதங்களாவன— “வேதாபஹார குருபாதக” இத்யாதி (13.) ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும், “க்ரான்த்வா நிகீர்ய புநருத்திரதி” என்று கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீபாகவதாதிகளிலுள்ள மற்றும் பல அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களும்.

பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வமாவது — அப்ராக்ருதசத்தஸத்வம்; இது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதொன்று. [ஸாத்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:] ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாகையால் அவற்றுள் தூர்ப்பலங்களான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரங்களில் பெரும்பாலும்

தேவதார்தங்களுக்குப் பரத்வம் விளங்குகிறபடியால் அவற்றை
பொழித்து, ஸாத்விகங்களாய் ப்ரபலங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை
இங்குக் கூறுகின்றார். “ஸாதிசெஷ்டய கடுஷ்டுஷா ஜாஹாது
ஜயிகம் ஹரெ:” என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் பிரமன் தானே
சொல்லிவைத்தான்.

[ப்ரக்க்யாததைவ பரமார்த்தவிதாம்மதைச்ச] கீழ்ச்சொன்ன
சிலரூப சரிதாதிகளெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும். “ஜஹாஜநொ
யெந மதஃ ஸபநூ:” [பெரியோர்கள் எந்த வழியில் செல்லு
கிறார்களோ அதுவே நல்வழி] என்றபடி ஸுகமாக நிச்சயிப்ப
தற்கு ஸாதநமாகிய மஹாஜநவித்தார்த்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயண
னுடைய பரத்வஸ்தாபனத்திலேயே பொலிகின்றதென்று காட்டு
கிறார். ப்ரக்க்யாத என்கிற பதத்தை தைவத்துக்கு விசேஷண
மாக்கி யுரைத்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; தைவபரமார்த்த வித்
துக்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் வேதாந்த தேசிகன்.
இரண்டுபடியும் பொருந்தியதே. நாராயணனுவாகம், ஸுபாலோ
பரிஷத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றில் ப்ரலித்த
மான யாதொரு தைவமுண்டு-தேவதை, அதனுடைய [-பரமபுரு
ஷனுடைய] உண்மைநிலைமையைக் கண்டறிந்தவர்களான வ்யா
ஸர், பராசார், வால்மீகி, மது, யாஜ்ஞவல்க்யர், செளநகர், ஆபஸ்
தம்பர், ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களைப் பரமார்த்தவித்துக்க
ளென்கிறார் இங்கு.

ஆக இத்தனை வழிகளாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்
தைக் கண்டறிந்து வாழலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாமஸப்ரக்
ருதிகளாயுள்ளவர்கள் தெளர்ப்பாக்கியத்தாலே அறியமாட்டா
மல் இழக்கிறார்களென்று அருளிச்செய்கிற புடையிலே, பாக்ய
சாலிகளாயுள்ளவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன வழிகளாலே நன்கறிந்து
வாழ்கிறார்கள் என்று ஸூசிப்பித்தாராயிற்று. ... (கடு)

உஜ்ஜ்வலித ச்ரீவிய லீல ஸஜாகிஸாயி

ஸம்ஹாவநம் தவ வாரி ஸ்ரீவிஜ ஸுஹாவ்யு ।

ஜாயாவயெந ஸவதாவி நிம-ஹிஷ்டாநம்

புஸ்யுங்கி கெஷிடி-நிஸம் துஷிநந்யுஹாவா: ॥

உல்லங்கித் தீர்வித் ஸீமஸமாதிசாயி
ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்.
மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்
பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா .

(கக)

உல்லங்கித் தீர்வித்ஸீம ஸம அதி சாயி ஸம் பாவநம்	{	மூன்று விதமான பரிச்சேதங்களை யுடையதோ ! என்று சங்கிப்ப தற்கும் கூடாத தும், ஒத்தார் மிக்காரை யுடைய தோவென்று சங்கிப்பதற்கும் கூடாததுமான	{	பவதா மாயா பலேந நிகூஹ்ய மாநமபி	} நீ மாயையினால் மறைத்த போதிலும்
தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்	{	உன்னுடைய பாத்வமாகிற ஸ்வபாவத்தை	{	த்வத் அந்ய பாவா:	{ உன்னிடத்திலேயே மனம் பொருத்தி யுள்ளவர்களான
				கேசித்	சில மஹான்கள்
				அசிசம்	எப்போதும்
				பச்யந்தி	{ ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார் கள்.

* * *—[உஜ்ஜயினி ஐத்யாடி.] கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லிய
படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம்
அறியத்தக்கதன்று; அதை நேராக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹான்க
ளும் சிலர் உண்டென்கிறார்கள்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்;
மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களையும் கடந்திருப்பது; 'பகவா
னோமீ ஒத்தார் மிக்கார் உண்டோ' என்கிற ஸந்தேஹத்துக்கும்
நிலமல்லாதது. மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களாவன:—தேச
பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம். 'பகவான்
இன்னவிடத்திலுள்ளான், இன்னவிடத்தில் இல்லை' என்பது
இல்லாமல் ஸர்வதேசங்களிலும் வியாபித்திருப்பதனால் தேச பரிச்
சேதமில்லை யென்றுணர்க. 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன
காலத்திலில்லை' என்பது இல்லாமல் ஸர்வ காலத்திலும் உள்ளவ
னாதலால் காலபரிச்சேதமில்லை; 'இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்
பன்' என்ன முடிபாமைபால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. ஆக இந்த
மூவகையான பரிச்சேதங்களில்லாமை சொல்லுகிறது உல்லங்
கித்தீர்வித்ஸீம என்று. ஸீமையாவது எல்லை; அதுதான் பரிச்

சேதமென்பது. “வீரீ வீரீ வூயாஃ” என்ற அமரகோசத்தின்படி ஆகாராந்தமான வீமா சப்தமும் நகாராந்தமான வீமச்சப்தமும் உண்டாயைபால் இங்கு வீம என்று ஹ்ரஸ்வமாகப் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. நகாராந்த சப்தங்களின் நகாரம் ஸமாஸத்தில் லோபித்துவிடும். உல்லங்கித என்ற விசேஷணம் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவநையிலும் அர்வயிக்கும். பகவத் ஸ்வரூபம் த்ரிவித வீமாக்களைக் கடந்திருப்பதுபோல் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவநையையும் கடந்திருக்கின்றது. ஸம்மென்று துல்யமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; அதிசாயி என்று மேற்பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுக்கு துல்யமான வஸ்துவாவது மேற்பட்ட வஸ்துவாவது உண்டோவென்று ஸம்பாவிப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லை யென்று சொல்லிற்றாயிற்று. த்ரிவியவீரீய ஸூராதிராயிலம் ஊவநாவ-த்ரிவிய வீரீஸூராதிராயிலம் ஊவநெ; உஹ்வீதெ த்ரிவிய + ஸம்ஊவநெ யெனது. ஸம்பாவநாபதத்தை த்ரிவித வீமாவிலும் அர்வயித்து “த்ரிவியவீரீ: ஸூராதிராயிநொஹ் ஸம்ஊவநா உஹ்வீதா யென” என்று விக்ரஹம் கொள்வதும் பொருந்தும்.

இப்படிப்பட்டதான யாதொரு பரிப்ராடிமஸ்வபாவமுண்டு—பரத்வஸ்வரூபம், இது எல்லார்க்கும் தெரியக்கூடாதென்று நீ மாயையினால் மறைத்து வைத்தாலும், உன்னைத் தவிர வேறு புகலிடமறியாதவர்களாயும் உன்னையே ஸகல ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டவர்களாயுமுள்ள அந்நய பக்தர்கள் அந்த மாயையைக் கடந்து உன்னுடைய பரத்வஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஸாக்ஷாத் கரிக்கின்றனர்.

[மாயாபலேந பவதாபி நிக்ஷயமாநம்] மாயாபலமாவது குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ஸாமர்த்தியம்; அதனால், தனது ப்ரபாவத்தை ஸாமான்யஜனங்கள் அறியாதபடி எம்பெருமானே மறைத்துக் கொள்ளுகிறான். சூதாநம் ஶாநுஷம் ஶிநெ ஶாரிம் ஶுராபாதஜ்ஜி.” என்றும் “சுஹம் வெவா வ்யாநுவொஜாத:” என்றும் அவதாரங்களில் அருளிச்செய்து பகவானே தனது ப்ரபாவத்தை மறைத்திருக்கிறான் என்றுணர்க. அப்படி மறைத்திருந்தாலும், புண்யாத்மாக்களின் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை மாயையானது மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவர்கள் தாராளமாகவே ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறார்களென்றாயிற்று.

(க௭)

யத் அண்டம்	{	எது பார்மான டமோ,	ப்ரதாகம்	ப்ரக்ருதியும்
அண்டந்தர கோசரம் ச	{	அண்டங்களுக் குள்ளே இருக்கக் கூடியது	புருஷ:	ஜீவாத்மவாக்கமும்
யத்		எதுவோ,	பரம் பதம்	ஸ்ரீவைகுண்டமும்
தச உத்த ராணி	{	ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு மேற்பட்டுச் செல்லுகின்ற	பராத் பரம்	{ அசேதகத்திற் காட்டில் மேற் பட்டதான சேதகவாக்கத்தி னுள் சிறந்த மூக் தாத்மவாக்கமும் (அல்லது) நித் யாத்மவாக்கமும்
ஆவரணநி ச	{	(அண்டங்களின்) ஆவரணங்களும்		
யாநி		எவையோ, (ஆகிய இவைகளும்)	ப்ரஹ்ம ச	{ நிவ்யமங்கள வித்ர ஹமும்
குண:	{	ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களும்	தே விபூதய:	{ உமக்கு சேஷப் பட்டவை.

***—[படிணர்.] கீழ்ச்லோகத்திற் சொன்ன ஸர்வேச்
வாத்வத்தை இதில்த்ருடப்படுத்துகிறார். எம்பெருமானுக்கு அஸா

தாரணமான விபூதிகள் உண்டென்று காட்டவே அவனுடைய ஐச்வர்யம் விளங்குமிறே.

அண்டம் என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே அண்ட ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. சுண்ணாநாந்து ஸஹ ஸுரணாஹ ஸுரணயுதாநிவ ஸாஹுஸாநாந்தயா தகூ கொடி கொடியுதாநிவ.” என்று சாஸ்தரம் சொல்லுகிறபடியால் அண்டங்கள் அளவற்றவை என்றுணர்க. நாம் கண்ணாலே பார்க்கிற சராசரங்களுக்கே கணக்கில்லை; இவற்றை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டுள்ளது ஒரு லோகம்; அப்படிப் பதினான்கு லோகங்களை யடக்கி அவற்றை ஆவரணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கும் பெரியதொரு கோளமே இங்கு அண்டமெனப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட அண்டங்களுக்குத் தொகையில்லையென்று நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அண்டாதிபதியென்னும் ஒரு அதிகாரியும், கர்மவசத்தால் போகத்திற்காக அந்த அண்டத்திற்குள் அகப்பட்டிருக்கும் சதுர்வித ஜந்துக்களும், அந்த ஜந்துக்களுக்கு போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களும் எல்லையற்றுக் கிடக்கின்றன. இவைகள்தாம் இங்கு அண்டாந்தரகோசரம் எனப்பட்டது.

கணக்கில்லாத இந்த அண்டங்களைச் சுற்றிப் பல ஆவரணங்கள் நிற்கின்றன. புவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் பத்து மடங்கு அதிகமாயுள்ளதாகையால் தசோத்தராணி என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதமாக ஆவிர்ப்பவித்து நிற்குமவையெல்லாம் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ஒரு சிறிய அம்சத்தில் உண்டாகும் விகாரமென்றும், இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையடையாமலிருக்கிற பிரகிருதியின் பாகம் எல்லையில்லாதவளவு விஸ்தரித்து நிற்கிறதென்றும் உணர்க. இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனாகவும் நியாமனாகவும் சேஷியாகவும் எம்பெருமான் இருக்கையால் இவையெல்லாம் அந்த எம்பெருமானுடைய விபூதிகளென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஈச்வரனுடைய விபூதி இவ்வளவேயல்ல; ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களும் பத்த முக்த ஜீவகோடிகளும் முக்திஸ்தாநமும் தனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் இவை யெல்லாமும் அவனுடைய விபூதிகளே. அவ்

48 ஆளவத்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 17.

னுடைய ஐச்வரியம் இப்படிப்பட்டதாயிருந்தால் அவனைப் பராத் பரனென்று சொல்லத் தடை என்ன? என்பதாகத் தாத்பரியங் கொள்க.

மொஹஸ்ஸம் நித்ய புல்லிங்கமாயினும் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தாலே விசேஷ்ய நிக்ரமாயிற்று. அண்டங்களின் உட்புறங் களை ஸ்தாநமாக வுடையது என்று பொருள்.

குணம்=ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் பிரகிருதி குணங்கள். இவை எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கை. ப்ரதாநமாவது— விகாரமற்றிருக்கும் குணத்ரயமுள்ள த்ரவ்யம்; மூலப் ப்ரக்ருதி. குணியான பிரகிருதியிற்காட்டில் குணங்களைத் தனிப்படப் பிரித்துச் சொன்னது—“ஸாம்யாவஸ்த்தமான குணத்ரயமே ப்ரக்ருதி” என்று கொள்ளுகிற ஸாங்க்யர்களின் கொள்கையை விலக்குகைக் காகவாம்.

புருஷம்=ப்ரக்ருதியை வியாபித்து நிற்கும் சேஷத்ரஜ்ஞஸமு தாயம் என்றபடி. “ஹாஸ்யாணுதிபயா தெஹம் திஹைதஹிஸா நவா| ப்ரயாநெவஹிதொவ்யாவீ” [கட்டைக்குள் நெருப்புப் போலவும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், புமார் என்று சொல்லப்படும் சேஷத்ரஜ்ஞ ஸமுதாயம் ப்ரதாநத்தில் உறைந் திருக்கின்றது] என்ற பிரமாணம் காண்க. பரம் பதம்=நலமந்த மில்லதோர் நாடு.

பராத் பரம்=இங்கே இரண்டு பரசப்தங்கள் உள்ளன; முதலி லுள்ள பரசப்தமானது பிரகிருதியிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கிற சேஷத்ரஜ்ஞஸாமான்யத்தைக் குறிக்கின்றது; அதிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கின்றது முக்தாத்ம வர்க்கம். அல்லது, முதல் பரசப்தத்தாலே முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, பராத்பர மென்று நித்ய லித்தஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம்.

ப்ரஹ்மம்=சபாச்ரயமாயுள்ள நித்யமங்கள் விக்ரஹம் என்ற படி. ஸாமான்யமாக ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் பகவத் ஸ்வரூபமே குறிக்கப்படுவதாயினும் இவ்விடத்திற்கு அந்தப் பொருள் ஒவ்வாது; “இவையெல்லாம் உன்னுடைய விபூதிகள்” என்று முடிக்கிறபடி.

குணங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமையால் பத்தெட்டு குணங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அதுபவிக்கிறார்.

வசீ=மூன்றாம் பாதத்திலுள்ள ஸ்வபாவத் என்ற பதம் எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக் கடவது. “ஸ்வபாவத் வசீ, ஸ்வபாவத் வதாந்ய: என்க. “ஸ்வபாவத் ஸமஸ்த கல்யாண குணம் ருதோததி:” என்று உள்ளபடியே அந்வயிக்கவுமாம். “வசீ” என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; வசமென்று ப்ரபுத்வத்துக்கும் வசப்பட்டிருப்பதற்கும்பேராகையாலேப்ரபுத்வ முடையவன் என்றும். ஆச்ரிதர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்றும். தூதுபோனது முதலியவற்றில் ஆச்ரிதர்களுக்குக் கையாளா யிருக்குந் தன்மை காணத்தக்கது. இந்தப்பராதிந்வம் கருமத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸ்வேசசையாலே வந்ததென்று காட்டும் ஸ்வபாவத் என்பது.

வதாந்ய=உதாரன் என்றபடி. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் ஆச்ரிதர்கட்கு அளிப்பவன்.

குணவாந் = மொத்தமாகக் ‘கல்யாண குணமுடையவன்’ என்றுபொருள் கூறுகை யுத்தமல்ல; விசேஷ குணங்களின்நடுவே குணவாந் என்னும்போது இது ஒரு விசேஷ குணமாகவேயிருக்க வேண்டும். எல்லாக் குணங்களிற் காட்டிலும் ஸௌசீல்யம் சிறந்த தாதலால் அதுவே இங்கு குணசப்தத்தால் விவக்ஷிதம். தன்மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சிலகுணமுடையவன் என்கை. குஹப்பெருமான், சபரி, முதலானாநிடங்களில் இக்குணம் மிக விளங்கிற்று.

ருஜு: =மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் கபட மற்றிருப்பவன். இது தமிழில் செம்மைக்குணமெனப்படும். நம்மை ஒருவன் ‘அப்பா! நீ எவ்விடம்?’ என்று கேட்டால் ‘தற்காலமிருப்பது இவ்விடம்’ என்போம்; ‘எப்போது வந்தாய்?’ என்றால் ‘நீ பார்த்த போதுதான் வந்தேன்’ என்போம்; ‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றால் ‘உண்டு வளர்ந்தான்’ என்போம். ஒரு கேள்விக்காவது ருஜுவான உத்தரம் சொல்லமாட்டோம்; ஏன்? செம்மைக் குணம் நமக்கில்லாமையாலே. எம்பெருமான் இப்படிப்பட்டவனல்லன்;

மிகத்தாழ்ந்தார் வந்து எது கேட்டா லும்ருஜுவாகவே விடையளிப்பவன் ; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூர்ப்பணகை வந்து பெருமானை நோக்கி ' நீர் ஆர் ? ' என வினவ, தீய கருத்துடன் வந்த இவளுக்கு நாம் ருஜுவான உத்தரம் ஏன் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணுமல் தம்முடைய வரலாற்றை ஆதிதொடங்கி உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிமுடித்தார் பெருமாள்; அவ்விடத்தில் வான்மீகி கூறுகின்றார்—“ஐஜுஃபுத்தியா ஸர்வ மாக்க்யாது முபசக்ரமே.” [இராமபிரான் செம்மையான புத்தியையுடையவனாகையால் தனது வரலாறுகளெல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே சொல்லத்தொடங்கினான்] என்று. இக்குணமே ஆர்ஜவகுணமென்பபடும்.

சுசி: = பரிசுத்தன் என்றபடி. அபிப்ராயத்தில் சுத்தியும் சரீரத்தில் சுத்தியும் ஆக இருவகைப் பரிசுத்திகளுண்டு; ஒருவர்க்கு ஒருபகாரம் செய்ய நினைத்தால் ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் வெறும்புறத்திலே உபகரிக்கும்படியான அபிப்ராய சுத்தியை உடையவன் என்றும்; பலவகை அசுத்திகளையுடைய நித்யஸம்ஸாரியைத் தனது ஸம்பந்தத்தாலே நித்யஸூரிகளோ டொக்கும்படி பரிசுத்தஞக்கவல்ல தூய்மையையுடையவன் என்றும் பொருள்படும். “ பரமபவீத்திரன் ” என்று வேத வேதாங்கங்களிற் சொல்லப்பட்டவன்.

மருது: = ஸுகுமாரன் என்றபடி. ஸௌகுமார்யமாவது மென்மைத்தன்மை. இது சரீர குணங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆத்மகுணங்களுள் ஒன்றாகவும் படிக்கப்படும். ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்றும், அடியவர்களுடையபிரிவை ஸஹிக்க மாட்டாத மெல்லிய மனமுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மகுணத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே இங்கு உரியது.

தயாரு: = கருணையுடையவன். கருணையாவது பிறப்பிடம் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். அகிலேறையப் பரத்யநீகனாய் ஆரந்தமயானை எம்பெருமானுக்கும் துக்கமுண்டாவ

தாகச் சொல்லுவது கூடாதாகையாலே, பிறர்படும் துக்கத்தைப் போக்கவேண்டுமென நினைக்கையே கருணை யென்னவேனும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்விஷயமாகத் தனியே க்ரந்தம் வரைந் துளோம்; அதிற் கண்டு கொள்க. ஆச்ரிதருடைய துக்கத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் தானும் துக்கமடைவான் என்பது சிறந்த குணமேயன்றி ஹேயகுணமல்லவென்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

மதுரம் = மதுரமான பேச்சுகளைப் பேசி அடியவர்களை இனிமைப்படுத்துமவன் என்றும், “எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாவிருஞ்சோலைக்கோனே” என்றபடி ஆச்ரிதர்கட்குப் பரமபோக்யமான திருமேனியையுடையவன் என்றும் பொருள் படும். ஒவ்வொருவருடைய ருசி ஒவ்வொருவகையாக இருந்தாலும் அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருப்பவனென்க. “ரஸோ வை ஸ” என்று உபநிஷத்தும் சொல்லிற்று.

ஸ்திர = ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்திலே பிடித்த பிடி விடாதவன். “நன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல், என்னடியாரது செய்யார்” என்றபடி பிராட்டியினாலும் மாறுபடுத்த வொண்ணாத உறுதியையுடையவன்; ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டும் திருவுள்ளஞ்சீறிக் கை விடாதவன்.

ஸம் = ஜாதியாலும் குணத்தாலும் நடவடிக்கையாலும் வெவ்வேறுபட்டவர்களிடத்திலும் ரக்ஷணத்தில் வாசியின்றி ஸமமாகப் பொருந்துமவன். “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்று தானே கிதையில் ஒதிவைத்தானிறே. எம்பெருமான் எல்லார் திறத்திலும் ஸமனாயிருப்பவனாகில் சிலரை அதமர்களாகவும் சிலரை மத்யமர்களாகவும் சிலரை உத்தமர்களாகவும் இப்படி எவ்வளவோ வாசிகள் காணும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடுமோ? என்று ஆசேஷம் தோன்றும்; அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத்தக்கபடி விஷமஸ்ருஷ்டிகள் விளைகின்றபடியால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸமத்வத்திற்குக்குறையொன்றுமில்லைபென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பரிஹரித்தது. “வைஷ்ணவவாதபரிஹார” என்ற வடமொழி நூலிலே இவ்விஷயத்தை விரியவரைந்தோம்; அங்கே சுருக்கமறக் கண்டுகொள்வது.

க்ருதீ=தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தொன்றுமில்லாதவன்; ஆசிரிதர்களை ரக்ஷிப்பதையே தன் காரியமாகவுடையவன்.

க்ருதஜ்ஞஃ=“என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாபைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்” என்று மடிமாங்காயிட்டு ஸுக்ருதங்களை ஒன்று பத்தாக்கிக் கொண்டு போருகிற வனிதே எம்பெருமான்; அடியவர்கள் ஸ்வல்பமாகச் செய்த ஆது கூல்பத்தையும் பஹுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவன் என்கை. “கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்” என்று த்ரௌபதி மனமுருகி வருத்தம் தாங்கமுடியாமல் வெகு தூரத்திலிருந்த என்னைப் பேர் சொல்லிக் கதறியழைத்தாளே!; அதற்குத் தகுதியாக அவளுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலேனே!; கடன் ஏறுவது போல் அது வளர்ந்து சென்று கொண்டே என் மனத்தை எப்போதும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதே! என்று கண்ணபிரான் பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன சொல்லை அதுஸந்திப் போமாகில், அவனைவிட க்ருதஜ்ஞன் வேறொருவர் உண்டோ?

இங்குணே சில திருக்குணங்களைச் சொல்லி, அவனுக்குள்ள குணங்கள் எல்லையற்றவைகளாதலால் அவ்வளவுஞ் சொல்ல முடியாமல், “இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் நீ அமுதக்கடலாயிராநின்றாய்” என்று உபஸம்ஹரித்தருளினார். (கஅ)

உபயக்ஷு வயக்ஷுஹுவொவி வஹுஷாநு
புகஹு தெயெ ஸதஜி து நுகுஜாஸு ।
மிரஹுஹெகெக மஹாவயீஸ்யா |
ஸதா ஸ்விதா நொ ஹுஜெதொ சுகிஸொதெ ॥

உபர்யுபர்யப்ஜ புவோபி பூருஷாந்
ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யங்குரமாத்,
கிரஸ் த்வதேகைக குணவதீப்ஸயா
ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே.

(கக)

கிழ:	{ வேதவாக்கியங்க ளானவை,				{ உன்னுடைய ஒவ் வொரு குணத்தி னுடையவும் எல் லையைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டு மென்கிற விருப் பத்தோடே
உபரி உபரி	மேன்மேலும்		தவத் ஏகைக குண அலகி	நபஸ்யா	
அப்ஜயவ:	{ ப்ரஹ்மாக்களையும் அபி				
பூருஷாத்	{ மறுஷ்யர்களாகக் பகல்பய				
தே யே	{ “தே யே சதம்— தே யே சதம்” என்று தியாமல் சொல்லிக் கொண்டே போவ தனால்		ஸதா ஸ்திதா:		{ எப்போதும் இருக்கின்றன (ஆகையினால்)
சதம் இதி			உத்யமத: ந		{ ஆரம்ப அவஸ்தை யைக் கடந்து அப்பால் செல்ல வில்லை.
அதுக்ரமாத்			அதிசேரதே		

* * *—[உவய-ஓவரி.] எம்பெருமான் கணக்கில்லாத கல்
யாண குணங்களையுடையவன் என்று கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச்
செய்தார். குணங்கள் கணக்கில்லாதவை எனபது மாத்திரமேயல்ல,
ஒவ்வொரு குணமும் எல்லை காணமுடியாதபடி அநவதிகமாயு
மிருக்கின்றது என்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். எம்பெருமானே!
வேதங்கள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லை
யைக்காணாவிருப்பி, இந்த வுலகத்தில் ஸம்பவிக்க முடியாத ஒப்
பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மறுஷ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு
மேன்மேலாகப் பல பேர்கள் இருப்பது போலவும், கீழ்ச்சொல்லப்
படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிறவர்களு
டைய குணங்கள் நூறுமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போல
வும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத்
தேறும் தொகையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச்
சொல்லலாமென்றெண்ணிப்பார்த்து, அவ்வளவிலே சொல்லி
முடிக்கப் பொருந்தாமைபால் அந்த பர்யாயத்தில் ப்ரஜாபதியின்
ஸ்தானத்திலே நின்றவனை மறுபடியும் மறுஷ்ய ஸ்தானத்திலே
நிறுத்தி, கீழ்க்கூறியபடியே அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்களி
ருப்பது போலவும் அவர்களுக்கும் க்ரமேண சதகுணிதோத்தர
மான ஆரந்தம் இருப்பது போலவும் சொல்லிக்கொண்டுபோய்
கடைசியிலே ப்ரஜாபதிஸ்தானத்திலே நின்றவனுடைய ஆரந்தத்
திற்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ஆரந்தம் எம்பெருமானுக்

குள்ளது என்று சொல்லப்பார்த்து அதுவும் பொருந்தாமையாலே, இந்த இரண்டாவது பர்யாயத்தில் ப்ராஜாபதிஸ்தானத்தில் நின்ற வளை மீண்டும் மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாகப் படிப்படியாக ப்ராஜாபதியளவும் போவது மறுபடியும் திரும்புவதாய் இப்படியே அந்தாடியாகப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருக்கிறதேயொழிய, 'எம்பெருமானுடைய ஆரந்தம் இவ்வளவு' என்று இன்னமும் எல்லை கண்ட பாடில்லை என்கிறார். கைத்திரிய உப நிஷத்தில் ஆரந்தவல்லி என்றொரு பகுதியுள்ளது; அது, எம் பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆரந்த குணத்தைப் பற்றிப்பேசுகின்றது. அந்த ஆரந்தம் இவ்வளவு கொண்டதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகையான கல்பனையைச் செய்திருக்கிறது. (அதாவது—) ஒரு மதுஷ்யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுகிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எல்லாக்காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரித்ரானியிருந்தால் பயனில்லையே, அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாம்நிறைந்தபூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல்செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அதிகசயங்கள் நிறைந்த ஒரு மதுஷ்யனிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆரந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதை விட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையவர்களாக மனுஷ்யகந்தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி; இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆரந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோகபித்ருக்களையும் ஆஜாநஜதேவர்களுடையும் கர்மதேவதேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ருஹஸ்பதியையும் ப்ராஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ராஜாபதியின் ஆரந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையது பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லிப் பார்த்து, “பரப்ரஹ்மத்தின் ஆரந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லிவிடுகிறது!” என்று குறைபட்டு “யதொவாவொ நிவத-ஹே” என்றபடி மறுபடியும் திரும்புகிறதாம்;—அதாவது, கீழ்ச்சொல்லிக் கொண்டு வந்த

சரபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே “செத-பூ
தூயம் விரிந்தாவயிக ஓவரி வெதெதுக்ஷு ஜீராமலாநா
ராமெமொடாநநவதீ தவ முணநிவஹம்யளவநாநநவ-புவ-ம்
நஸூய-ம் ஸுஷு-ஜீவெஷு ஸுயதி பபிவாரம்” என்றருளிச்செய்
தது ஆராயத்தக்கது. “உவரிவெதெதுக்ஷு” என்கிறாரிதே.

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனும்—“தெ பெ ஸத்திகுநு
சுரீராக்ஷ புகுக்ஷுஸு-திபிதாநுகு-நெணாவிஷுரீந-ஸலம்
பூதவாரம் பய-பாயாஹு-ஹம் சுநெதுதி லாவம்.” என்கிற
ஸ்ரீஸூக்தியினால் இதனை வெளியிட்டருளினார். இனி, ப்ராஜாபதி
பை மறுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தினதாக உபநிஷத்தில் எங்ங
னே விளங்குகின்றதென்னில்; “யுவாஸுதீ” என்றுதொடங்கி
“தஸ்யுயம் ப்யுயிவீ ஸவ-பா வித்யு ப-ஹிண-பாஸுரீக்ஷ”
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயம் மறுஷ்யர்களுள் ஒருவர்க்
கும் ஒருபோதும் ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலும் ப்ராஜாபதிக்
கே அது ஸம்பாவிதமாகையாலும், அந்த ப்ராஜாபதியையே வேத
மானது மறுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்திப் பேசுகின்றதென்று
கொள்ளலாம். இப்படி எல்லையான ஆரந்தத்தை ஆதியாகவைத்
துப் பேசிக்கொண்டு போய் அதை நூறு நூறு பங்காகப் பெருக்
கிக்கொண்டே போய்ச் சொல்லிப் பார்த்தாலும் ப்ராஹ்மாரந்தத்
திற்கு ஒரு அவதி ஏற்பட வழியில்லை யென்று சொல்லுகிறவிது
“ப்ராஹ்மாரந்தம் எல்லையற்றதென்று ஒரு முடிவு செய்துவிடுவதற்
கும் முடியவில்லை” யென்பதை விளக்குகின்றதுபோலும். வேதமே
இப்படி ஒரு அபூர்வகல்பனைப்ப். பண்ணுகிறதாயிற்று—ப்ராஹ்
மாரந்தத்தின் அத்யந்த அபரிச்சேத்யத்வத்தைப் பேசவேண்டி.

ஆனால், “ஸ ஏகோ ப்ராஹ்மண ஆரந்தம்” [ப்ராஜாபதியின்
ஆரந்தத்தின் நூறு கொண்டது ப்ராஹ்மாரந்தம்] என்று வேதம்
ஏன் சொல்லிற்று? என்று கேட்கலாம்; இக்கேள்விக்கு ஆரந்த
மயாதிகரண பாஷ்யச்சுருத்ப்ரகாசிகையில் ஸமாதாரம் அருளிச்செய்
யப்பட்டுள்ளது;—“கபிஷெஷு-ரிவஸவ-பதி” = எறியப்பட்ட
அம்புபோலே ஸூர்யன் ஓடுகிறான்” என்று சொல்லப்பட்டிருந்

தால், ஒரு நிமிஷத்தில் பல காதவழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூர்யனுக்கு, அற்பமான அம்பு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே “கூடிப்பேஷாரிவ ஸர்ப்பதி” என்ற அங்க வாக்கியத்திற்கு—“ஸூர்யனுடைய கதி அமந்தம்” என்பதில் மாத்திரம் தாற்பரியமாவதுபோல் “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தி” என்ற இவ்வாக்கியத்திற்கும் ஆநந்த ஆதிக்கத்தில் மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது—என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மற்றொருவகையான ஸமாதானமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

[உபர்யுபரி அப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய.] ‘அப்ஜபுவ:’ என்பதைத் தவிரியாபஹுவசநமாகக் கொள்க. கீழே விவரித்தபடி ஆநந்தவல்லி வாக்கியங்களின் ஆவ்ருத்திக்குளால் பலபல பரஹ்மாக்கள் நேறுகிறபடியால் பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று. அபி என்ற அவ்யயத்தின் கருத்து யாதெனில், நான் முகனை மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவனுக்குமேலே படிப்படியாகச் சில வ்யக்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோகிற இந்த க்ரமம் அஸம் பாரிதமென்பதையும், ச்ருதிநானே ஏறிட்டுக் கல்பனை செய்கிறது என்பதையும் இந்த அவ்யயம் தாட்டும்.

“அப்ஜபுவ: உபர்யுபரி” என்று இப்படியே அர்வயிப்பது தவிர “அப்ஜபுவ: பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய” என்று ஸமாநாதிகரணமாக அர்வயிப்பதும் பொருந்தும்; ப்ரஹ்மாக்களே மதுஷ்யர்களாகக் கல்பித்து என்றபடி. ஒவ்வொரு பர்யயத்திலும் “ஸ வனகொரோநுஷ சூநடி:” என்றவிடத்திலுள்ள மதுஷ்யப்தம்-மதுஷ்ய ஸ்தானத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ப்ராஜாபதியைக் க்ருதுகின்றதென்று கீழே விவரித்ததைக் குறிக்கொள்க.

“உபர்யுபரி தேயேசதமித்யங்க்ரமாத்” என்றும் அர்வயிக்கலாம்; “உபர்யுபரி ப்ரகல்ப்ய” என்றும் அர்வயிக்கலாம். ப்ரஹ்மாக்களே மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே வைத்துவைத்து மேலேமேலே ஓயாமல் கல்பணர்கள் நிகழ்கின்றனவேயன்றி, ஓரளவில் வந்து முடிந்தபடியில்லை என்ற கருத்து-இதில் வெளியாகும்.

[தேயேசதமித்யங்க்ரமாத்] உபநிஷத்தில் “தே யே சத்ம், தே யே சத்ம், தே யே சத்ம்” என்று மேன்மேலும் ஒதப்படுவதை

நினைக்க. அங்குரமாவது—ஒன்றின்பின் ஒன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டேபோகை.

[மிர:] கிர: என்பதற்கு வாக்குக்கள் என்று ஸாமர்பமாகப் பொருளாயினும் “தேயே சதம்” என்றெடுத்த ப்ரகரண்பலத்தால் வேதவாக்குக்களென்று விசேஷார்த்தம் தேறும். “ஸதா ஸ்திதா:” என்பதை இதற்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து, எப்போதுமுள்ள வாக்குக்கள்—வேதவாக்குக்கள் என்றனுமுண்டு.

[த்வதேகைககுணவதிப்ஸயா.] உதாஹரித்த உபநிஷத்தில் ஆரந்த குணமொன்று மாத்திரமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள தென்று நினைக்கவேண்டா; தொடக்கத்தில் “யுவா ஸ்யாத்” என்று தொடங்கி ஆரந்தத்திற்குக் காரணமாக மற்றும் பல (பௌவநம் உபதேசகத்வம் ஆசிஷ்டத்வம் த்ரடிஷ்டத்வம் பலிஷ்டத்வம் ஸர்வப்ருதிவீபதித்வம் முதலிய) குணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மையால் அவற்றின் எல்லையில்லாமையும் இதில் அர்த்தாத் வரித்த மென்று திருவுள்ளம் பற்றி “ஏகைககுண” என்றருளிச் செய்தார். † “ஆரந்தவல்லீ தவ குணநிவஹம் யௌவநாரந்தப்ரவம்” என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூகத்தியும், ‡ “சூயுஷுதா தவ யாவூத ஸுமெவ மஹாணஸமெவ ராநடி ரெயித திபாநிதி ஸாநிய ஹஸு” என்றும், § “ஊவம் த்யா உதாரயா தவ பௌவ நாடியா: ஸமெவ மஹா ஸூஹ ஸரிஷு விஹதி ஶிஸு பூவூ ஹுதா: ஸ்யூராவயநவயிரபொ வாரூரெதா வாரூஹாரிஹி ராந ஊவ” என்றும் ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவையும் காண்க.

ஸதா ஸ்திதா: = உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய வும் எல்லையைக் காணவேண்டுமென்கிற விரும்பத்தோடே எப்போதும் இருக்கிற வேதங்கள், [உத்யமத: ௩ அதிசேரதே.] ஆரம்ப தசையைவிட்டு அப்பால் போகவில்லை;—“குணங்களின் எல்லையைக் காண்பதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறது வேதம்” என்கிற வார்த்தையே என்றைக்கும் நிகழ்வதெயன்றி, எல்லைகண்டுமுடித்த

†. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தராதகம் 35.

‡. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 51.

§. ஊவ 52.

60 ஆளவத்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 20.

தென்கிற வார்த்தைக்கு ஒருநாளும் அவகாசமில்லையென்க.
 * “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று ஆழ்வார் பேசினுப்
 போலே பேசினிடாமல் வேதம் ஏதோ பேசத்தொடங்கிப்பரிபவப்
 பட்டதென்கிறார் போலும். † “நான்மறைகள் தேடியென்றுங்
 காணமாட்டாச் செல்வன்” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
 செயல் நோக்கத்தக்கது.

சூழா தீவா-ராஹா; லனகெகமுணாவயெ: ராஹா
 உகிவிமுஹ:.

இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யாம் இவ்வளவு பன்னியுரைத்
 தோமாகிலும் ஓர் ஆசிரியன் பக்கல் குனிந்து கேட்டாலன்றிக்
 கருத்தும் பொருளும் களங்கமறத் தெரிவரிது. அருமையான
 வேதாந்த விழுப் பொருளிறே. (கக்)

கூடிஸி-தாநா ஜமஹு வஸ்தி
 ப்ரணாஸ ஸஸார விஜாஹநாடிய:
 ஸவணி வீரா வியபஸு நெவதிகா:
 கூடிப மஹா ரெநாநு ஸாரிண:
 த்வதாச்சரிதாநாஜகதுத்பவஸ்திதி
 ப்ரணாஸ ஸஸார விமோசநாதய:
 பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகா:
 த்வதீய கம்பீர மனோஹஸாரிண:.

(உய)

உத் ஜகத்பவ { உலகத்தைப்
 ஸ்திதி { படைப்பது
 ப்ரணாஸ { காப்பது
 ஸஸார { அழிப்பது
 விமோசன { மோகமுளியிப்பது
 ஆதய: { முதலிய

லீலா: விளையாடல்கள்

த்வத் ஆச்சரி { உனது அடியவர்
 தாநாம் { களுக்காக
 பவந்தி { ஆகின்றன;

வைதிகா: { வேத விதிகளும்
 விதயச்ச {

த்வதீய { உன்னுடைய
 கம்பீர { பக்தர்களுடைய
 மனோஹ { கம்பீரமான
 ஸாரிண: { திருவுள்ளத்தைப்
 பவந்தி { பின் செல்லு
 { கின்றவைகளாக
 { இருக்கின்றன.

[இதற்கு வேற வகையான
 அந்வயமும் பொருளும்
 மேலே காண்க.]

* திருவாய்மொழி 1. 1. 1.

† பெரிய திருமொழி: 4-8-7.

* * *—[ததாஸி-தாநாஸு.] கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபரிமித குணவிபூதிகளின் மஹிமையை அதுபவிக்க ஒருவரு மில்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் காட்டில் காய்ந்த நிலாப்போலே வீணாகிவிடுமே; அப்படி யாகாமல் அவற்றை அதுபவிப்பார் பல ருண்டு என்னவேண்டி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அவனு டைய குணங்களும் விபூதிகளும் அவனுக்கு லீலையாக உபயோகப் படுவது தவிர, ஆச்சரிதர்களின் ஆநந்தத்திற்காகவே முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன என்கிறார்.

ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: (தவ) லீலா: த்வதீய கம்பீரமநோஹஸாரிண (தவ) வைதிகா: விதயச்ச த்வதாச்சரிதாநாம் பவந்தி” என்று அர்வயிப்பது. உலகங்களைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோகநுமளிப்பது முதலிய உன் னுடைய லீலைகளும், பரமைகாந்திகளான பாகவதர்களுடைய திரு வுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்ற சாஸ்த்ர விதிகளும் எல்லாம் உன்னுடைய ஆச்சரிதர்களுக்காக ஆகின்றன.

இப்படி அருளிச் செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; கேண் மின்; எம்பெருமான் உலகங்களை ஆக்குவது நோக்குவது அழிப் பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது இப்படியாக அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்வது தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்துக்காக வன்று; அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவன் தனக் காகச் செய்துகொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. †: “நின்று நின்று பலநாளாய்க்கு மிவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச், சென்று சென் றுகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி, ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, முமுக்ஷு வான் சேதநன் ஒருவனாவது அகப்படுவனா? என்கிற ஆசையினால் தான் அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்தருள்வதும் விதிநிஷேதரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டியருள்வதும். ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் திருந்தாவிட்டாலும் மற்றொரு ஸ்ருஷ்டியிலாகிலும் திருந்தக்கூடுமே என்றும், பல சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு வைத்

†. திருவாய்மொழி 3-9-10.

தால் ஏதோ ஒரு சாஸ்த்ரத்தாலாவது ஒருவனாவது திருந்தக் கூடுமென்றும் கருதி அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறாய், சாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறாய் என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொருபடியாகவும் தாத்பர்யம் கூறலாம்;—ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசனாதய: த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா: பவந்தி, வைதிகா: விதயச்ச த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: பவந்தி என்று அர்வயிப்பது. லோகஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் உன்னுடைய அடியவர்களான பிரமன் முதலியோர்க்கு வினையாட்டாக ஆகின்றன; (அதாவது) உன்னுடைய கிருபையினால் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை ஆயாஸமில்லாமல் அவலீலையாகச் செய்துமுடிக்க வல்லவராகிறார்கள். அப்படியே, சாஸ்த்ர விதிகளும் உன்னைப் படிபணிந்தவர்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை அதுஸரித்திருக்கின்றன. (அதாவது) “பேஷ்டு ஸரீய: ப்ரூரிணம் வெஷாஸு=தர்மஜ்ஞ ஸமய ப்ரமாணம் வேதாச்ச” என்று சிஷ்டாசாரத்தை முதன்மையான பிரமாணமாகச் சொல்லி அதற்குப் பிந்தின பிரமாணமாக வேதங்களைச் சொல்லவேண்டும் படி யிராநின்றன.

உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய பெருமையே இப்படி யிருந்தால் உன்னுடைய பெருமையின் அளவு எண்ணவும் முடியுமோ? என்று காட்டினபடி.

பிரமனுக்குப் படைப்புத் தொழிலும் இந்திரனுக்குக் காத்தல் தொழிலும் சிவனுக்கு அழித்தல் தொழிலும் இருந்தாலும், ஸம்ஸார விமோசனம் [ஸம்ஸாரத்தில் நின்று விடுவித்து முத்தியளித்தல்] என்கிற தொழில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமன்றோ; இங்கே அதையும் சேர்த்து “த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா: பவந்தி” என்று சொல்வது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கக் கூடும். இவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் தாக மோக்ஷமளிக்க வல்லமையில்லையாயினும், உபதேசாதிகளாலே விஷ்ணு பக்தியை உண்பெண்ணி அவ்வழியாலே ஸம்ஸார விமோசனம் செய்விக்கக் கூடும்கையாலே இங்கு அதனையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும். “சி.சி. ப்ரஜாவதெஹ: த: வஹ்விஸ்யம் க்ரஸ்யத்” விஸ்யத்

தீ ஐஸுமய-பா டெ: விஷ்ணு ஹ்ரு: ப்ராஜாயதெ = த்ரிபி: ப்ராஜா
பதேர்ப் பக்த: ஸப்தபிச் சங்கரஸ்ப து—விம்சத்யாங்கீர்த்ரஸூர்
யாதே விஷ்ணுபக்த: ப்ராஜாயதே.” [மூன்றுபிறவிகள் பிரமணிதத்
தில் பக்தி செய்பவனும், ஏழு பிறவிகள் சிவணிதத்தில் பக்தி செய்
பவனும், இருபது பிறவிகள் அக்ஷி இந்திரன் ஸூர்யன் முதலான
வர்களிடத்தில் பக்தி செய்பவனும் அந்த தேவதைகளின் அதுக்ர
ஹத்தினால் விஷ்ணு பக்தனாக ஆகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது காண்க.

[த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிண:.] அந்நய ப்ரயோஜநராய்
உன்னையே ஆசரயித்தவர்களின் கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப்பின்
செல்லுகின்றன்; (அதாவது) வேதங்களில் “ப்ரஹ்ம வாதிநோ
வதந்தி” என்று அடிக்கடி வருகிறபடியாலும், 1. “யபெஷு கிஹ
8நௌவடிதஜெஷஜ்” [மதுமஹர்ஷி சொன்ன தெல்லாம்
மருந்து போன்றது] என்றும்; 2. “ஸஹோவாவயூஸ: வாராஸ
ய:” [பராசரருடைய புதல்வரான வ்யாஸர் சொன்னார்] என்
றும் இத்தபாதி வசனங்களாலும் ப்ரஹ்மசித்துக்களின் அபிப்ரா
யத்தைத் தழுவுகின்றன வேதங்கள்; தவிரவும், தைத்திரீய உப
நிஷத்தில், “கயபதிதெ கஜ-விவிகிதாவா வ்யுதவிவிகிதாவா
ஸ்யாதீ” என்று தொடங்கி “யயா தெ தத்யவதெ-நு,
தயா தத்ய வதெ-யா யயா தெ தெஷு வதெ-நு,
தயா தெஷு வதெ-யா:” [உனக்கு ஸந்தேஹ முண்டாகு
மிடங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுடைய நடவடிக்கையைப் பின்
சென்று நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது. (20)

நஜொ நஜொ வாஜ் நலாதி ஹூரெய

நஜொ நஜொ வாஜ் ந லெஸக ஹூரெய ।

நஜொ நஜொ நஹ ஹோ விஹூதயெ

நஜொ நஜொ நஹ ஹூரெயக லிநுவெ॥

1. தைத்திரீய யஜுர் வேத ஸம்ஹிதை, இரண்டாம் காண்டம்—
இரண்டாம் ப்ராச்சம்.

2. தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ராச்சம்.

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
 நமோநமோ வாங்மநஸைக பூமயே,
 நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே
 நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே.

(உக)

வாங்மநஸ அதிபூமயே	(ஸ்வதந்தர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸஸுக்கும் எட்டாதவன உன் பொருட்டு	நம: நம:—; அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நம:	எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்வரியங் களைபுடைய உனக்கு நமஸ்காரம் ;
நம: நம:	{ நமஸ்காரம் நமஸ்கா ரம் ;		
வாங்மநஸ ஏகபூமயே	{ (அந்தரங்கர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸஸுக் குமே விஷய மாயி ருக்கிற உன் பொருட்டு	அநந்த தயா ஏக விரித்தவே நமோ நம:	{ எல்லையில்லாத சுருணைக்கே கடவாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

***-[நமோ நம:.] எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரக்
 கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றுத் தொழுகின்றாரி
 தில். வாங்மநஸாதிபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:—ஒருவருடைய
 வாக்குக்கும் மநஸஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று
 பொருளல்ல; அப்போது அடுத்த விசேஷணம் பொருந்தாது;
 வேத வேதார்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய்விடும். ஆகை
 யாலே, 'ஸ்வப்ரயத்ரத்தால் அறிந்து கொள்ளப் பார்க்குமவர்
 களுடையவாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவன்' என்றேபொருள்
 கொள்ள வேண்டும்.

வாங்மநஸைபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:—கீழ்ச் சொன்ன
 விசேஷணத்திற்குத் தப்பான பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்
 றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிர்
 ஹேதுகவிஷயிகாரத்திற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களு
 டைய வாக்குக்கும் மநஸஸுக்குமே விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்த
 மாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார்; அநந்த

மஹாலிபுதயே (துப்யம்) நமோ நம:—வேத வேதார்தங்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தையுடையவனாகையாலே, ஸ்வப்ரபத்தத்தால் காணவிரும்புமவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகஸிந்தவே (துப்யம்) நமோநம:—நீ அநந்த மஹா விபூதி யுக்கனாயிருக்கச் செய்தேயும், அருள் என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடைபையாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மனஸ்சையும் ஒரு போதும்விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி. இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசல்யம் ஸௌலப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

இந்த ச்லோகத்தில் “ நமோ நம: ” என்று பல தடவை அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்கிற ஸம்பிரதாயம் ஆகாரமற்றது என்று சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்தோத்தரபாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் அவ்வளவு ஸாஹஸ்யமாக எழுத முன்வந்திருக்கமாட்டார்கள். இவ்விஷயமாகத் தனியே ஒரு க்ரந்தம் நாம் எழுதியிருக்கிறோமாகையால் இப்போது இங்கு ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சில சொல்லுகிறோம்.

பெரியோர்களைக் கண்டால் சிறியோர்கள் தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த் தலையின் பெருமைக்கும் தகுதியாக் நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நமஸ்காரத்திற்கு நைச்சியத்தைக் காட்டிக் கொள்வது தவிர வேறொரு பலன் கிடையாது. ஒரு முறை தொழுத மாத்திரத்தினால் அப்பயன் நிறைவேறா நிற்க, பலமுறை தொழவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் காரணமில்லை.

‘ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பது கூடாது’ என்று வாய்திறந்து சாஸ்தரம் நிஷேதித்திருக்குமே யானால் ஸக்ருத்ப்ராணமம் சாஸ்தர விருத்தம் என்னலாம். ஒருமுறை ஸேவிப்பது கூடாதென்று ஒர்

டத்திலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிக்கடி தேசிகன் உதாஹரிக்கிற பிரமாணங்களில் “ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது பாபம்; ஒருமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்வது பாபம்” என்கிற வசனங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளனவேயன்றி ஏகப்ரணமும் கூடாதென்கிற வசனம் ஒன்றுகூடக் காட்டப்படவில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக ஏகப்ரணம ஸாதகவசனங்களுையே காட்டியிருக்கிறார். “நமோநம்” என்கிற ப்ரக்ருதச் ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலேயே அந்த வசனங்களைக் கைகொள்கனியாகக் காணலாம். “வாக்: சுஜ்ஞ நஜ்ஞாரொ ஜுத்தீ ரஸ்யு ஷெஸிக: = ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தேசிக:” [எம்பெருமானே ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் முக்தி ஹேதுவாகும்] என்றிவை போன்ற நாலெந்து வசனங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டு, இப்படியிருக்க இங்கு “நமோ நம்: நமோ நம்” என்று பலகால் அருளிச்செய்வானேன்? என்று சங்கித்துக் கொண்டு தாமே அழகாக ஸ்மாதாநமும் அருளிச் செய்திருக்கிறார் தேசிகன்;—(புஸம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரவாவெ கஜ-நெவிது ஊபெய விஜபெவெவ வளந: ஸுநு ஜெம் சுஜ-தி = ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச. ப்யேச விஜயே சைவ பெளந: புந்ய மலங்க்ருதி:” என்கிற ஒரு ச்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டி முடித்திருக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் யாதெனில்; ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யும்போதும் அமும்போதும் வெருட்டும்போதும் அச்சந்தோற்றச் சொல்லும்போதும் வெற்றி தோற்றச் சொல்லும்போதும் ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது அலங்காரமாகும் என்பதே இதன் பொருள். ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது கூடாதென்கிற திருவுள்ளம் தேசிகனுக்கு இருக்குமேயானால் இந்த ச்லோகத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டப் ப்ரஸக்தியேயிராது. பின்னை எப்படி சொல்லியிருக்க வேணுமென்னில்; “சாஸ்த்ரங்கள் ஸக்ருத்ப்ரணமத்தை நிஷேதித்து அநேக வாரப்ரணமத்தை விதித்திருப்பதால் அதற்கிணங்க நமோநம்: நமோநம்: என்கிறார்” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படி அருளிச்செய்யாததோடு அந்த அபிப்பிராயத்

திற்கு நேர் எதிராகவும் அருளிச் செய்தார். ஒருவன் அழுகிற காலத்திலும் அஞ்சின காலத்திலும் ஒன்றையே திருப்பித்திருப்பிச் சொல்வதை நாம் காண்கிறோம். “பாம்பு பாம்பு பாம்பு” என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயல்லது பல பாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா; அங்குப் பலமுறை சொல்வதோடு இங்கு நமோ நம என்று பலமுறை சொல்வதோடு வாசியில்லை என்று தேசிகன் தாமே அருளிச் செய்தாரானபின், வாய்நிறக்க வுண்டோ வழி?

தைத்திரிய காடக ச்ருதியில் “யஜேஞாவலீதம் க்ருதூ யொநிவவாத நரோ நரி ஐதி” என்று ஒதப்பட்டிருப்பதைச் சிலர் அஸ்க்ருத்ப்ரணும பக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாகச் சொன்னார்கள். அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த வித்பாரண்யர் “(ரிஹதூ) ஐதூ நரோநரி ஐதூ ஹாரயந ஹரிள ஹவதூவிவாத” என்று வியாக்கியானம் செய்திருப்பதால் இந்த வேத வாக் கியம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாக மாட்டாது. “நமோ நம:” என்று வாயால் சொன்னதாக பாஷ்யகாரர் எழுதுகிறாரே பொழிய இரண்டு தடவை கீழேவிழுந்ததாக எழுதவில்லை. ‘ஒரு தடவை தான் கீழே விழுந்தான்’ என்று விளக்குவதற்காகவே “ஐணவசு நிவவாத.” என்று அங்கே வித்பாரண்யர் உரைத் தார். தடி கீழே விழுந்தால் அதைப் பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக் கூடுமே பொழிய அது தானாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு போல, வேரற்ற மரம் விழுந்ததென்னலாம்படி சடேலென்று விழுந்தானென்கிற அர்த்தமேயன்றோ “தண்டவத் நிப்பாத” என்கிற சொல் நயத்திலுள்ளது. இப்பொருளை உட்கொண்டே நமஸ்காரத்தை “தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்” எனப் பரிபாஷையாக வழங்கி வருகின்றனர் என்பதை ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர் உணர்வர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் “ப்ரணரி உதூ யொதூய ஸுந: ஸுந: ப்ரணரி” [ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது மறுபடியும் ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது இப்படியே பலகால் எழுந்தெழுந்து ஸேவித்து] என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரே; இதனால் பலமுறை நமஸ்கரிப்பதே சாஸ்திரீயமென்று விளங்க வில்லையா? என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். மஹா மஹா வித்வான்

களும் இந்த வாக்கியத்தில் மிக்க ப்ரமமுடைபராயிருப்பார். எம பெருமானார் இப்படி ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் தென்னாசார்யர்கள் தமோறுகின்றனர்” என்று மேற்புல் மேய்கின்ற வித்வான்கள் வாய்விட்டுரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர்களை இன்று தெளிவிப்போம்; “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந புந ப்ரணம்ய” என்றது ஒரிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பலமுறை ஸேவிப்பதைச் சொல்லுவதன்று; அந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னே “ஐரோடேவ—தூரத்தில் நின்றமே” என்றருளிச் செய்திருப்பதால் எம்பெருமானைக் கிட்மொளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகவேண்டுமென்று அவ்விடத்தில் பொருள் படுமேயன்றி அஸ்க்ருத்ப்ரணமவாதிகள் சொல்வதுபோலவும் செய்வதுபோலவும் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்படமாட்டாது. தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே வழியைக்கடந்து சென்று பெருமானைக் கிட்டின் பிறகு ஒரு தடவை ஸேவிக்கவேண்டுமென்பது அவ்விடத்திலேயே அடுத்த படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; “பாஹிந ப்ரணஜி சூதாநம் ஹவதெ நிவெடியெத்” என்று அந்த வாக்கிய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனன்றிக்கே “ப்ரணஜி உதூயொதூய ஸாந ஸாந: ப்ரணஜி” என்றருளிச்செய்தது ஒரே இடத்திலிருந்துகொண்டே பலமுறை தொழுவதைச் சொல்வதாகக் கொள்ளுகிற பசுஷமும் உண்டு. அதிலும் ஹாநி ஒன்றுமில்லை; கணக்கெண்ணி ஸேவிப்பதை விட்டு பக்தி பரவச்யத்தாலே மெய்மறந்து விழுவதெழுவதாகச் செல்லுகிற செய்தி “அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:” என்கிற ிதியிலே நூல்வரம்பில் நிற்காமல் பரவசமாகச் செல்லுமாகில் அதனை மறுக்கவல்லார் ஆருமில்லை. ‘பரமார்த்தமான பக்தி இல்லாவிடினும் “† பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்றாற்போலே பக்தியை அபிரயிக்கிற விதத்தில் நாங்கள் பலமுறை தொழுகிறோம்’ என்று சிலர் சொல்லப்படுவார்களாகில், அந்த வாதத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடன் எற்றுக்கொள்ளத் தட்டில்லை. ‘ஒருமுறை ஸேவிப்பது

அசாஸ்தீயம்' என்று சொல்லுகிறவர்களின் வாதத்தை மறுக்கப் புகுவோமேயன்றி, பத்தி பரவச்யத்தாலோ கபடபத்தியின் அபிரயத் துக்காகவோ நாங்கள் பலமுறை ஸேவிக்கி ிருமென்பாரை மறுப்போமல்லோம்.

நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய அநுஷ்டானம் ஸக்ருத்ப்ரணாமமே யொழிய அஸக்ருத்ப்ரணாமமன்று என்பதை மாத்ந்திரம் ப்ரமாணசரணர் புத்தியிற் கொள்வர். எப்பெருமானார் திருவாராத நக்ரமமருளிச் செய்கிற நீத்யக்ரந்தத்தில், “சூராயநாவி ிவொஹவெதி ிவொஹெனூண ப்ராப்ய ிவொஹெனூண டணவத் துணூ உதாய ஸாமதம் நிவெஹு யாவஹாராயநவஸோஹி ஸாஹி யு யாவநம் கூய-பாஹி.” என்று அருளிச் செய்திருப்பதைக் குறிக் கொள்ளவேண்டும். “தண்டம்போலே விழுந்து எழுந்து பிரார்த்திக்கவேண்டியது” என்று சொல்லப்பட்டதிறே. இதனால், ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் கீழ் நாம் விவரித்த படிபேயாம் என்பதை மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் அறிவார்கள்.

ஸக்ருத்ப்ரணாமம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமாகவே மறுத்திருப்பதாகச் சிலர் சில வசநங்களை வாய் வந்தபடி சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம். நம் பூருவர்கள் எடுத்தாளாத வசநங்களை அவரவர்கள் கவர சக்தியினால் கல்பனை செய்து சொல்லி விடுவதனால் பிராமாணிகமான அர்த்தங்களுக்கும் அநுஷ்டானங்களுக்கும் திரஸ்காரம் ஏற்படமாட்டாது அஸக்ருத்ப்ரணாமவாதிகள் உதாஹரிக்கும் வசநங்களெல்லாவற்றையும் யாம் ப்ரமாணமென்றே கொண்டு விடைபளிக்கவல்லோம். அப்படியே வடமொழியில் விரிவான க்ரந்தமும் எழுதியுள்ளோம்.

எந்த சாஸ்த்ரத்தில் எப்படி சொல்லி யிருந்தாலும் ப்ரக்ருதச் சீலாகத்தின் பாஷ்யத்தில் நம் தேசிகன் அருளிச் செய்தது ஒன்றே உண்மையுரை விரும்புவார்க்குப் போதுமானது. “பௌந் ஸுநூஸிஹுக்ருதிஃ=பௌந் புந்ய மலங்க்ருதிஃ” என்று தலைக்கட்டியருளின மாண்பு மெச்சத்தக்கதன்றோ. இங்கு இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம். (உக)

நயசி-நிஷ்டாவி நயாதவெநீ
 நயகிராம் ஸுலாணாரவிநே ।
 கசிங்நொ நநு மகிஸுரணு !
 கூதாடி-மும் ஸாணம் புவநே ॥
 நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி நசாத்மவேத்
 நபக்திமாம் ஸ்த்வச்சரணரவிநே ;
 அகிஞ்சநோந்ய கதிச் சரண்ய !
 த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே.

(உஉ)

சரண்ய !	ஸர்வாகுகனே !		
தர்மநிஷ்ட:	{ (அடியேன்) கர்ம	அகிஞ்சந:	{ ஒரு ஸாதனமூலம்
ந அஸ்மி	{ யோகத்தில் நிலை		{ ஸாதனமும்
	{ புடையேனல்லேன் ;	அந்ய கதி:	{ வேறு புகலற்றவனும்
ஆத்மவேதி ச	{ ஆத்மஜ்ஞாநமும்		{ மான அடியேன்
ந அஸ்மி	{ உடையவ	த்வத்	{ உனது திருவடி
	{ னல்லேன் ;	பாதமூலம்	{ வாரத்தை
த்வத் சரண	{ உனது திருவடித்	சரணம்	{ சரணமாக அடை
அரவிந்தே	{ தாமரைகளில்	ப்ரபத்யே	{ கின்றேன்.
ந பக்திமாம்	{ பக்தியையும் உடை		
அஸ்மி	{ யவனல்லேன் ;		

* * *--[நயசி-நிஷ்டாவி.] எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதி பண்ணுகிறார் இந்தச் சிலாகத்தால். கருமம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி என்று நான்கு வகையான உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் தமக்கு அந்வயமில்லாமையை முன்னிட்டிக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்.

எம்பெருமான . கர்ம யோகத்தை அறுவடித்து அவ்வழியாலே உன்னைப் பெறுகைக்கு எனக்கு யோக்யதையில்லை ; அதில்லாமற்போகவே பரிசுத்த ஆத்மாவை அறியும் யோக்யதையும் எனக்கு இல்லையாயிற்று. இவ்விரண்டியில்லாமற்போகவே உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பக்தி செய்யும் யோக்யதையும் இல்லாதொழிந்தது. ஆகவிப்படி நான் வேறு உபாயமற்றவனாயும் வேறு புகலற்றவனாயுமிருக்கையாலே ஸர்வலோக சரண்யனான உன்னுடைய பாதமூலத்தையே ஒரே சரணமாகப் பற்றுகின்றேனென்கிறார்.

1. நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” 2. “குளித்து மூன்றனையோம்புங் குறிகொளந்தணமை தன்னை, ஒளித்திட்டேன் என்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்” 3. “புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேனை” இத்தாதுக ளான அருளிச் செயல்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இந்தச் சீலாகமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்றுணர்க.

பகவத் ஸந்நிதிகளில் எம்பெருமானே ஸேவிக் தும் போதுகளில் இந்தச் சீலாகத்தை அது ஸந்தித்துக்கொண்டே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் நம்மவர்களுடைய ஸம்பந்தாய மென்றதிக ... (உஉ)

நநிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோ யநூபா வ்யபாயி ।
ஸோஹம் விபாகாவஸரே ஸுகூந
சூநாஸி ஸம்புக்ரு மகிஷ்வாமெ ॥

ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோயந் நமயா வ்யதாயி,
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த
கர்ந்தாயி ஸம்பந்தயகதிஸ் தவாக்ரே.

(உ௩)

முகுந்த ! யத்	பகவானே !, யாதொரு	லோகே காஸ்தி	{ உலகத்திலேயே இல்லை ;
நிந்திதம் கர்ம	{ (சாஸ்த்ரங்களாலும் சிஷ்டர்களாலும்) நிந்திக்கப்பட்ட பாபக்ருத்ய மானது	ஸோஹம்	{ அப்படிப்பட்ட கடி வினைகளைச் செய் தவருன அடியேன்
மயா	அடியேனான்	விபாக	{ அக் கடிவினைகள் பலன் கொடுக் கும் தருன மாகிய
ஸஹஸ்ரஸு:	பல்லாயிரம் தடவை	அவஸரே ஸம்பந்தி	{ இப்போது
ந வ்யதாயி	{ செய்யப்பட்ட வில்லையோ,	அகதி:	வேறு கதியற்றவனும்
தத்	{ அப்படிப்பட்ட திவினை	தவ அக்ரே கர்ந்தாயி	உனது முன்னிலையில் கதறுகின்றேன்.

1. திருவாய்மொழி 5—7—1.

2. திருமாலை—25.

3. திருவாய்மொழி. 6—10—10.

* * *---[நகிஷிதகூட-] கீழ் ச்லோகத்தில் “அகிஞ்சநஃ” என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் “உம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை பென்கிறேன்; இது உண்மைபாயிருக்குமா? கரண கனோபரங்கனையுடையவன் சற்றுப்போதானாலும் வெறுமனையிருக்க முடியாதன்றோ; ஏதோ காரியங்களைச் செய்தேயிருக்கவேண்டுமே; அப்படி யிருக்கும்போது “அகிஞ்சநஃ” என்று நீர் எப்படி சொல்லுகிறீர்?” என்று கேட்க; பிரானே! உன்னைப் பெறுதற்கு உறுப்பானவை ஒன்றுமில்லை பென்றேனே பொழிப, வேறு எவ்வகையான கருத்பமும் என் பக்கல் இல்லையென்று சொன்னேனல்லேன்; ப்ரதிபத்தக ஸாமக்ரிகள் என்னிடத்தில் ஆளவற்றவையுண்டென்கறார் முன்வடிகளால்.

உலகத்தில் ஒருவன் நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம்; அப்படியே கெட்ட காரியங்களையும் செய்பாமலிருக்கலாம்; அப்படிப்பட்டவனை நோக்குமிடத்து, ‘இவனிடத்தில் நன்மை இல்லாதொழிந்தால் ஒழிகிறது; தீமை ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதன்றோ’ என்று அத்தத்திங்கில்லாமைபையே ஒரு பெரிய நன்மைபாகக்கொண்டு பெரியோர் இரங்குவார்கள்; அப்படி நானும் ஒருவித நன்மையும் செய்யாதாப்போலே தீமையும் செய்யாதிருந்தேனாகில் பெரிய துண்சாலிகளில் முதல்வனாக நான் கணக்கிடப்படலாம்; அத்தீதா! அதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடி பாவங்களை ஆளவறச் செய்துகிடக்கிறேனே பென்கறார்.

யத் நிந்திதம் கர்ம மயா ஸஹஸ்ரச நவ்யதாயி தத் லோகே நாஸ்தி=நான் செய்யாத இழிதொழில் உலகத்திலேயே இல்லை பென்கறார். “எல்லா இழிதொழில்களையும் நான் செய்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லலாமாயிருக்க; அப்படி சொல்லாமல் இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து—நாம் ஒப்பற்ற பாவாத்மா என வெளியிடுதலேயாம்.

முலத்தில் லோகே என்ற பதத்திற்கு—உலகத்திலே என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருள் தோன்றினாலும், ‘சாஸ்த்ரத்திலே’ என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளமிதுவேயாம். “ஆயிரம் மடங்கு என்னால் பண்ணப்படாதது யாதொரு நிந்தித கர்மமுண்டு—அதிபாதக மஹாபாத

காதிகள் அது சாஸ்த்ரத்திலுமில்லை;...அநுஷ்டாதாக்கள் பக்க வில்லாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்த்ரத்தில் காணலாமிதே” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. இப்பொருளை தேசிகனும் ஆதரித்து உரைத்தனர். லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்த்ரமென்ற பொருள் வ்யுத்பத்தி வரித்தம். ஹேமாத்ரி முதலிய நூல்களின் அட்டவணையை நாம் நோக்குவோமானால் விசித்திர விசித்திரமான பாவங்கள் ஆங்குக் குறிப்பிடப்பட்டு அவற்றுக்கு ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பாவங்களை யெல்லாம் நாம் உலகத்தாரிடம் காணமுடியாது. சாஸ்த்ரங்களில் மாத்திரமே காணலாம்; ஆனால் நான் செய்த பாவங்கள் அந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் காணமுடியாதன என்கிறார். இது ஒரு சமத்காரச் சொல்லாகும்.

பாவங்களை அதிகமாகச் செய்துவிட்டாலும், பிறகாவது அஞ்சதல் அதுதாபப்படுதல் வெட்கப்படுதல் ப்ராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுதல் முதலியவற்றால் அப்பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வழியுண்டு; பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வதாவது - அப்பாவங்கள் தீய பலன்களைக் கொடாதபடி தடைசெய்து கொள்ளுதல். அப்படி தடை செய்து கொள்வதற்கான வழிகளில் இழியாவிடில் அவை பலன் கொடுத்தே தீரும்; செய்த பாவங்கள் கடுமையாயிருந்தால் இப்பிறவியிலேயே விரைவில் தானே அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்க நேரும். அப்படியே நான் செய்த பாவங்கள் மிகக் கடுமையாதலாலும் அவற்றுக்கு நான் ஒரு வகையான ப்ராயச்சித்தமும் செய்துகொள்ளவில்லை யாகையாலும் அவை இப்போதே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டன; பலவகைத் துன்பங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டது; தாங்கமுடியாமையால் கதறுகின்றேன் என்கிறார் பின்னடிகளில். “காரொளி வண்ணனே கண்ணனே! கதறுகின்றேன், ஆருளர்களைகணம்மா அரங்கமா நகருளானே!” என்ற திருமலைப் பாசுரத்தைத் தழுவினர்போலும்.

[விபாகாவஸ்திரே] விபாகமாவது பரிபக்குவமாகை; அதாவது பலன் கொடுக்கை. [தவ அக்ரே க்ரந்தாமி.] “கோவிந்தாவென்றுத் த்ரௌபதி கதறினது இன்றைக்கும் என்னெஞ்சைப் புண்படுத்தும்

74 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 24.

திக்கிடக்கின்றது” என்று பரிதாபந்நோற்ற அருளிச்செய்த
தேவரீர் முன்னே இப்போது நான் கதறுகின்றேன் காணென்
கறார். இப்போது என்னுடைய கதறலுக்குப் பரிஹாரம்
செய்யாவிடில், த்ரௌபதியின் கதறலைப் பற்றிப் பிற்பாடு பரிதாபந்
நோற்ற நீ பேசினது வெளிவேஷமென்று நிச்சயித்துக் கொள்வே
னென்பது உள்ளுறை. (உ௬)

நிஜஜெதாநன ஹவாண-ஹவாண
விராய ரெ கூல விராவலி அஸ்தி;
கூபாவி அஸ்தி அஹவநிதாநீ
கநுதூரீ வாசுதீரீ உயாயாஃ ||

நிமஜ்ஜதோ நந்த பவார்ணவாந்த
சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த்,
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீம்
அநுத்தமம் பாத்ரமீதம் தயாயாஃ. (உ௭)

தேவ அநந்த!	{ எல்லையற்ற ருண விழுகளை யுடைய பெருமானே!	பகவந்!	பகவானே!
பவ அர்ணவ அந்த:	{ ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே	த்வயா அபி	உன்னாலும்
நிமஜ்ஜத: மே	{ மூழ்கிக் கொண்டே கிடக்கிற அடி யேனுக்கு	தயாயா:	{ உனது அருளுக்குச் சிறந்த பாத்திர மாகிய இந்த வஸ்து [நான்] இன்றே அடையப் பட்டது.
சிராய	நெடுநாள் கழித்து	அநுத்தமம்	
கூலம் இவ	{ கரைபோல நீ	பாத்ரம்	
லப்த: அவலி	{ கிடைத்தாய்;	இதம்	
		இதாநீம்	
		லப்தம்	

* * *—[நிஜஜெத:] “இன்று உன்னெதிரில் கதறுகின்
றேன்” என்று கீழ்ச் சீலாகத்திற் கூறிய ஆளவந்தாரை நோக்கி
எம்பெருமான் “நெடுநாளாகவே ஸம்ஸாரியாயிருக்கின்ற நீர்
இன்று கதறுவதற்குக் காரணமேது?” என்ன; ஒருவன் கடலில்
அழுந்தித் தமொறிக் கொண்டே செல்லுமளவில் தைவவசத்தாலே
ஒருநாள் கரைகாண்பதுபோல, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கி நின்ற
எனக்கும் நெடுநாள் கழித்து இன்று நீ அகப்பட்டாய்; உன்னு

டைய கிருபைக்கும் பாத்திரமாக உனக்கு நான் அகப்பட்டேன் ; ஆகையாலே ரக்ஷ்யனான எனக்கும் ரக்ஷகனான உனக்கும் லாபம் கிடைக்க நேர்ந்த இப்போது இழக்கலாமோ வென்று கதறுகின் றேன் என்கிறார் போலும்.

அநந்த பவார்ணவாந்த் என்றவீடத்து அநந்த என்று தனியே பிரித்து எம்பெருமானுடைய ஸம்போதநமாகக் கொள்க ; அன்றி, ஒரே பதமாகக் கூட்டி பவார்ணவத்திற்கு விசேஷணமாக்கி உரைப் பதம் ஒக்கும். ஸம்போதநமாயிடத்தில், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங் களாலும் விபூதிகளாலும் எல்லையற்றவனே ! என்று பொருளாம். இரண்டாவது யோஜனையில், 'கரைகாண வொண்ணாத ஸம்ஸா ரக்கடலினுள்ளே' என்ற பொருளாம்.

1. “ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க” என்ற அரு ணிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலடி அருளிச் செய்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே அழுந்திக் கிடக்கின்ற எனக்கு நெடுநாளாகவே கரை கிடைக்கா தொழிந்தது ; இன்று நீ கரைபோலக் கைக்கு எட்டினாய் என்கிறார் இரண்டாமடியில்.

எனக்கு நீ அகப்பட்டா யென்கிறது மாத்திரமல்ல ; உனக்கு நானகப்பட்டேனென்பதும் உன்னுடைய லாபம் ஒன்றுண்டு என் கிறார் பின்னடிகளால். உன்னை நான் தேடித் திரிவது போலவே நீயும் என்னைத் தேடித் திரிகிறாயன்றோ நெடுநாளாக. 2. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய” என்றபடி எத்தனையோ ஜன்மமாக என்னைப் பிடிப்பதற்கு நீ படுகிறபாடு சொல்லிமுடியுமோ ? அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருஷியும் இன்று பலித்ததென்பதை நீ நோக்கவேணும். என்னை நீ அதுகரஹியாவிடில் உன்னுடைய அருள் வேறு எங்கே காரியம் செய்து ஸபலமாகப் போகிறது ? என்கிறார். இத்தால்—என்னிடத் தில் யோக்யதைகளைக்கண்டு என்னை நீ கைக்கொள்ள விஷய மில்லாவிடினும், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கைக் கொண்டே தீரவேண்டிய நிலையென்று என்று விஜ்ஞாபித்தபடி.

1. திருவாய்மொழி 5—1—9.

2. திருவாய்மொழி 2—7—6.

அநுத்தமம் = “ந வித்யதே உத்தமம் யஸ்மாத் தத்” என்று
வ்யுத்தபத்தி பண்ணிக்கொள்க ; இதற்குமேல் சிறந்ததில்லை யென்
னும்படி ஸோகோத்தமமானது என்றபடி. (உச)

கஹஸ்தவஸ்தவ-ஓ ११ ஊவி சிவா
ஸவ-ஓ ஸஹெ ரெ ஸஹஜம் ஹி ஓஃஸ்ய ।
சிஹு க்ஷடிமெ ஸரணாமதாநாம்
வராவவொ நாய ந தெநு ரஸ்தவஃ ॥

அபூதபூர்வம் மம பாலி சிம்வா
ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி துஃக்கம்,
கிந்து த்வதக்ரே சரணுகதாநாம்
பராபவோ நாத ந தேஹுபஃ. (உரு)

ஹே நாத !	நாதனே !		
மம	அடியேனுக்கு	ஸர்வம்	{ எல்லாத் துயரங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன்.
அபூத	{ இதற்கு முன்பு பூர்வம் { உண்டாகாத	ஸஹே	{
சிம்வா	{ என்ன துக்கம் இப் துஃக்கம் { போது புதிதாக பாலி ? { உண்டாய் விடப் போகிறது ; (ஒன்றுமில்லை.)	கிந்து	{ ஆனால் ; த்வதக்ரே உன் எதிரில் சரண { வந்து சரணம் ஆகதாநாம் { புருத்தவர்களுக்கு
துஃக்கம் மே	{ துக்கமென்பது ஸஹஜம் ஹி { என்னோகேடவே பிறந்ததன்றோ ;	பராபவஃ	{ ஒரு அவமான முண்டாவது தே ந அதுருபஃ { உனக்குத் தகுதியில்ல.

* * * —[கஹஸ்தவஸ்தவ-ஓ]. “க்ரந்தாயி ஸம்ப்ரத்யகதில்
தவாக்ரே” [உன்னெதிரில் இன்று கதறுகின்றேன்] என்ற ஆளவந்
தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘சேஷபூதரான நீர் உம்முடைய
பரதந்தர் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்துவைத்தும் நம்மெதிரே
இப்படி கதறலாமோ ? உம்முடைய துக்கங்களை நானாக எப்போது
பரிஹரிக்க விரும்புகிறேனோ அப்போதுதானே பரிஹரிக்க
முடியும். அதுவரையில் இவ்விருள்தருமாளுலத்திற்கு இன்றி
யமையாத துக்கங்களை ஒருவாறு ஸஹித்திருப்பதன்றோ உமக்குப்
பணி ; என்னை நிர்ப்பந்திப்பது உம்முடைய பாரதந்திரிய ஸ்வ

ருபத்துக்குத் தகாதுகாணும்” என்றருளிச் செய்ய, அந்தோ! பிரானே! என்னுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கவேணுமென்று நான் வேண்டுகிறேனல்லேன்; பின்னை என்ன வேண்டுகிறேனென்னில்; என்னை நீ கைக்கொள்ளாதே கைவிடுமளவில் உலகமெங்கும் உன்னைப்பற்றி அபகீர்த்தியான வார்த்தை பாவப்போகிறது; ‘எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்று பேர் சமந்துகொண்டு ஆளவந்தாரை ரக்ஷியாமல் கைவிட்டான்; அவர் விஷயந்தரங்களின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிபவப்படுகிறார், அதை ஸர்வசுத்தனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் லிலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவனையோ எல்லாரும் சரணாகதரக்ஷகனென்று புகழ்கிறார்கள்!’ என்று பலரும் உனக்குப் பெரிதும் அபவாதமாக வம்பளப்பார்களாகில் இது உன் பெருமைக்குத் தகுதியன்றே; எனக்குச் சொந்தமாக நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளத் தடையில்லையாயினும்! ‘நம் தலைவனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபவாதம் நேருகின்றதே’ என்று உண்டாகிற துக்கத்தை மாத்திரம் நான் பொறுக்கவல்லேனல்லேன்” என்கிறார் போலும்.

மம அபூதபூர்வம் கிம்வா துக்கம் பாலி? = இதுவரையில் நான் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனாதலால் கார்ப்பங்களிலும் நரகங்களிலும் மற்றும் பல பல அவஸ்தைகளிலும் நான் எவ்வளவோ துயரங்கள் அதுபவித்திருக்கின்றேன்; இதுவரை நான் அதுபவியாத துக்கம் இன்று புதிதாக யாதொன்றும் அதுபவிக்கக்கூடியதில்லை; எத்தனைவிதங்களான துக்கங்கள் உண்டோ, அத்தனை விதமும் கண்டு விட்டேனாகையால் இனி நூதனமான விதம் ஒன்று மில்லை. துக்கமென்பது என்னோடு கூடவே பிறந்ததாகையால் அதை நான் ஸஹியாமல் என்ன செய்யப்போகிறேன். தன் காய்களைப் பொறுத கொம்பு உலகிலுண்டோ? எனக்கு நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொண்டே வருகிறேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

இப்படி கூறின ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான், “துக்கங்களை நீர் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகில் கதறுவானேன்?” என்று கேட்க; அதற்குப் பின்னடிகளால் உத்தரம்ரு

78 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம். 26.

ளிச் செய்கிறார். கீழ் “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி” என்கிற ச்லோகத்தினால் நான் உன்பக்கல் சரணாகதிபண்ணிவிட்டேனாகையால், என்னை நீ உடனே கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்படி நீ கைக்கொள்ளாததனால் நான் பரிபவப்படுகிறேன்; உன்னிடத்தில் சரணாகதி செய்த நான் இப்படி பரிபவப்பட்டால் இது உனக்குப் பெரிய குறையன்றோ? அக்குறை நீங்குவதற்காகவே கதறுகின்றேனென்ற ராயிற்று. ‘என்னை நீ தவறாமல் இப்போதே ரக்ஷித்துத்தீரவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கிற முறைமைகளில் இது ஒரு விசித்திரமான முறை என்க. (உரு)

நிராஸகஸ்யாவி ந தாவ டுதஹே
 ஜஹேஸ ஹாதும் தவ வாடிபங்கஜம் ।
 ராஷா நிரஸ்யாவி ஸிஸம் ஸுநம்யயஃ
 ந ஜாதா ஜாதாஸூரண ஜஹாஸதி ॥

நிராஸகஸ்யாவி ந தாவதுத்ஸஹே
 மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம்.
 ருஷா நிரஸ்தோபி சிகு: ஸ்தநந்தய:
 ந ஜாதா மாதாச் சரணே ஜஹாஸதி.

(உசு)

மஹேச!	ஸர்வேச்வரனே!	சிகு:	ருழந்தை
நிராஸகஸ்ய	{ என்னை நீ தூத்தித்	ருஷா	கோபத்தினால்
அபி	{ தள்ளினாலும்	நிரஸ்த: அபி	தள்ளப்பட்டாலும்
தவ	உன்னுடைய	மாதா:	தாயினுடைய
பாதபங்கஜம்	திருவடித்தாமரையை	சரணே	கால்களை
ஹாதும்.	விடுவதற்கு	ஜாதா	ஒரு போதும்
ந உத்ஸஹே	{ அடியேன் துணிய	ஜாதா	ஒரு போதும்
தாவத்	{ மாட்டேன் காண்;	ஜாதா	ஒரு போதும்
ஸ்தநந்தய:	{ முலைப்பால்குடிக்கும்	ந ஜஹாஸதி	{ விடுவதற்கு விரும்ப
	{ பருவமுள்ள		{ மாட்டா
			{ தன்ரு.

* * *—[நிராஸகஸ்யாவி.] கீழ்ச்லோகத்தைக்கேட்ட எம் பெருமான், “எனக்கு அபவாதம் வந்தால் வரட்டும்; அதைப்பற்றி உமக்குக்கவலை வேண்டியதில்லை; நீர் எண்ணிறந்த பாவங்கள் செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்; அவற்றுக்குப் பிராயச்சித்தங்கள் செய்து கொண்டு உம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளப்பாரும்;

பிறகு நாமே உம்மைக் கைக்கொள்வோம்; இப்போது ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமலிரும்” என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆளவந்தார் ‘எம்பெருமான் இவ்விதமாக நம்மைக்கைவிடப்பார்க்கிறான் போலும்’ என்றெண்ணி வருத்தமுற்று, எம்பெருமானே! என்னை நீ கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ளினாலும் நான் உன் திருவடிகளைவிட்டு அகல்வேனல்லேன்; முலையுன்கிற குழந்தையைத் தாயானவள் முன் கோபத்தினால் சிறித்தள்ளிவிட்டாலும் அக் குழந்தை பின்னையும் தாயின் காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுமேயல்லது அகன்று போய்விடமாட்டாது. அது போலவே, என்னை நீ நெறிகாட்டி நீக்கப்பார்த்தாலும் நான் திருவடிகளைவிட்டு நீங்குவேனல்லேன் என்று தம்முடைய திண்ணிய உறுதியை உரைத்தா ராயிற்று. ஹாதுஜிஹி—ஜிஹாஸகி. 1. “தருதுயாம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை...அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தனாருள் நினைந்தே அழுங்குமுலியதுவே போன்றிருந்தேனே” என்ற ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டது. (உசு)

தவாஜ்யதஸ்யுஜிதி வாடிவங்கஜெ
நிவெஸி தாது கயஜநு ஹிஹி.
ஸூரிதாவிநெ ஶகாநு நிஹ—ரொ
ஸ்யாவுதொ நெக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே ||

தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜெ
நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி.
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்திரிப்பரே
மதுவ்ரதோ நேக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே.

(உஎ)

அம்ருத ஸ்யந்திநி	{ அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற [2. மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற]	இச்சதி	விரும்பும்?
		மகரந்த நிரப்பரே	தேன் நிறைந்த
தவ பாத பங்கஜெ	{ உன்னுடைய திரு வடித்தாமரையில்	அரவிந்தே	தாமரைப்பூவானது
நிவேசித ஆத்மா	{ வைக்கப்பட்ட மனமானது	ஸ்திதே ஸதி	இருக்கும்போது
அந்யத்	வேறென்றை	மதுவ்ரத :	வண்டு
கதம்	எப்படி	இக்ஷாரகம்	முள்ளிப்பூவை
		ந வீக்ஷதே ஹி	{ கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டா தன்றோ.

* * *—[தவாஜ்தவ்யுநிநி.] வேறு புகலில்லாமையினாலே உன் திருவடிபைவிட்டு அகல முடியாதென்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். வேறு புகல் உண்டு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உன் திருவடித் தாமரைகளின் போக்யதையை நோக்குமிடத்து வேறென்றில் நெஞ்சு செல்லுமோ என்கிறாநீதில்.

அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையில் படிந்த நெஞ்சானது மற்றொரு வஸ்துவை எப்படி விரும்பும்? விரும்பமாட்டாது என்றபடி. பரம போக்யமான வஸ்து இருக்கும்போது சுவையற்றதொரு வஸ்துவைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாருண்டோ? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்க, அதைவிட்டு முள்ளிப்பூவைத் தேடியோடுமோ வண்டு.

அம்ருதஸ்யந்திரி என்கிற விசேஷணம் ச்லேஷமுடையது என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அம்ருதமென்று மோக்ஷத்துக்கும் பேராகையாலே மோக்ஷத்தையளிக்கின்றது பகவத்பாதம் என்கை. தாமரையின்பக்ஷத்தில் மகாரந்தரஸம் என்று பொருள். பெரிய வாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனே ச்லேஷமகாக் கொள்ளாமல் அம்ருத மென்பதற்குத் தேன் என்னும் பொருளையே திருவுள்ளம்பற்றினார்; “விஷ்ணு: வஷெ வாஷெ ஜ்ய உத்ஃ = விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ.” [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியில் தேன் வெள்ளமிடுகிறது] என்று வேதத்திலும் “உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம்” என்று திருவாய்மொழியிலும் சொல்லுகிற படியே மதுவென்கிற ஒருபொருளே இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே முக்கியமாக போக்யதையைச் சொல்லவேண்டிய இவ்விடத் திற்கு அப்பொருளே சிறந்திருக்கையாலே மோக்ஷமென்கிற பொருளில் நெஞ்சு செல்ல வேண்டாவென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். சப்த சக்தியினால் மோக்ஷ ப்ரதத்வமும் த்வ நிக்கிறதென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

நிவேசிதாத்தமா என்றதில் கர்மதாரயஸமாஸம் பண்ணிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ராஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸானது” என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய

பாஷ்யத்தில் இப்பொருளையே ஆதரித்து உரைத்தருளினார். “[நிவெஸரிதா₉தா.] ரக்ஷணா₉நுவெந ‘உ₉பாதி ஸு₉பி₉ யொம₉ த₉’ உத்யாபிவாபிநா த்வெயவ ஐயாவஸூ₉விதா ஸு₉பிரித்ய₉ஃ. தஸூ₉பித: வர₉ம் வாரூ₉ஷா₉ய₉காரொ 8நொ நிவெஸயித₉ம் ந ஸக்ய₉பி₉தி லாவ:.” என்பது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்தி. சிலர், “நிவேசித: ஆத்மா யஸ்ய ஸ:” என்று பஹுவீ₉ஹிஸமாஸம் பண்ணி ‘ஸ்தாபிக்கப் பட்ட மனமுடையவன்’ என்று பொருளுரைப்பதில் ஆக்ரஹக் கொள்வர். அது தேசிக ஸ்ரீஸூக்திவிருத்தமும் அஸ்வரஸமு மாம். (உஎ)

கூடி₉வி₉ ஸு₉பி₉த₉ கடி₉வி கெ₉ந₉லி₉க
யயா தயாவா₉வி ஸக்ய₉க₉ க்ய₉தொ₉ஜ₉லி: |
தவெ₉டி₉வ ஸு₉ஷா₉த்ய₉ஸூ₉வா₉நூ₉ஸெ₉ஷ₉த: |
ஸூ₉வா₉நி வு₉ஷா₉தி நஜா₉த₉ ஹீ₉ய₉தெ ||

த்வதங்க்ரி முத்திச்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:.

ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத:

சுபாநி புஷ்ணாதி நஜாது ஹீயதே.

(உஅ)

த்வத் அங்க்ரிம் { உனதுதிருவடியை உத்திச்ய { நோக்கி	ததா எவ அசுபாநி	அப்பொழுதே பாவங்களை
கதாபி { எப்பொழுதாவது	அசேஷத:	மிருதியில்லாமல்
கேநசித { எவனாவது	முஷ்ணாதி	போக்கிவிடுகின்றது;
யதாததா வா { எவ்விதமாகவா அபி { வது	சுபாநி	நன்மைகளை
ஸக்ருத் { ஒரு தடவை	புஷ்ணாதி {	வளரச் செய்கின் றது;
க்ருத: { பண்ணப்பட்ட	ஜாது ந {	ஒருபோதும் குறை கிறதில்லை.
அஞ்ஜலி: { கைகூப்புதலானது	ஹீயதே {	

* * *—[கூடி₉வி₉ஸு₉பி₉த₉.] ‘பெரிய பெரிய உபாயங்க ளாலே பெறவேண்டிய பேற்றை அகிஞ்சநரான நீர் எப்படி பெறு வீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அஞ்ஜலியின் வைப

வம் தெரியாதோ? சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார். உன்னுடைய திருவடிபை நோக்கி ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்தால் [கை கூப்பினால்], அந்த அஞ்ஜலி காலமல்லாத காலத்திலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் வெகு நீசான புருஷனாலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விதமல்லாதவிதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தடவை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அது வெகு சிக்கிரமாகவே அவனது தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அவனுக்கு ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதிலும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹாநியேயில்லை என்கிறார்.

இதன் கீழுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களையும் கூட்டி நோக்கினால், எம்பெருமானே! உன்னைத் தவிர்த்து வேறு புகலில்லாமை யாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; போக்யதையின் மிகுதியாலும் உன்னைவிடமுடியவில்லை; உன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தின் அஸனகரியத்தாலும் உன்னைவிட முடியவில்லை என்றாரென்பது விளங்கும்.

கதாபி கேடசித் யதாததாவாபி ஸக்ருத் என்ற நான்கினாலும்—திதி வாரம் நக்ஷத்ரம் முதலிய காலங்களைத் தேடவேண்டா, நினைத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிடலாமென்பதும், நல்ல வம் சத்தில் பிறந்திருக்க வேணுமென்கிற அதிகாரி நியமங்களில்லை, விருப்பமுடையாரெல்லாரும் கைகூப்பலாமென்பதும், வாயு தோஷத்தினால் நேராகக் கூப்பமுடியாமற் போனாலும் போகலாம்; கோணலாகக்கூப்பினாலும் கூப்பவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைந்தாலும் வாயினால் மொழிந்தாலும் போது மென்பதும், ஸந்த்யாவந்தம் அக்ஷிஹாத்ரம் முதலிய நியை நைமித்திக கருமங்கள் போல் வாழ்நாளாள் எவரை செய்யவேணு மென்கிறதில்லை யென்பதும் விளக்கப்பட்டன.

அஞ்ஜலி என்பதற்கு “அம் ஜலயதி” என்று வ்யுத்பத்தி கூறுவதுண்டு; அம்=எம்பெருமானே; ஜலயதி=நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகின்றது என்றபடி. கையெடுத்துக் கும்பிட்டிவிட்டானே, இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்! என்று எம்பெரு

மாணக் கரையப்பண்ணுமாம். விசேஷமான பணச்செலவு, தேஹச்ரமம் முதலிய ஆயாஸங்களால் ஸாதிக்கவேண்டிய அச்வமேதம் முதலியவை போலன்றி நினைந்த மாத் திரத்தில் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய காரியம் என்பதைக் காட்டுகிறது அஞ்சலி: என்ற பதம். இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்த சேர்த்திக்கு அஞ்ஜலி யென்று பெயர்.

ஆக முன்னிரண்டடிகளால் அஞ்ஜலியின் ஸௌகர்யாதிகளை அருளிச் செய்து, இனி பின்னடிகளால் அதன் பலன்களைப் பரக்கப் பேசுகிறார். வேறு காலத்திலே வேறு சரீரத்திலே பலன்தருகிற கருமங்களைப்போலல்ல. அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதோடு மாத் திரம் நிற்பதல்ல. சபங்களையும் போஷிக்கும்.

[ந ஜாது ஹீயதே.] இதற்குப் பலபடியாகக் கொள்ளலாம். ஒருவன் அஞ்ஜலிசெய்தால் எம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹம் அவனொருவனானவிலே நின்று விடாமல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மைபயக்கப் பாரிக்கும் என்கை. யஜ்ஞம் செய்பவன் பொய்சொன்னால் அந்த யஜ்ஞம் நஷ்டமாய்விடும் என்பது போல, வேறொரு கெட்ட காரியத்தினால் அந்த அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் குன்றாது என்றமாம். பலனைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்து போகிற உபாயாந்தரங்களைப் போலல்ல; இது எப்போதும் அதுவர்த்தித்துக் கொண்டேயிருக்கும்; (அதாவது) பலன் கைபுருந்த பின்பும் அஞ்ஜலியே போதுபோக்காயிருக்கும் என்னவுமாம்.

இந்த ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதாரிகை யிடுமிடத்து, “மனோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ?.....காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றுமே அமையாதோ வென்கிறார்” என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்த தேசிகன் இதனை அதிவாதபக்ஷமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மறுப்பாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தார் போலும் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரராம பாஷ்யத்தில் உபோத்காத ப்ரகரணத்தில் “ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம்” என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில் பட்டர் விரிவாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றை நோக்கித்தெளிக. (உஅ)

உதீண்-ஓ ஸம்ஸார டவாஸஸ்குணிம்
 கூணெந திவ-ஓவ்ய வராஹ திவ-ஓதிழி ।
 வ்யயஹதி க்ஷஜ்ஜரணாரணா஽வ்யஜ
 உயாநாராஹ்யத லி஽யஸீகர ॥

உதீர்ண ஸம்ஸார தவாசகக்ஷணிம்
 கூணேந நிர்வாப்ய பராஞ்ச நிர்வருதிம்.
 ப்ரயச்சதி த்வச்சரணருணம்புஜ
 த்வயாஹ்ராகாமருத ஸிந்துசீகர .

(உக)

த்வச்சரண அருண அம்புஜ த்வய அநு ராக அம்ருத லிந்து சீகர:	உனது செந் தாமரைத் திருவடி யிணையைப் பற்றின அன்பாகிற அமுதக் கடலின் ஒரு திவலையானது,	உதீர்ண ஸம்ஸார தவ ஆசக கூணம் கூணேந நிர்வாப்ய பராம் நிர்வருதிம் ச ப்ரயச்சதி	மேன்மேலும் ஜ்வலிக்கின்ற ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை
			ஒரு கொடிப் பொழுதில் தணித்துவிட்டு மேலான இன்பத்தையும் தருகின்றது

* * *—[உதீண்-ஓஸம்ஸார.] ப்ரபத்திதான் வேணுமோ ?
 அஞ்ஜலி மாத்திரமே போராதோ என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். அந்த
 அஞ்ஜலிதானும் வேணுமோ ? நெஞ்சிலே சிறிது ஆசைகிடந்தால்
 போராதோ என்கிறாநிதில். எம்பெருமானே . உன்னுடைய பாதார
 விந்தத்தில் உண்டாகிற ப்ரீதி விசேஷமானது பெரியதொரு அமு
 தக் கடல் போன்றது. அக்கடலின் ஒரு திவலை மாத்திரமே ஸம்
 ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை ஒரு கொடிப்பொழுதில் அணைத்து
 விட்டு முக்தர்களின் அநுபவத்தோடொத்த பரமாதந்தத்தையும்
 அளிக்கின்றதுகான் என்கிறார்.

இதில், ஸம்ஸாரத்தை கிளர்ந்தெடுக்கிற காட்டுத்தீயாகச் சொல்
 லுகிறார் கொடுமையின் கணத்தைப்பற்றி. தீயை அணைக்கக்கூடியது
 தண்ணீராதலால், பகவத்பக்தியை அம்ருத ஸமுத்ரமாகவும்; அந்த
 பக்தியின் லவலேசத்தைத் திவலையாகவும் ரூபித்து அருளிச் செய்
 தார். ஆசகக்ஷணி என்று அக்ஷிக்குப் பெயர். அந்நய ப்ரயோஜன

மான பக்திலேச முண்டானாலும் அது பரமபக்தி தசையை
அடைந்து ஸம்ஸார விமோசனத்தைப் பிறப்பித்து நித்யகைங்கரியச்
செல்வத்தையும் அளிக்ந்து மென்றூராயிற்று. ... (உக)

விலாஸ விக்ரான வராவராலயம்
நஸ்யதார்த்தி க்ருதகூணம்
தவ மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்
கதா நு ஸாக்ஷா கரவாணி உக்ஷுஷா ||

விலாஸ விக்ரான்த பராவராலயம்
நமஸ்யதார்த்தி க்ருதகூணம்.
தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்
கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா. (நய)

விலாஸ விக்ரான்த பர அவர ஆலயம்	{	விளையாட்டாகவே அளக்கப்பட்ட மேலுலகங்களை யும் மேலுலகங் களை யு முடைய தும்	{	க்ருதகூணம்	{	போதுபோக் குடையதும்
				மதீயம் தநம்		எனது செல்வ மாயுமுள்ள
நமஸ்யத் ஆர்த்தி கூபணே	{	ஸேவிப்பவர்க ளின் துன் பங்களைத் தொலைப்ப தில்	{	தவ பாத பங்கஜம்	{	உனது திருவடித் தாமரையை
				கதா		எப்பொழுது
				சக்ஷுஷா		கண்ணாளுல்
				ஸாக்ஷாத் கரவாணி		ஸேவிக்கப் போகிறேன்

* * *—[விலாஸவிக்ரான.] எம்பெருமானைக்கிட்டும்வழியின்
ஸௌகரியத்தைக் கீழெல்லாம் அருளிச் செய்தார் ; இனி அந்த
எம்பெருமானுடைய வைலகூண்யத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்யத்
திருவுள்ளம்பற்றிப் பதினேழு ச்லோகங்களாலருளிச் செய்கிறார்.
அவற்றுள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது என்னென்னில் ;
1. “ தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைக்கே கூவிக்கொள்ளுங்
காலமின்னங்குறுகாதோ ? ” என்றும், 2. “ அன்று தேர்கடவிய
பெருமான் கணிகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே ” என்றும்

1. திருவாய் மொழி 6-9-9.

2. ஷ. 3-6-10.

ஆழ்வார்பதறினாப்போலே தமக்கும் பகவத்பாதாரவிர்த ஸாஷ்நாத்
காரத்தில் பதற்றமுண்டான்படியைப் பேசுகிறார்.

மக்தரங்களுள் சிறந்ததான த்வயமென்பது பூர்வகண்டமென்
றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்குமே. அதில்
முற்பகுதியானது பகவானை அடைவதற் குவழியான ப்ரபத்தியைப்
பேசுகின்றதென்றும், பிற்பகுதியானது உபேயமான பகவத்தத்து
வத்தைப்பற்றிப்பேசுகின்றதென்றும்ஸம்ப்ரதாயமாகையாலே கீழ்
ச்சீலாகம்வரையில் த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் பொருளை விவ
ரித்தனவென்றும் இனி மேல்ச்சீலாகங்கள் உத்தரகண்டத்தின்
பொருளை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆகவே இந்த ஸ்தோத்ரம்
முழுதும் பெரும்பாலும் த்வயத்தின் விவரணமாயிருக்குமென்று
முணரத்தக்கது.

எம்பெரு மாறுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கி முதலில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சிந்
தித்துவிட்டு அந்தத்திருமேனியில் முக்கியமான திருவடியை ஸேஷிப்
பதில் தமக்குக் கரைபுரண்ட விருப்பமும் விரைவும் இருக்கின்ற
மையை இந்த சீலாகத்தாலும் அடுத்த சீலாகத்தாலும் வெளியி
டுகிறார். கஷ்டப்படாமல் எளிதாகவே எல்லாவுலகங்களையும் அளந்த
தாயும், ஆசிரிதர்களுடைய ஆர்த்திகளையெல்லாம் அடியோடு அகற்றி
விடுவதில் வியாபரிப்பதாயும் எனக்குப் பரம புருஷார்த்தமாயு
முள்ள உன் திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால்
கண்டுகளிப்பேனோ என்று அலமருகிறார்.

முதலடியில் த்ரிவிக்ரமாவதார சரித்திரத்தைச் சுருங்க அறு
ஸந்திக்கிறார். பூலோகம் முதல் ஸத்யலோக மளவுமுள்ள ஸகல
லோகங்களையுர் விளையாட்டாகவே ஆக்கமித்துவிட்டதாம் அந்தத்
திருவடி.

பராவராலயம்=‘ பரர்’ என்று நம்மைவிடச் சிறந்தவர்களான
ப்ரஹ்மா முதலான வர்களைச் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய ஆல
யம்—மேலுலகங்கள். ‘ அவரர்’ என்று தாழ்ந்தவர்களான மதுஷ்
யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுடைய ஆலயம்—கீழுலகம்.
இவற்றையெல்லாம் தாவியளந்த அக்காலத்தில் தாமும் ஜித்திருக்

கக்கடாதாவென்று ஆளவந்தார் இங்கு வருந்துவதாகவும் தோன்றும்.

க்ருதக்ஷணம் = க்ஷணமென்று காலத்துக்குப் பெயர்; பகவத் பாதங்களின் போதுபோக்கு முழுவதும் ஆச்ரிதர்களின் ஆர்த்திகளைப் போக்குவதென்றிலேயே என்று கருத்து. “க்ஷணோ வ்யாவாரவெகஸ்யை காலவெஹாலாகாலயொ:” என்று நிகண்டு காண்கிறது. வேறொரு வியாபாரமில்லாமல் ஒன்றிலேயே ஊன்றி யிருக்கைக்கும் க்ஷணமென்றுபெயர். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கென்றே கையொழிந்திருக்கிற திருவடிகள் என்வரையில் அருமைப்படுகின்றனவே! என வருந்துகின்றனர்போலும்.

சக்ஷுஷா என்றதனால், திருநாட்டிலே போய்க் காண்பதை விரும்புகின்றேனல்லேன்; சிலர்க்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி இவ்விபூதியிலேயே வடிவழகைக் காட்டியருள்வது போலப் பாவியேனுக்கும் அருளவேணுமென்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணிலே காணவிரும்புகிறார், (அதாவது) பரமபதப்ராப்திபை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் யோஜிப்பர்களாம். (நட)

கடாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக
தவ்ஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம்.
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணம்புஜ த்வயம்
மதீய மூர்த்தநா மலங்கரிஷ்யதி.

(நட)

த்ரிவிக்ரம!	{ மூவடி நிமிர்த்து மூவுலகளந்த பெருமானே!;	த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்	{ உனது திருவடித் தாமரை யிணைகள்
சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த	{ சங்கு சக்கரம் கல்பவ்ருக்யம் கொடி தாமரைப்பூ மாவட்டி	மதீய மூர்த்தநாம்	{ எனது தலையை
உங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம்	{ வஜ்ரரபுதம்- இவற்றை அடையாளமாக வடைய	கதாபுந: அலங்க ரிஷ்யதி	{ எப்போது அலங்கரிக்கப் போகிறது?

* * *—[கடிவாழ்:] உன் திருவடியை நான் எப்போது கண்ணால் காணப்போகிறேனென்றார் கீழ்ச் சீலாகத்தில். அவ்வளவோடு திருப்தி உண்டாயிடுமோ?

1. “நீ ஒருநாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், 2. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றும், 3. “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு வுன் கோலப்பாதம்” என்றும் ஆழ்வார் விரும்பினபடியே விரும்பாதிருக்கமுடியுமோ? அந்த விருப்பமுண்டாகி, உன் திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிப்பது எப்போதோவென்கிறார். ஒங்கியுலகளந்த உத்தமனே! சங்கு வில்வாள்தண்டு சக்கரமென்கிற பஞ்சாயுதங்களும் ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷணமாகப் பொலிகின்ற உன்திருவடியினை என் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாக என்றைக்கு ஆகுமோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலானோர்க்குக் கிடைத்த பேறு பாவியேனுக்கும் கிடைக்க வழியுண்டோவென்கிறார்.

இந்த விபூதியிலேயே இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார் என்னலாம். திருநாட்டிலே புருந்து அப்ராக்குத தேஹத்தைப் பெற்று அந்த நிலைமையில் பரவாஸு தேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சிரோபூஷணமாகப் பெறுவதற்கு விரைகின்றார் என்றும் சொல்லுவார்கள். ... (நக)

விராஜாநொஜ்ஜுவீதவாலஸம்
வ்ரிதாதவீஸூந ஸஜாஜு ஹ்விஸு।
நிஜநாநிம் தநுஜயுஜிஹதம்
விஸாது வக்ஷஸ்ப்ஸுஸொஹிஷ்ணு ॥

விராஜமானோஜ்வலபீத வாஸஸம்
ஸ்மிதாதவீஸூந ஸமாமலச்சவிம்.
நிமக்கநாபிம் தநுமத்ய முந்நதம்
விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபி லக்ஷணம்.

(நஉ)

1. திருவாய்மொழி 9—2—2.

2. ஷு 4—3—6.

3. ஷு 10—3—6.

விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்	{ விளங்கிக் கொண் டிருக்கிற மிகவும் ப்ரகாச மான பீதாம்பரத்தை யுடையவனா யும்	நிமக்ந நாபிம்	{ ஆழ்ந்த திருநாபியை உடையவனாயும்
		தநு மத்யம்	
ஸ்மித அதஸீ ஸூரு ஸம அமலச்சவீம்	{ மலர்ந்த காயாம் பூப் போன்ற நிர்மலமான ஒளியையுடை வனாயும்	உந்நதம்	{ துட்பமான இடை யை உடையவ னாயும் உயர்ந்தவனாயும்
		விசால வக்ஷஸ் ஸ்தல சோபி லக்ஷணம்	

* * *—[விராஜமாத.] கீழிரண்டு ச்லோகங்களிலும் பிரார்த்தித்தபடி ஸாக்ஷாத்காரமும் ஸம்ச்லேஷமும் வாய்த் தால் அதன் பின்பு விளையக்கூடியதான கைங்கரியத்திற்கு உத் தேச்யனான எம்பெருமானை, திவ்யாவயவங்களடங்கிய திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் பிராட்டிமார்க ளோடும் பரிஜநவர்க்கங்களோடும் கூடினவனாக இதுமுதல் பதி னான்கு ச்லோகங்களால் விசதமாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்தப் பதினான்கு ச்லோகங்களும் ஒரே அர்வயம். இவற்றில் எம்பெரு மானுக்கு விசேஷணங்கள் மாத்திரமே யுள்ளன. விசேஷ்யபதம் க்ரியாபதம் முதலியவை இதிலிருந்து பதினைந்தாவதான “பவந் தமேவாநுசார்” என்கிற நார்பத்தாரும் ச்லோகத்தில் உள்ளன. ஆகையாலே அந்த ச்லோகம் வரையில் ஏகார்வயம். இப்படிப் பட்ட உன்னையே இடைவிடாது அநுபவித்துக்கொண்டு கைங்க ரியங்களைச் செய்து உன்னை நான் உகப்பிப்பது என்றைக்கோ? என்று தலைகட்டுகிறபடி. இப்படி பலச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அர்வயித்து வாக்யார்த்தம் தெரியவேண்டும்படி அமைப் பதை, குளகம் என்று சொல்லுவார்கள். தமிழ்நூல்களிலும் கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றில் இப்படி வருவதுகாண்க.

திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பிதாம்பரத்தின முகை முதலடியில் அநுபவிக்கிறார். விராஜமாந, உஜ்ஜ்வல

என்று இரண்டு விசேஷணமிட்டதன் கருத்தாவது - திருப்
பிதாம்பரத்திற்கு இயற்கையாகவே ஒரு வகையான சோபா ப்ரகா
சம் இருக்கச்செய்தேயும் இவ்விடத்தில் நீலநிறத்ததான திவ்யமங்
கள விக்ரஹத்தோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதனால் விலக்ஷணமான ஒரு
பரபாகசோபையும் கூடிற்று என்று காட்டுவதாம்.

ஸ்மிதாதஸ்ஸ-ஓந ஸமாமலச்சலிம் = அதலீ ஸநமாவது
காயாம்பூ. பூவைப்பூ என்பதும் இதுவே. இதன் நிறம் மிகவும்
மனோஹரமாயிருக்குமாதலால் எம்பெருமான் திருநிறத்திற்கு
இதனை உவமை கூறுவர். “காயமலர் நிறவா” என்றும் “பூவைப்
பூ வண்ண” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலகாலுமருளிச் செய்வார்கள்.

நிமக்நநாபிம்=நாபி உட்குழிந்திருத்தல் ஸுலக்ஷணமென்க.
நான்கு பக்கங்களிலும் பெருகியோடும் பகவானுடைய ஸௌந்த
ரியமாகிற அமுதவெள்ளம் இங்ஙனே சுழித்துக் கிடக்கிறதோ!
என்று சங்கிக்கலாம்படியிறே திருநாபி ஆழ்ந்திருக்கிறது.

தனுமத்யம்=இடை துட்பமாயிருப்பது ஸுலக்ஷணம். எல்லா வுலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் இந்த உதரம் க்ருசமாயிருக்கின்றதே! என்று ஆச்சரியப்படவேண்டுமாயிருக்குமிறே. உந்நதம்=மிகக் குள்ளனாயிருப்பதும் மிகநீண்டிருப்பதும் லக்ஷணக்குறையாம்; அங்ஙனல்லாமல் லக்ஷணமான உயரமுடையவனென்கிறது. ஆகவே, ஸர்வாதிகன் என்று தோற்றம்படியான திவ்யமங்களவிக்ரஹமுடையவன் என்றதாயிற்று.

வீசாலவகஷஸ்ஸ்தலசோபிலகூணம் = அகன்ற திருமார்பிலே
பூவத்ஸமென்கிற மறு விளங்கப் பெற்றவன். “திருமறுமார்
வன்” என்பர் நம்மாழ்வாரும். இப்படியிருக்கிற உன்னை நான்
என்றைக்கு அணுகப்போகிறேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்
தோடு கூட்டித் தலைக்கட்டிக்கொள்க. (௩௨)

உகாஸதம் ஜ்)ாகிண கக-ஹெஸ ஸூ-ஹெஹி

உதும்பிராஜாநம் விருமஸிவிகுமெஜம் :

வியாவதஸொ தது கண பஹுஷண

ஸ்ரீராமகாஷ்ய ந விஜய-பாண்டிணி ||

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்கசைச் சபை:
 சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிப்பிப் புணை:
 ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண
 ச்லதாலகா பந்த விமர்த்தசம்ஸிபி:.

(௩௩)

ஆஜாநு விளம்பிபி:	{ திருமுழந்தாள் வரை தொங்கு கின்றவைகளா யும்	ப்ரியா அவ தமஸ உத்பல கர்ணபூஷண சலத அலகாபந்த விமர்த்த சம்ஸிபி:	{ பிராட்டிமார் கருக்குக் கர் ணலங்கார மான கருநெய் தல் மல ரென்ன, கர்ண பூஷணங்க ளென்ன, அலைந்த திருக் குழல் கற்றை யென்ன, ஆகிய இவை அமுந்தியிருக் கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்ற வைகளாயும்
ஜ்யாகிண கர்க் கசை:	{ நான் தழும் பேறிக் காடு முாடாயிருப்ப வைகளாயும்	சபை :	{ அழகியவைகளாயு முள்ள
		சதுர்ப்பி: புணை:	{ நான்கு புணை களோடே
		சகாஸதம்	பிரகாசியா நிற்கிற.

* * *—[உகாலுதம்.] கீழ்ச்லோகத்தில் பீதாம்பரத்தைப்
 பிடித்துத் திருமார்வளவும் வந்தார்; திருமார்விலிருந்து தோள
 முகிலே துவக்குண்டு திருத்தோள்களின் ஐச்வர்ய விர்பங்களையும்
 அழகையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். திருத்தோள்களுக்கு
 நாலேந்து விசேஷணங்களிகிறார். ஜ்யாகிணகர்க்கசை: என்ற
 விசேஷணத்தினால் வீரச்செயலின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.
 “தழும்பிருந்த சார்க்கநான் தோய்ந்தவாமங்கை” என்ற
 பொய்கையாழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுகி
 றார். ஸ்ரீ சார்க்கலில்லின் நாணித்தழும்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்
 டவை என்கை. விபவாவதாரங்களில் ஆச்சரித விரோதிகளைத்
 தொலைக்கும்பொருட்டுப் பலபல போர்களைப் பகவான் செய்தருளி

உத்கரபீநாம்ஸ விலம்பி குண்டல-

அலகாவளீ பந்துர கம்புகந்தரம்.

முகச்சீரியா ந்யக்க்ருதபூர்ணநீர்மல-

அம்ருதாம்ச பிம்பாம்புருஹோஜ்வலச்சீரியம்

(ந.சு)

உத்கர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலக ஆவளீ பந்துர கம்பு கந்தரம்	உயர்ந்தம் பருத்துமிருக் கிற திருத் தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்ட லங்களாலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச் சங்கு போல் விளங்கு கின்ற திருக் கழுத்தை யுடையனாய்	முக சீரியா	{ திருமுகத்தின் காந்தியினாலே
		ந்யக் க்ருத பூர்ண நீர்மல அம்ருதாம் சுபிம்ப அம்புருஹ உஜ்ஜ்வல சீரியம்	
		{ பூர்ணமாய் நீர்மலமான சந்திரமண்டலத் தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் திரஸ்கரித்து யிக விளங்கா நிற்கிற.	

***—[உத்கரபீநாம்ஸ.] திருத்தோள்களிலிருந்து திருக்
கழுத்தைப் பற்றுகிறார்; அங்கிருந்து திருமுகமண்டலத்தைப் பற்
றுகிறார். உயர்ந்து பருத்து விளங்குகின்ற திருத்தோள்வரையில்
தளதளவென்று தொங்குகின்ற குண்டலங்களாலும் கூந்தல்களா
லும் அழகுபெற்று விளங்குகின்றதாம் திருக்கழுத்து. கழுத்தில்
மூன்று ரேகைகள் இருப்பது உத்தம புருஷஸக்ஷணமாக வருணிக்
கப்படும். ஆனது பற்றியே கவிகள், கழுத்துக்குச் சங்குஉவமை
பென்பர். சங்கிலும் மூன்று கோடுகள் உண்டிதே. வடமொழியில்
கம்பு என்று சங்குக்குப் பெயர். “கூஷ்புரூபை ரிஷிஸூயு:”
என்று ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் பட்டருமருளிச் செய்தார். தேசி
கன் “ரெவாசூயாங்கிதா தீவா கூஷ்புரீவெதி கயூதெ.”
[மூன்று கோடுகளமைந்த கழுத்துக்கு ‘கம்புகீவா’ என்று பெயர்]
என்றொரு பிரமாணம் எடுத்துக் காட்டியருளினர்.

பின்னடிகளில் திருமுகமண்டல சோபையைப் பேசுகிறார்.
ஸகல கலாபரிபூர்ணமாய் மறுக்கமுற்றின சந்திரமண்டலத்தையும்

அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தனது முகவொளியி
னல்வென்று விளங்குகின்றனன் எம்பெருமான் என்க.

இப்படிப்பட்ட உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவே
னென்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்
கொள்க. (௩௪)

புஷ்பாஹ ஸுமாராஹ ஜாஸுஹொஹநம்
ஸவியுஹ ஸுஹதஹுஜயாபாஹ |
ஸுஹிஷிதம் கொஹமஹஸுஹஸம்
ஹொஹ வய-ஹ விஹஸிதாஹக்யு ||

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசகம்
ஸவிப்ரம் ப்ருலத முஜ்வலாதரம்
சசிஸ்மிதம் கோமலகண்ட முந்நஸம்
லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம்.

(௩௫)

ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசகம்	{ அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப் போன்று அழ கிய திருக்கண் களைபுடைய னாய்	சசிஸ்மிதம்	{ கபடமற்ற புன்சிரிப்பை புடையனாய்
ஸவிப்ரம் ப்ருலதம்	{ விலாஸத்தோடு கூடினதாய் கொடி போன்றதான திருப்புருவம் களைபுடையனாய்	கோமல கண்டம்	{ அழகிய கபோலங்களை புடையனாய்
உஜ்ஜ்வல அதரம்	{ பிரகாசிக்கின்ற திருஅதரத்தை புடையனாய்	உந்நஸம்	{ உயர்ந்த திருமூக்கை புடையனாய்
		லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்	{ திருநெற்றி யளவும் தொங்குகின்ற முன்னுச்சி மயிர்களை புடையனாய் யிருக்கிற.

* * *—[புஷ்பாஹ ஸுமாராஹ ஜாஸுஹொஹநம்.] கீழ்ச்லோகத்தின் பின்
னடிகளில் திருமுகமண்டலசோபையை ஸமுதாயமாகப் பேசினார்.
திருமுகத்திலே, திருக்கண் திருப்புருவம் திருப்பவளம் திருமுகு
என்று சில உறுப்புகள் உண்டே ; அவற்றையும் தனித்தனியே
பேசி அதுபவிக்கிறார் இதில்.

மலர்ந்ததாய் புதிதான தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையும், நெறிப்புடன் கூடிக் கொடிபோன்று அளங்குகின்ற திருப்புருவ வட்டங்களையும், கொவ்வைக் கனிபோல் பழுத்துச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் கபடமற்ற புன்முறுவலையும், ஸுகுமாரமான திருக்கபோலங்களையும் கோலநீன்கொடிமூக்கையும் திருநெற்றியளவும் தொங்குகின்ற திருக்குழல்களையு முடையனான வுன்னை என்றைக்கு அதுபவிக்கப் பெறுவேனோ என்றாராயிற்று.

“ஔ-மூக்த” என்பதற்கு, அழகிய என்றும், புதிதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஔ ஸளரெய் நவெ ரெயெ” என்பது நிகண்டு.

சுசிஸ்மிதம்=சிரிக்கும்போது தந்தங்களின் வெளுத்த ஒளி பரவுமாதலால் சிரிப்பை வெளுப்பாகக் கவிகள் வருணிப்பர். ஆகையாலே இங்கு சுசி என்றது ‘வெளுத்த’ என்றபடியாகலாம். பரிசுத்தமென்று பொருள் கொண்டால், வேறுவிதமான கருத்து இல்லாமல் ருஜுவான அபிப்ராயத்துடன் சிரிக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாம். அரசர்கள் சிரித்துக்கொண்டே தண்டித்து விடுகிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய சிரிப்பு கபடமேயாம்; அங்ஙனன்றிக் கள்ளங்கவடற்றது எம்பெருமானுடைய சிரிப்பு.

லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம்=கீழ்ச்லோகத்தில், திருக்குழல்கள் பின்னே தோளளவும் தொங்குகின்றமை சொல்லிற்று; இதில், முன்னெற்றியில் தொங்குகின்றமை சொல்லுகிறது. 1. “களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல், மிளிர நின்று விளையாட” என்று ஆண்டாளதுபவித்தபடியும், 2. “செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், † பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்று பெரியாழ்வாரதுபவித்தபடியும் அதுஸந்திப்பது. (௩௫)

ஹ்ருசு கிரீடாம்மஹாரகஸிகா

ரணீந்திர காஹீமுணநாபுராபிலி: |

ராயாம்ம ஸ்வாவலிமஹாநாவ-ரெஃ

வஸதுவஸ்யா வநஜாவபொஜய: ||

1. நாச்சியார் திருமொழி 14—8.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—2. †. பங்கி—மயிர்.

ஸ்புரத்கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா
மணிந்தர காஞ்சீ குணநூபுராதிரி:
ரதாங்க சங்காஸிகதா தநூர்வரை:
லஸத்துலஸ்யா வந்மாலயோஜ்வலம்.

(நடிகை)

ஸ்புரத் கிரீட அங்கத ஹா கண்டிகா மணிந்தா காஞ்சி குண நாபுர ஆதிபி:	விளங்குகின்ற திருவபி வேடகம், திருத் தோள்வளை, முத்தாஹாரம், திருக்கழுத் தணி, நூடுகளஸ் துபம், திரு வரைநாண், திருப்பாடகம் முதலிய திரு வாபரணங்க ளாலும்	ரதாங்க சங்க அவ்வி கதா தநூர்வரை:	சக்கரம் சங்கு வாள் கதை சார்ங்கம் என்கிற பஞ்சாயுதங்க ளாலும்
		லஸத் துலஸ்யா வநமாலயா	ஒளிவிகென்ற திருத்துழாய் மாலையை யுடைய வந மாலையினாலும்
		பஞ்சுலலம்	பிரகாசித்துக் கொண் முருக்கிற.

* * *—[ஹுஸைன்.] ஆபரணங்களுடையவும் ஆயுதங்களுடையவும் சேர்த்தியழகை அதுபவிக்கிறார். கதிராயிரமிரலிகலந்தெரித்தாலொத்த நீண் முடியும் திருத்தோள்வளைகளும் நவரத்நஹாரங்களும் திருமிடற்றணிகலனும் “குருமாமணிப்பூண்” என்கிற பூரி கௌஸ்தபமணியும் திருவரைநாணும் திருவடிச்சிலம்பும் முதலிய பலபல திவ்யாபரணங்களையணிந்தும், “சங்குவில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள்” என்கிறபடியே பஞ்சாயுதங்களையணிந்தும் திருத்துழாயலங்களையணிந்தும் விளங்குகின்றவுன்னை எப்போது அதுவிக்கப் பெறுவேன்.

லஸ்த்துலஸ்யா என்பதைத் தனி விசேஷப்பதமாகவும் வர
 மலைக்குவிசேஷணமாகவும் யோஜிக்கலாம். எம்பெருமான் அணிந்
 துள்ளதொரு மலைக்கு வரமலை யென்று திருநாமம் வழங்கும்.
 “சூஜாநுயஜிநீ ஜாலா ஸவந்த-ஃ கஸுஸொஜாலா। ஜயெ
 ஸு-பிவகஃஸாபுரா வநஜா வெதி கீத-ஃதெ॥” ... (ந.சு.)

உகய-பஸ்யா ஹநம் ஸுஜானாம்
தவ ப்ரியம் யாஜி யஜீயஜநஹிஃ,
ஜமஸ்துஜம் யஜ்வாம் ஸம்ஸ்யம்
யஜய-பிஹொயிரஜ்யஸ்யம்யிவ||

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம் யதீயஜநம்பூ .
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்யம்
யதர்த்தமம்போதி ரமந்த்யபந்திச.

(௩௭)

தவ	உன்னுடைய	ப்ரியம் தாம்	{ இனிதான இருப் பிடமாயிற்றே,
புஜாந்தரம்	திருமார்கை	ஸமஸ்தம் ஜகத்	உலகமெல்லாம்
யஸ்யா :	{ யாவனொரு பிராட் டிக்கு	யத் அபாங்க ஸம்ச்யம்	{ யாவனொரு பிராட்டியின் கடாகுத்தைப் பற்றியிருக்கி டதோ.
பவநம்	இருப்பிடமாக	யதர்த்தம்	{ யாவனொரு பிராட் டிக்காக
சகர்த்த	{ பண்ணியருளி னோ,	அம்போதி:	கடலானது
யதீய ஜநம்பூ :	{ யாவனொரு பிராட்டியின் பிறந்தகமான திருப்பாற் கடல்	அமந்தி அபந்திச	{ கடையவும் அனை கட்டவும் பட்டதோ.
தவ	உனக்கு		

* * *—[உகய-பஸ்யா:] கீழ்ச் சொன்ன அவயவ ஸௌந்
தர்யம் ஆபரண ஸௌந்தர்யம் முதலானவை எவ்வளவிற்குந்தாலும்
பிராட்டியோடு சேர்த்தியில்லாதபோது அவை நிறம் பெறமாட்டா
வாகையால் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டதான லக்ஷ்மீபதித்வத்
தைப் பாக்கப்பேசுகிறார்.

முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி, கீழ் முப்பத்தாராம்
ச்லோகமளவும் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் எம்பெருமானுடைய விசே
ஷணங்களைக் கொண்டே முடிந்தன. அந்த விசேஷணங்களுக்கெல்
லாம், மேலே நார்பத்தாராம் ச்லோகத்தில் “பவந்தம்” என்ற
விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயமென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த
ச்லோகத்திலும் அடுத்தச்லோகத்திலும் அப்படிப்பட்ட விசே
ஷண மொன்றில்லை. இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் இந்த ச்லோ

கத்தோடு முடியவில்லை; அடுத்த ச்லோகத்தோடும் முடியவில்லை. அதற்குமடுத்ததான “தயாஸஹாஸீநம்” என்கிற முப்பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்திலே ஒருவாறு முடிக்கிறது. அதிலும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை யென்பதை மேலே காட்டுவோம்.

உன்னுடைய திருமார்பை எந்தப் பிராட்டிக்கு “அகலகில்லே னிறையும்” என்று உறையுமிடமாகச் செய்திருக்கிறாயோ, எந்த பிராட்டியின் அவதாரஸ்தலமான திருப்பாற்கடல் உனக்கு இனிதான வாஸஸ்தலமாயிற்றோ, எந்தப் பிராட்டியின் கடாஷத்திற்கு அதிசமாக உபயவிபூதியும் வாழ்கின்றதோ, எந்தப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக நீ கடல் கடைந்தருளினாயோ, எவளுடைய பிரிவாற்றாமையால் கடலில் அணைகட்டினாயோ—

என்கிற இவ்வளவே இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. மேல் ச்லோகத்தையும் ஸேவித்துக் கொண்டு அதற்கடுத்த ச்லோகத்திலே சென்றால் ஒரு முடிவு ஏற்படும்; அந்தப் பிராட்டியோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற—என்று அந்த ச்லோகத்தில் ஏற்படும். நார்பத்தாராம் ச்லோகத்தில் பூர்ணாக்ரியாவ்யம்.

தேவர்களுக்குச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்த சாலத்து 1. “விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!” என்றபடி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அக்கடலிடத்துத் தோன்றிய வரலாறும்,—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இராவணனுஸ்வீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்து வாரமுதலிகளைத் துணைகொண்டு தென்கடலில் ஸேது கட்டின வரலாறும் ப்ரஸித்தம்.

இங்கே சிலர் கேட்பதொன்றுண்டு;—கடலில் அணைகட்டினது பிராட்டிக்காக என்றது தகுதியே; கடலைக் கடைந்ததும் பிராட்டிக்காகவே என்று சொல்லக்கூடுமோ; தேவர்களுக்கு அமுதம் எடுத்துக்கொடுக்கவன்றோ கடல்கடைந்தது; அப்படியிருக்க, பிராட்டிக்காகவே கடலடைத்ததும் கடல் கடைந்ததும் என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என் கொண்டு? என்பர்; சரித்திர நூல்களின் படி உண்மை இதுவாயினும், எம்பெருமானுடைய உட்கருத்தி

ஞல் கடல்கடைந்ததற்கு முக்கியமான பலன் பிராட்டியைப் பெறு
வதேயென்றுநம் ஆசிரியர்கள் அதுஸந்திப்பார்களென்க. பட்டரும்
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சநகத்திலே “உந்முல்யாஹுர மந்தராத்ரி
மஹிநா.....பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச்ச்ரம:” என்ற
ச்லோகத்தில் இக்கருத்தைத் தோன்றுவித்தருளினர். “சுயிஸ்யி
தவாநஸ்யிம் நாயொ ஜீந வஸ்யு தம்” என்றுஸ்ரீகுராரத்தகோ
சத்திலும் அருளினர். (நுஎ)

ஸுபெவெஸூர-பெவெண ஸடாநு-ஹ-பதயாவி
கவ-பவ-வ ஸிஸ்ய ராடியாநயா ।
ம-பெணந ர-பெண விலாஸவெஹிபெதம்
ஸடா தபெவெவொஹிதயா தவ ஸிபா ॥

ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண ஸதாநு பூதயாபி
அபூர்வவத் விஸ்மய மாததாநயா
குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:
ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா (நுஉ)

ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண	{ தனது விச்வரூப நிலைமையைக் கொண்டு	குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:	{ குணங்களாலும் வடிவங்களாலும் விலாஸ சேஷ்டி டைகளாலும்
ஸதா	எப்போதும்		
அநுபூதயா அபி	{ அநுபவிக்கப் பட்டாலும்	ஸதா	{ பரம் வ்யூஹம் முதலிய எல்லா நிலைமை களிலும்
அபூர்வவத்	{ புதிய புதிய வஸ்து போலே	தவ எவ உசிதயா	{ உனக்கே ஏற்றவளாய்
விஸ்மயம் ஆததாநயா	{ ஆச்சரியத்தை விளை விப்பவளாய்	தவ ச்ரியா	{ உனக்குச் செல் வமா யிருப்பவ ளான.

* * *—[ஸுபெவெஸூர-பெவெண.]கீழ் ச்லோகத்திற்கு சேஷ
பூதம் இந்த ச்லோகம். இதிலும் அந்தப் பிராட்டியின் பெருமையே
வருணிக்கப்படுகின்றது. 1. “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்
தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்” என்

1. திருவாய்மொழி 8—1—10.

100 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 39.

கிறபடியே விஸ்தாரமான உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நீ ஸர்வ விக்ரஹத்தாலும் ஸர்வகாலத்திலும் பிராட்டியை அனுபவித்தாலும், அவள் உனக்கு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது புதிதுபுதிதாக உண்டான விலகணவஸ்துபோலே யிருந்துகொண்டு ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பவளேயன்றி ஒருகாலும் வைரஸ்யத்தை விளைப்பவளல்லள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடனே சேஷசயனத்திலே வீற்றிருக்கின்ற வன்னை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேன் என்று மேலோடே சேர்ந்து முற்றுப்பெறுகின்றது.

குணேந் ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதை: என்கிற மூன்றாமடிய மத்யமதீபமாய்க் கொண்டு கீழோடும் மேலோடும் அந்நவயிக்கவுரியது. ஞானம் அருள் முதலிய குணங்களினாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினாலும் ச்ருங்காரலீலா சேஷடைகளினாலும் எப்பெர்மூதும் அபூர்வவஸ்துபோலே ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவள் என்றும், அந்த குணரூப விலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கே ஏற்றிருப்பவள் என்றும் கொள்க. “உனக்கேற்றுகங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு” என்ற திருவாய்மொழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி “தவைவ உசிதயா” என்றார்.

“தவைவ உசிதயா ச்ரியா” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க மீண்டும் “தவச்ரியா” என்றது பிராட்டியின் அந்நயார்ஹத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காகவாம். (நஅ)

தபா ஸஹா ஸ்நிதநகைஹாநிதி
புகுஷு விஜ்ஞாந வபெஷக யாஜிநி ।
ஹணாணீவ்ராத ஐய-வெஜி-வல
புகாஸாஜிநாஜாநிவ்யுயாஜிநி ॥
திவாலஸப ஞாஸநவாடி-காஸ்க-
உபயாநவஷ-பாதவவாரணாநிநி ।
ஸர்வவெஷ-ஜ்வ ஸெஷ-தாஹெஷ-
யயொநித-ஸெஷ-உகீரித-ஜெஷ-நி ॥

தயா ஸஹாஸீந மநந்த போகிநி
ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி.
பணமணி வ்ராதமயுக மண்டல
ப்ரகாசமானோதரதிவ்ய தாமநி. (நக)

நிவாஸ சய்யா ஸநபாதுகாம்சுக-
உபதாநவார்ஷா தபவாரணாதிபி:
சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாங் கதை:
யதோசிதம் சேஷ இதி ரீதே ஐநை .

(ஈ)

தயா ஸஹ	{	அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு கூட
பர்சுருஷ்ட விஜ்ஞாந பல ஏகதாமசி		{ சிறந்த ஞான சக்சிகளுக்கு மூக்கியமான இருப்பிடமான வனும்

பனா மணி மண்டல ப்ரகாசமாந உதர திவ்ய தாமரி	தனது பண மணி களின் ஸமூ ஹங்களினு டைய கிரண ராகிகளாலே பள பள வென்று விளங்கா ின்ற மத்யப்ரதேசத் தை (எம்பெரு மானுக்கு) திருக் கோயிலாக வுடையவனும்த
--	--

நிவாஸ சய்யா
ஆஸந பாதுகா
அம்சக உபதாந
வார்ஷாதப
வாரண ஆதிபி:

யதேசிதம்
தவசேஷதாம்
கதை:
சரீரபேதை:

சேஷ: இதி
ஜனக: ஈரிதே

அருந்த போகிற { திருவனந்தாழ்வ
னிடத்தில்

ஆஸீநம் { எழுந்தருளியிருக்
கின்ற.

(நம்பெரு
மாணுக்கு)
எழுந்தருளி
யிருக்கிற திரு
மாளிகையாக
வும் திருக்கண்
வளர்த்தருளு
மிடமாகவும்
சிங்காசனமாக
வும் பாதுகை
யாகவும் திருப்
பரியட்டமாக
வும் அணையாக
வும் குடையாக
வும் மற்றும் பல
விதமாகவும்
ஆவதற்கு உரிய
வைகளாய்

உசிதமானபடி
உனக்கு அடி
மைப்பட்டவை
களான பல பல
வடிவங்களாலே

சேஷனென்று
ஐநங்களால்
சொல்லப்படு
வனுமான

* * * — { தபாஸஹால் நம். } கீழ் இரண்டு சீலாகங்களா
 { நிவாஸய்யாஸ ந. }

லும் பிராட்டி வருணிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டி
போடு திருவரவணையின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவன் எம்பெரு

102 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 39, 40.

மான் என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில். இதுவும் மேல்ச்லோகமும் திருவனந்தாழ்வானை வருணிப்பன. இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்படுதலால் ஒன்றுகூட்டி உரையிடுவோம். சிறந்த ஜ்ஞாநபலங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், தனது பணமணி யொளிகளினாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற உட்புறம்பொருள் திய திவ்ய வைகுண்ட விமாநத்தையுடையனாயும், உனக்கு வலிக்கு மிடமாகவும் படுக்கையாகவும் சிங்காசனமாகவும், மரவடியாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும், தழுவிக்கொள்ளும் அணையாகவும் குடையாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி உனக்கே ப்ரயோஜன மாகும்படி பலபல வடிவுகளை யெடுத்துக்கொண்டு சேஷவ்ருத்திகள் செய்வது காரணமாக எல்லாராலும் சேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறவையுமுள்ள திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற வுன்னை எப்போது ஸேவிக் கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்திலே சேர்ந்து முடிகிறது.

“மன்னிய பல்பொறி சேராயிரவாய் வாளரவின் சென்னி மணிக்குமிடிக் தெய்வச்சடர்நடுவுள் மன்னியாகத் தணைமேல்” என்ற பெரிய திருமடலைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு “பணமணிவ் ராத—” இத்யாதி விசேஷணம் இடப்பட்டது. “சென்றற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கட லுள்—என்றும், புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு.” என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாசு ரத்தைப் பெரும்பாலும் “நிவாஸசய்யாஸந—” என்ற ச்லோகமாக மொழி பெயர்த்தனர் போலும்.

வெய்யிலில் நின்றும் காப்பதும் மழையில் நின்றும் காப்பது மாகிய இரண்டும் குடையின் காரியமாதலால் “வாஷாதபவாரண” எனப்பட்டது. ஆழ்வார் “சென்றால் குடையாம்” என்று பொது வாகக் கூறினதை இவர் விவரித்தாராயிற்று.

“சேஷ இதீர்யதே ஜகை” என்று பலர் பாட மோதுவர்க ளேனும் அது தப்பான பாடமென்றொழிக்க; ஈரிதே என்று ஸப்த மீவிபக்த்யாகவே ஒதவேண்டும் “அந்த போகிநி” என்ற விசேஷ்யபதத்தில் அந்வயிப்பது. ... (சு0)

ஞாஸஸுவா வாஹந ஞாஸநம் பூஜ:
 யஜ்ஞ விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:
 உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா
 க்ஷபிஸ்திதம் கிணாங்கஸோபிநா ||

தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜ:
 யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:
 உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா
 த்வதங்கிரி ஸம்மர்த்த கிணங்கஸோபிநா.

(சக)

த்ரயீமய:	வேதமூர்த்தியான	தேந	அப்படிப்பட்ட
யா:	{ யாவனொரு பெரிய திருவடி		{ உன்னுடைய திரு வடிநெருக்கின
தே	உனக்கு	த்வக் அங்கிரி	{ தமும்பை அடை யாளமாகக்
தாஸ:	அடியவனாயும்	ஸம்மர்த்த கிண	{ கொண்டு விளங் குகின்ற
ஸகா	தோழனாயும்	அங்க சோபிநா	
வாஹநம்	வாஹனமாயும்		
ஆஸநம்	ஆசனமாயும்		
த்வஜ:	கொடியாயும்	கருத்மதா	{ பெரிய திருவடி யாலே
விதாநம்	மேற்கட்டியாயும்		
வ்யஜநம்	{ விரிவியாயும் { இருக்கிறானே,	புர: உபஸ்திதம்	{ திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பட் டிருக்கிற.

* * *—[ஞாஸஸுவாவாஹநம்.] கீழ் ச்லோகங்களிற் சொல்
 லப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானைப் போலவே அந்தந்த ஸமயங்
 களுக்கு ஸமுசிதமாகத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பலபல உரு
 வங்களை ஏன்றுகொண்டு எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம்
 செய்துவரும் பெரிய திருவடியின் சேர்த்தியை அதுஸந்திக்கும்
 ச்லோகமிது.

உனக்கு தாஸனாகவும் தோழனாகவும் வாஹனமாகவும் கொடி
 யாகவும் வெப்பரிசைத்தடுக்கும் விதானமாகவும் விரிவியாகவும் ஆகிற
 வன் கருடன் என்றது முன்னடிகளில். த்ரயீமய: = வேதத்தில்
 1. “ஸுபர்ணேஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிர:” என்று தொடங்கி

1. தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதை நாலாங்காண்டம் முதல் ப்ராச்சத்
 தில் 42. ஆம் பஞ்சாதி.

104 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 41.

கருடனுடைய எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஒதப்பட்டிருப்பது காண்க.

“வேதாத்மா விஹகேச்வரஃ” என்று சதுச்சுலோகியிலும் இவர் தாமே அருளிச் செய்தார்.

த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணங்க சோபிநா=பெரிய திருவடியின் மீது எம்பெருமான் ஏறிக்கொண்டு ஆசீரித ரக்ஷணத்திற்காக விரைந்து செல்லும்போது அக்கருடன் எவ்வளவோ வேகமாகச் சென்றாலும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த வேகம் மட்டமென்றுதோற்றி இன்னமும் அதிகமான வேகத்துடன் பதறி ஒழிம்படி அடிக்கடி தன் திருவடிகளாலே அழுத்தப்படுவனும் கருடன்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருள் வதற்காக மடுவின் கரைக்கு ஓடிவரும்போது இப்படி நடத்தபடியை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே பட்டர் அழகாக அருளிச் செய்கிறார்— “ஹுஜாரா ஸாஹநாஸுவி ப்ரஹதிகிரபி தம் தார்க்ஷ்யமத்யக்ஷிபஸ் த்வம்” என்றார். இப்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் திருவடிகளால் அழுத்த, அதனால் ஒரு தழும்பு [காய்ப்பு] உண்டாகி அது கருடனுக்கு மிக்க சோபையைத் தருகின்றதாம். அடிமைக்கு உரிய தழும்பாகையாலே இது உத்தேசப்பமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பெரிய திருவடி எதிரே வந்து நின்று ஸேவிக்கப் பெற்றிருக்கிற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனோ என்று நாற்பத்தாரும் சுலோகத்தோடே கூடிப்பொருள் பெற்றதாம்.

கூரத்தாழ்வான் இந்த சுலோகத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “வாஹநாஸநலி தாந வாஜிராடிபாக்ரதிஃ வமவதிவ்ருயீயஃ நிக்ருடாஸ்யுரதி ரொவ யஸ்யுவெ” என்ற சுலோக மருளிச் செய்தாரென்க. “விதாநம்” என்றவிடத்தில் “மேலால் பார்த்த வெயில் காப்பான் வினைதை சிறுவன் சிற நென்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை” என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசரம் நினைக்கத்தக்கது. (சக)

கூழிய ஊடுகொ ளீதஸெஷ ஹாஜிநா
கூயா நிஸுஷுத ஹொண யஷுயா ।
விபெண ஸெநாவதிநா நுவுஷிதத்
தயா நுஜா நஹுஷார வீக்ஷணை: ॥

த்வதீய புத்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா
த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத் யதா.
ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத்
ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணை:.

(சஉ)

த்வதீய புத்த உஜ்ஜித சேஷ போஜிநா	{ உனது போனகஞ் செய்த சேஷத்தை உண்பவனும்	யத்	{ யாதொரு விஷயம்
த்வயா நிஸ்ருஷ்ட ஆத்மபரேண	{ உன்னுடைய கப்பட்ட உபய வியூதிநிர்வாஹ பாரத்தைபுடை யவனும்	யதா	{ யாதொருபடியாக
ப்ரியேண	{ உனக்கு அன்பு மான	ந்யவேதி	{ விண்ணப்பஞ் செய்யப் பட்டதோ
ஸேநாபதிநா	{ ஸேநாபதியாழ்வா னுவே	தத்	{ அந்த விஷயத்தை
		ததா	{ அப்படியே (செய்வ தென்று)
		உதார வீக்ஷணை:	{ அழகிய கடாக்ஷம் களாலே
		அநுஜாநந்தம்	{ நியமித்தருளா நிற்கிற.

* * *—[தூதீய ஊடு.] (பரமபதநாதனை எப்போது ஸேவிக்
கப்போகிறேனோ' என்று மனோரதிக்கிற இவ்வாளவந்தார் கீழ்
“விராஜமா நோஜ்வல பீதவாஸஸம்” என்கிற ச்லோகம் முதலாக
அப்பெருமானை வருணிக்கத் தொடங்கி, அவயவ சோபை ஆபரண
சோபை ஆபுத சோபை முதலிய எல்லாவற்றையும் முப்பத்தாரும்
ச்லோகமளவும் அருளிச்செய்து, அதற்குமேல் இரண்டு ச்லோகங்
களாலே பிராட்டியோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து,
அதற்கு மேல் நித்யஸூரிகளோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்
திக்க விரும்பி, நித்யஸூரிகளில் முக்கியமாகப் பரிகணிதராயுள்ள
அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களில் அநந்தனையும் கருடனையும்பற்
றிப்பேசினபின் விஷ்வக்ஸேநரைப்பற்றிப் பேசுகிறாநிதில்.

106 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 42.

விஷ்வக்ஸேநாகிருர் ஸேனைமுதலியார்; அவர்க்கு சேஷாசநர் என்றும் திருநாமமுண்டு; எம்பெருமான் போனகஞ் செய்த சேடத்தை உண்பவர் என்றே அவர்க்கு நிரூபகம். அதனை இங்கு முதலடியில் அருளிச் செய்கிருர்.

தவயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண=எம்பெருமான் தன்னுடைய தான லோக நிர்வாஹபாரங்களை யெல்லாம் ஸேனைமுதலியார் பக்களிலே வைத்திட்டுத் தான் கவலையற்றுப் பிராட்டியோடு கண்வளர்ந்தருளுகிருன் என்று ப்ரஸித்தமிதே. ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறபடி காண்க. ஆக, கலத்ததுண்பவரும் ஸ்ரீகார்ய தூரந்தருமான ஸேனைமுதலியார் சில சில ஸமயங்களில் வந்து ஜகந்நிர்வாஹ விஷயமாக, 'இன்னது இன்னது இப்படி யிப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது' என்று வின்னப்பம் செய்வராம்; அப்போது எம்பெருமான் 'ஏது? என்ன?' என்று உட்புகுந்து ஆராயாமல் அழகிய திருக்கண்ணோக்கங்களினாலேயே 'தேவீருக்குத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது' என்று அநுமதிபண்ணியிருப்பனம். 'இவர் சொல்லுவது யுத்தமா அயுத்தமா? ஆவச்யகமா அநாவச்யகமா?' என்று ஒன்றுஞ் சிந்தியாமல் அவர் திருவுள்ளமானபடியே செய்யத் தக்கது என்று எம்பெருமான் நிர்ப்பரணயிருக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கராம் ஸேனை முதலியார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமானுக்கு எல்லாருமே ப்ரியர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்க்கு அஸாதாரணமாக 'ப்ரியேண' என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாரஸ்யம் உணரத்தக்கது. இந்த ச்லோகத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பட்டர் அடிக்கடி இனிதாக உபந்வலிப்பாராம்—'இத்தத்துவம் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழே வளர்வது' என்று.

இதில் முன்றாவது பாதத்தில் "நடுவெதி தகசு = ந்யவேதி தத்" என்றே பெரியோர்களின் பாடம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியானம் செய்தருளின பாடமும் இதுவே. ஆனால், சில அச்சப் பிரதிகளில் "நிவேதிதம்" என்று ப்ரதிகோபாதாரம் செய்திருப்பதாகக் காண்கிறது. ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் "ந்யவேதி" என்றும்; "தத்ததாநுஜாநந்தம்" என்றும் ப்ரதிகோபாதாரம்

காண்கிறது. “நிவேதிதம்” என்கிற ஒரு பாடமும் முன்னமேயிருந்ததாக ஸ்ரீதேசிகபாஷ்யத்தில் விளங்காநின்றது. அப்பாடத்திலும் அதுபபத்தியில்லை. தத் என்பது தன்னடையே வருமிதே. (சஉ)

ஹதாஹிவ கௌஸ உபெயு: ஸ்வாவத:
 துபாநுசுஹிபெயுகாபெஸஸுவாவஹிபெத:
 மூஹீத தததுரிவார ஸாயபெந:
 நிஷேவ்யுபாணம் ஸஹிபெவய-பெயாவித்யு ||

ஹதாகில க்லேச மலைஸ்ஸ்வபாவத .
 த்வதாநுகுல்யைகரணைஸ் தவோசிதை .
 க்ருஹீததத் தத்பரிசார ஸாதணை:
 நிஷேவ்யுமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம். (சாந)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	அந்தந்த கைங்கரி
ஹத அகில க்லேச மலை:	{ வருத்தங்களும் மலங்களமெல் லாம் அற்றவர் களாயும்	{ யுங்களுக்கு உப கரணங்களான குடைசாமரம் முதலியவற் றைக் கையி லேந்தியிருப்ப வர்களாபுமுன்ன
தந்தஆநுகுல்ய எகரணை:	{ உனது கைங்கர்ய மொன்றையே போகமாக வுடையவர்க ளாயும்	{ மந்தரிகள்போன்ற நித்ய ஸூரிக ளாலே
த்வ உசிதை:	{ உனக்கு ஏற்ற வர்களாயும்	{ யதோசிதம் தருதியாக நிஷேவ்யமா ணம் { ஸேவிக்கப்படா நிற்கிற.

* * *—[ஹதாஹிவ.] கீழே மூன்று ச்லோகங்களால் அந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களைப்பற்றி அருளிச் செய்தாயிற்று. அவர்களைப்போலே எப்போதும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போரும் மற்றும் பலபல நித்யஸூரிகளுமுண்டாகையால் அவர்களெல்லாரோடு முண்டான சேர்த்தியை அது ஸந்திப்பது இந்த ச்லோகம்.

அநாதிகாலமாக எவ்விதமான க்லேசங்களும் மலங்களும் இல்லாதவர்களும், இயற்கையாகவே உன்னுடைய திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டிருப்பதையே போக்யமாகக் கொண்டவர்களும், ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணங்களினாலும் உன்னோடு ஒத்திருப்பவர்களும், குடை சாமரம் முதலிய கைங்கரிய ஸாதனங்களை ஆதராதியத்தினால் ஒருபோதும் கைவிடாமல் வஹித்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களுமாய் உனது மந்த்ரிகளாலே ஸேவிக்கப் படாநின்ற வுன்னை எப்போது கண்டுகளிப்பேன்? என்று நார்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடே கூட்டிக்கொள்க.

ஹத அகில க்லேச மலை = அவித்யை, அஹங்காரம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்கிற ஐந்தும் க்லேசங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை. மலமாவது பிரகிருதி ஸம் பந்தம். க்லேசமும் மலமும் இல்லாதவர்கள் என்றாவது, க்லேசமாகிற மலம் இல்லாதவர்களென்றாவது பொருள் கொள்க. ஸம்ஸாரிகள் உபாயாறுஷ்டாநம் முதலியவற்றால் முக்தி பெற்றபின் க்லேசமலங்கள் அற்று ஆதிகூல்யைகரஸர்களாக இருப்பர்களாகிலும், இங்கு ஸ்வபாவது: என்று விசேஷித்திருப்பதால் இந்த விசேஷணங்கள் மற்றையோரைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக் கடவன. இயற்கையாகவே இப்படி யுள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளை யாவர்.

இரண்டாமடியில் “த்வதாநுகூல்யைகரணை” என்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் பாடம். “ஸதாநுகூல்ய” என்ற பாடமும் உண்டென்பர். ஸதா—எப்போதும் என்று பிரிப்பது. விசேஷ்யநிர்த்தேசம் நித்யஸூரிகளென்ன வேண்டுமிடத்து “ஸசிவை” என்றது—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாகிற சக்ரவர்த்திக்கு நித்யஸூரிகள் மந்த்ரிகளாக வுள்ளவர் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்காம். இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி:—“[ஸசிவை:] வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும் அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள்; * நீதி வானவரிநே. ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே தேவரை ப்ரேரிக்கு மவர்களென்னவுமாம்.” என்று. யதோசிதம் நிவேஷ்யமாணம் = அவரவர்களுடைய அதிகாரத்

திற்குத் தகுதியாகவும், உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தகுதி
யாகவும், ஸமயங்களுக்குத் தகுதியாகவும் பணிசெய்கிறார்க
ளென்கை. (சங்)

சுவடுவ-நாநா ரஸபாவ திவ-
புபபபா ஸுவிஷ்ணு வீயபா ।
க்ஷணாண வக்ஷிப பராபிகாபா
புஹஷ-பணம் ஶிஷிஷி ஶிஷிஷி ॥

அபூர்வ நாநா ரஸபாவ நிர்ப்பர
ப்ரபத்தயா முக்த்தவிதக்த்த லீலயா.
க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராபிகாலயா
ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷிம் மஹாபுஜம். (சசு)

அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபத் தயா	விலக்ஷணங்களான பலவகை ரஸங் களாலும் பாவங் களாலும் நெருக் குண்டு இடை விடாது தொடர்ந்து நடப்பதாய்	முக்த விதக்த்த லீலயா	{ மிகவுமழுகிய லீலயினாலே
	ஒரு க்ஷணப் பொழுதில் ஏக தேசம்போலே (வினவாகக்) கழிக்கப்பட்ட காலங்களை புடையதான	மஹிஷிம்	{ பெரிய பிராட்டி யாரை
க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பர ஆதி காலயா		ப்ரஹர்ஷயந் தம்	{ ஸந்தோஷப் படுத்தா நிற்கிற,
		மஹா புஜம்	{ விசாலமான புஜம் களைபுடையனா யிருக்கிற.

* * *—[சுவடுவ-நாநா ரஸ.] இப்படிப்பட்ட எம்
பெருமான் எல்லா விபாபாரங்களிலும் பிராட்டியோடு ஸமரஸனா
யிருக்கும்படியைப் பேசுவது இந்த ச்லோகம். கீழே [ங், ங்அ,
ங்ஈச்லோகங்களில்] பிராட்டியோடுள்ள சேர்த்தியமுகுமாத்தி
ரமே அநுஸந்திக்கப்பட்டது. இதில், அப்பிராட்டியை உகப்பிக்
கும் பரிசு சொல்லுகிறதென்று வாசி காண்க.

[ஸுவிஷ்ணு வீயபா ஶிஷிஷி புஹஷ-பணம்] அந்தந்த
அவஸ்தைகளுக்குத் தகுதியாக அழகாயும் நிபுணமாயும் செய்யப்

படுகிற லீலையினாலே பிராட்டியை மிகவும் உகப்பிக்கின்ற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் போகிறேன்? அந்த லீலை இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [சுவடுவடநாநாரஸ லாவ நிலைப் பூஷையா.] காந்தர்வ வேதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற வீரம் ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்களும், உத்ஸாஹம் முதலிய லாவங்களும் ஒவ்வொரு சுதணந்தோறும் முன்பு கண்டறியாதவைபோலே புதிதுபுதிதாக விளைகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட பலவகை ரஸங்களாலும் (ஹ) பாவங்களாலும் மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகச் செல்லுகின்றதாம் எம்பெருமானது லீலை.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [சுஷ்ணுணுவத் சுழிப்த பராதிசாலயா] பிரமனுடைய ஆயுட்பிரமாண காலத்திற்குப் 'பரம்' என்று பெயர்; அதில் பாதிபளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய கொடிப்பொழுதுபோல் கழிகின்றனவாம் அந்த லீலையில். «சுவிதிக மதயாரோ ராகிரெவ வுராவ்ஸீ=அவிதித கதயாமா ராத்ரிவேவ வ்யரம்வீத்» என்று உத்தரராம சரித நாடகத்தில் சொன்னதை ஒரு போலியாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமான் ஆச்சரியமாக லீலா ரஸங்களை அநுபவிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பல்கோடி நூறாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் அவ லீலையாகக் கழிந்துபோம் என்றவாறு.

மஹாபுஜம் என்ற விசேஷணத்தின் தாத்பர்யத்தைப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருளுமழகு நோக்கத்தக்கது. அதாவது எம்பெருமான், கீழ்ச் சொன்ன லீலாரஸங்களால் மாத்திரம் பிராட்டியை உகப்பிக்குமவனல்லன்; “அணிமானத் தடவரைத் தோள்” என்னப்பட்ட மஹத்தான திருத்தோள்களாலும் அணைத்து உகப்பிக்குமவன்; ஸ்வரூப குணங்களிற் காட்டிலும் ரூபகுணமிறே இனியதாயிருப்பது—என்று தாத்பர்யமருளிச் செய்வர்.

இரண்டாமடியில், “ப்ரபுத்தயா” என்றே பலரும் ஒதுவர்களே லும் அப்பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியானத்திற்கும் தேசிக பால்யத்திற்கும் இணங்கியதன்று; ப்ரபுத்தயா என்றே ஒதுக. (சச)

சுவிஞ்ஞ ழிவ்ஞாஹுத நித்யபளவந
 ஸ்வாவலாவண ஶ்யாஶ்யதொஶ்யிஶ்
 ஸ்ரிய:ஸ்ரியம் ஹக்ஷஜநெக ஜீவிதம்
 ஸஶ்ய-ஶ்வாவதவஶ்யி-ஶ் கலு கலு ॥

அசிந்த்ய திவ்யாத்தபுத நித்யபளவந
 ஸ்வபாவலாவண்ய மயாம்ருதோததிம்.
 ச்ரியச்ச்ரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம்
 ஸமர்த்த மாபத்ஸக மர்த்தி கல்பகம்.

(சுரு)

அசிந்த்ய திவ்ய அத்தபுத நித்ய பளவந ஸ்வ பாவ லாவண்ய மயஅம்ருத உத திம்	சிந்தைக்கு எட் டாகதாய் திவ்ய மாய் ஆச்சரிய மாய் நித்யமாயி ருக்கிற யௌவ நத்தை ஸ்வ பாவமாக வுடைய லாவண்யம் நிறைந்த அமுதக்கடலாய்	பக்தஜந எக ஜீவிதம் ஸமர்த்தம் ஆபத்ஸகம்	பக்தஜநைகளுக்கு நற்செவனாய் ஸர்வ சக்தனாய் ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவ னாய்
ச்ரிய:ச்ரியம்	திருவுக்கும் திரு வாய்	அர்த்தி கல்பகம்	யாசிப்பவர்களுக்கு குக் கல்பவருக்கு மென்னத் தருந்தவனா யிருக்கிற.

* * *—[சுவிஞ்ஞ ழிவ்ஞாஹுத.] “விராஜமானோஜ்வல”
 என்கிற முப்பத்திரண்டாம்ச்லோகம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு
 விசேஷணங்களையே வரிசையாக அடுக்கி வருகிறாரே; அந்த விசே
 ஷண ஸங்கீர்த்தனம் இந்தச் ஸ்லோகத்தோடு முற்றுப் பெறுகின்றது.
 கீழ் ஸ்லோகங்களில் தனித்தனியே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திவ்ய
 மங்கள விக்ரஹகுணம், திவ்யாத்தமகுணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று
 சேர்த்து அநுபவிக்கிறாநிலை.

வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகாதபடி அபுரிச்சிந்நமான
 போக்யதையை யுடையதாய் அப்ராஶ்ருதமாய் ஆச்சர்யமாய் எப்
 போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமதான யௌவநபருவத்தையேஇயற்
 கையாகவுடையவனும், லாவண்ய மயமான அமுதக்கடல்போன்
 றவனும், * திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனும், “உண்ணுஞ்சோறு
 பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றிருக்கு

112 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 45.

மடியவர்கட்கு அப்படியே ஸகலவித ஜீவநமுமாயிருப்பவனும், (அல்லது) பக்த ஜநங்களையே தனக்கு உயிர் நிலையாகவுடையவனும், “ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மாளை” என்கிறபடியே—நித்ய ஸூரிகளதுபவிக்க உரிய போகங்களை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பொறுக்கப் பொறுக்க அதுபவிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனும், ஆபத் காலங்களிலே வந்து உதவுமவனும், வேண்டவர்க்கு வேண்டினபடி கொடுத்தருள்பவனுமான உன்னை என்றைக்கு அதுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேல் ச்லோகத்தோடேகூடிப் பொருள்படக் கடவது.

“ஐவிஞ்ஞ லிஷாஹுத நித்யபளவநஸூலாவஸூர லௌ லாவணுஜபாஜு தொடியிஸூ” என்று விசேஷணோபயபத கர்மதாரய ஸமாஸம் பண்ணுதல் நன்று. லாவண்யமயாம்ருதோத்தியை விசேஷ்யமாகக் கொண்டு, யௌவநஸ்வபாவத்தவத்தை அதற்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தருளினர் தூப்புலம்மாள்.

லாவண்யமாவது—ஸமுதாய சோபை; நீரோட்டம் என்பார்கள். மிகவும் மிருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள கங்குகரையற்ற தேஜஸ்ஸை லாவண்யமென்பார்கள். இப்படிப்பட்ட லாவண்யமயமான அமுதக்கடலாகவே எம் பெருமான் உபசரிக்கப்பட்டான். 1. குழுமித் தேவர்குழாங்களைக் கொழுச், சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு ” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை இங்கு நோக்குக.

ஆக, முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதல் இவ்வளவும் பல பல விசேஷணங்களினால் பரமபதநாதனை வருணித்தாராயிற்று. இவ்விசேஷணங்களுக்கு உரிய விசேஷ்ய பதமும் மற்றும் க்ரியாபதம் முதலியவைகளும் அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. (சுரு)

ஹவனஜெவாநுஹாந நிரணாந

புஸாந நிஸ்டேஷ ஸநாரயாநா: ।

கடாஹஜெகாணி கநித்யகிணா:

புஹஷாயிஷாதி ஸநாயஜீவித: ॥

1. திருவாய் மொழி 5-5-10.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 46 113

பகவந்த மேவாநுசரந் நிரந்தரம்
 ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர .
 கதாஹ மைகாந்திகநித்ய கிங்கர:
 ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித:.

(சுக)

பவந்த மேவ அஹம் நிரந்தரம்	உன்னையே நான் இடைவிடாமல்	ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:	{ நித்ய நியத கைங் கரியத்தை யுடையனாய்
அநுசரந்	{ பின் தொடர்ந்து கொண்டு	ஸநாத ஜீவித:	{ நாதனோடு கடைய உயிரையுடைய னாய்
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:	{ வேறு எவ்வித மான ஆசையும் அற்றவனாய்	கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி	{ எப்போது திரு வுள்ளத்தை உகப்பிக்கப் போகிறேன்.

* * *—[ஹவனஜேவ.] கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூபருபகுண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய் நித்ய விபூதியிலே குறையின்றி பெழுந் தருளியிருப்பவனானவன்னை நித்யாநுபவம்பண்ணி, உன் திருவுள் ளத்திலிருந்து வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார். இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும், நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும், சாச் வதமான கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையையுடையனாய் என் றைக்கு உன்னை நான் உகப்பிக்கப் போகிறேன்.! “எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்று ஆண் டாளருளிச் செய்ததைப் பெரும்பாலும் இந்த ச்லோகத்தால் மொழி பெயர்த்தாராயிருக்கிறது.

நிரந்தரம் அநுசரந் என்றது—“சென்றால் குடையாம் இருந் தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம்” என்றாற்போலே இடைவிடாது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுதியான கைங்கரியங் களைச்செய்துகொண்டு என்றபடி. “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்ற பாசுரமே இதில் இரண்டாமடியாகப் பரிணமித்திராரின் றது.

ஐகாந்திகரித்ய கிங்கரஃ = ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்குமது ஐகாந்திக மெனப்படும். ஸநாதஜீவிதஃ = அப்படிப்பட்ட நியத கைங்கர்யம் செய்பவனாக என்னை ஆக்கினாலொழிய என்னுடைய ஸத்தை பயன் பெறமாட்டானது என்பது உருத்து. இந்நிலத்திலும் என் உயிர் உன்னை நாதனாகப் பற்றியிருந்தாலும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறனாகையால் அநாதன் போல் இருக்கிறேன் ; இந்த தீரஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தவிருவது எப்போதோ?

இந்த ச்லோகத்தில் ஒரு ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் சிக்ஷிதமாகிறபடியை நோக்கவேணும். எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமா? அல்லது சேதநனைப்பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமா? என்று கேள்வி வந்தால், அவாப்தஸமஸ்தகாமனா எம்பெருமானுக்குப் புத்திகாக ஒரு லாபம் சொல்லலாமோ? சேதந லாபம் எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமன்று; ஈச்வரலாபமே சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்பர் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர். அங்ஙனனறிக்கே, சேதநவஸ்துவைப் பெறுதல் எம்பெருமானுக்கே புருஷார்த்தம் என்பது இதில் ப்ரஹ்மஸ்யஸ்யாமி என்ற சொற்போக்கிலே காட்டப்படுமழகு பாரீர். “உன்னை அதுபவித்து நான் எப்போது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறேன்” என்னுமல், “எப்போது உன்னை ஸந்துஷ்டனாகச் செய்யப்போகிறேன்” என்றிறே இங்குச் சொல்லிற்று. சேதந லாபந்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிதே உகப்பது. அதுதுண்டாகும் உகப்பேயிறே இவனுக்குள்ளது. எம்பெருமானாரும் இந்த ஸ்வாஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யஸமாப்தியில் “நவ வரூபௌரூஷஃ ஸத்யஸங்கஃ சுத்யயஃ ப்ரியம் ஜோநிநம் ஔஸா க்ஷாவிஜாவதஃ யிஷ்யதி” என்று அருளிச் செய்தார். “ஜோநிநம் ஔஸா” என்ற அழகு அறிவீரோ? “பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.” (சுக)

யிமஸூஹி உலிந்தம் நிடி-யம் ஜாஜஹ்ஜ

வரூபௌரூஷ யொஹம் யொயிவய-பாது மநெணுஃ ।

வியி ஸிவ ஸநகாஹெஹி ஸ்ரோதூஜகூஹ டு-ராம்

தவ வரூஜநகாவம் காஹெகாஜவது ॥

திகச்சி மவிநீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம்
 பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை,
 விதிசிவ ஸங்காத்யைர் த்யாது மத்யந்ததாரம்
 தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்தம். (சுஎ)

பரமபுருஷ	புருஷோத்தமனே	தவ பரிஜந	{ உமது பரிசாரகத் பாவம் { வந்தை
காமவ்ருத்தம்	{ மனம் போனபடி நடக்கிற	காமயே	{ விரும்புகின் மேனே
யஃ அஹம்	யாவனொரு நான்,	(தம்)	அப்படிப்பட்ட
யோகிவர்ய அக்ரகண்யை	{ யோகிச் சேஷ்டர் களுள் சிறந்த வர்களுள்	அகசிம்	அபரிசுத்தனும்
விதி சிவ ஸங்க ஆக்யை	{ பிரமன் சிவன் ஸங் கர் முதலான வர்களானும்	அவிநீதம்	வணக்கமற்றவனும்
த்யாது	{ நெஞ்சால் நினைப் பதற்கும்	நிர்த்தயம்	இரக்கமற்றவனும்
அத்யந்த தாரம்	{ மிகவும் எட்டாத தான்	அலஜ்ஜம்	{ வெட்டாமற்றவனு மான
		மாம்	என்னை
		திஃ	நிந்திக்க வேணும்.

* * *—[யிமஸுஹி.] கீழ்ப் பல ச்லோகங்களினால் பரம
 புருஷனுடைய பெருமைகளை வருணித்துக் கொண்டே வந்து
 அப்படிப்பட்டவன் விஷயத்திலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப்
 பெறவேணுமென்று கீழ் ச்லோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து நின்றார்.
 அதில், “பவந்தம்” [உன்னை] என்கிற பதம் அதுஸந்திக்கும்
 போது அப்பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற உயர்நலங்களும்,
 அஹம் [நான்] என்கிற பதம் அதுஸந்திக்கும்போது தம்முடைய
 எல்லையற்ற தாழ்வுகளும் ஆளவந்தார்தமக்கு நினைவுக்கு வந்தன.
 வரவே, 1. “அம்மானுழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான்? யானார்?”
 என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, ‘உத்தமோத்தமனான
 அவன் எங்கே!; அதமாதமனான நான் எங்கே!; தேவர்களுக்கு
 அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவது போலன்றோ
 மஹான்களுக்கு அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயி
 னேன் விரும்புவது!; மதிகெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்ப
 லாமோ!; ஸம்ஸார நரற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்பட

1. திருவாய்மொழி 5—1—7.

116 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 47.

வேண்டுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பது போலாகுமன்றோ; ஹா ஹா! என்ன ஸாஹஸமான காரியம் செய்யத்துணிந்தோம்!—என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

அகசிம், அலிநீதம், நிர்த்தயம், அலஜ்ஜம் என்கிற நான்கு விசேஷணங்களால் தம்முடைய புன்மைப்பேச்சுகிறார். *பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா பொழுக்கு மழுக்குடம்புமாயிருப் பவன் நான்; நல்ல ஞானமும் நல்ல பொழுக்கமும் உண்டாகும் படி ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே சிசைக்கப் பெறாதவன் நான்; அமு தத்தை விஷத்தாலே கெடுக்க நினைக்கும் கல் நெஞ்சரைப்போலே * அமுதிலுமாற்ற இனியனாய் ஆராவமுதாயிருக்கிற வுன்னை ஸ்வ ஸம்பந்தமாகிற விஷத்தாலே கெடுக்கப்பார்த்த கல்நெஞ்சன் நான்; ஸார்வபௌமனான மஹாராஜனைச் சாணிதட்டும் குறத்தி விரும்புமாபோலே * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனான அயர்வறுமம ரர்களாதிபதியை நாம் விரும்பினோமென்று வெட்கப்படவுந் தெரியாதவன் நான்; இப்படிப்பட்ட என்னை 'சீச் சீ' என்று எல்லா ரும் நிந்திக்கவேணுமென்கிறார் முதலடியில். ஏன் நிந்திக்கவேணு மென்றால், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் மற்ற மூன்றடி களால்.

மேலானவர்களினும் மேற்பட்ட புருஷோத்தமனே!, யோகி ச்ரேஷ்டர்களில் முன்னே எண்ணத்தக்கவர்களான ப்ரஹ்மருத் ராதிகளென்ன, ஸநக ஸநந்தநாதிகளென்ன இவர்களாலே நெஞ் சால் நினைப்பதற்கும் எட்டாத உனது சிறந்த கைங்கர்யத்தைத் தான்தோன்றியான நான் ஆசைப்படுகிறேனன்றோ; ஆகையாலே நான் நிந்தைக்கு உரியேன் என்றாராயிற்று.

நித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும் உத்தமாதிகாரியான ஆளவந் தார் தாம் இப்படியருளிச் செய்தது மஹா நீசர்களான அஸ்மதாதி களின் அநுஸந்தானத்திற்காக. “திருமாத்ரு யாமார் வணக்க மார் ஏபாவம்! நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” [பெரிய திருவார்தாதி—10.] என்றார் கம்மாழ்வாரும். பகவத் ஸந்நிதியிலே புகுந்தால், எம்பெருமானுக்குள்ள உத்கர்ஷங்களையும்

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம். 47. 117

நமக்குள்ள அபகர்ஷங்கனையும் ஆராய்ந்து இப்படி அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் காட்டுகிறபடி. “மஹஜ்ஜ ந ஜராஜிதி கௌஸகி-ஷய-ஞி-மஃ । ஸ்ராவ ஷெவவிமஹி-தம் தூஹியொஹ-ஸிகாஸ்யெ.” என்றார் பட்டரும் புரீரங்கராஜஸ் தவத்தில். நிற்க.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலடியில் நிர்த்தயம் என்றபாடமே தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்களனுஸந்திப்பதும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் பெரியாச்சாரன்பிள்ளை வியாக்கியானித்தது மாம். நிர்த்தயம் என்றிருப்பதைவிட நிர்ப்பயம் என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமென்றெண்ணிய தேசிகன் அப்படியே பாடத்தைத் திருத்தி பாஷ்யமிட்டருளினார். அவ்வளவோடு நில்லாமல், நிர்த்தயம் என்பது சிலருடைய பாடம் என்றெழுதி, அப்பாடத்தில் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தத்தைவிட வேறு வகையாக உரைத்தல் யுக்தம் என்றும் உரைத்தனர். “அம்ரு தத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போலே விலகான்போக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப்பார்த்த நிர்த்தயன்” என்பது பெரியவாச்சாரன்பிள்ளையின் பரமயோக்யமான வியாக்கியானஸூக்தி. இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியகில்லாதே ரஸவிஹீநமான வேறொரு பொருளைச் சொல்லிவைத்தது ரவிககோஷ்டபஹிஷ்டம். (சுஎ)

கவாராய ஸஹஸ்ய லாஜநம்
வதிதம் ஹி லவாண-வொடிபொ
கமதிம் ஸாரணாமதம் ஹொ
க்யவயா கெவஹி-தஸா-தாரா ॥

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே.
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே.
க்ருபயா கேவலமாத்ம் ஸாத்குரு.

(சுஅ)

ஹரே! { ப்ரணதார்த்தி
ஹரஞ்
பெருமானே !,

அபராத
ஸஹஸ்ர
பாஜம் { பலவகைப்பட்ட
அபராதங்களுக்
குக் கொள்கல
மாயும்

பீம
பவ
அர்ணவ
உதரே
பதிதம் { பயங்கரமான
ஸம்ஸாரக்
கடலினுள்ளே
விழுந்தவ
னாயும்

அகதிம் { வேறு கதி
யற்றவனாயும்

சரணாகதம் { சரணாகதனென்று
பேரிட்டுக்
கொண்டவ
னாயுமிருக்கிற
அடியேனை

க்ருபயா
கேவலம் { உனது திருவரு
ளொன்றையே
கொண்டு

ஆத்மஸாத் குரு { திருவுள்ளம்
பற்றி யருள
வேணும்.

* * *—[ஸபாராயஸஹஸ்ரபாஜம்.] பகவத் கைங்கர்யத் திற்குத் தாம் அயோக்யர் என்று அகலப் பார்த்தார் கீழ் ச்லோகத்தில். அந்த கைங்கர்யத்தில் அளவற்ற ஆசையை வைத்துவிட்டபின் எவ்வளவு பின்வாங்க முடியும்? இரும்பையும் பொன்னுக்கவல்ல சக்தி எம்பெருமானுக்கு உண்டாகையாலே, நம் முடைய அயோக்யதையைத் தவிர்த்து யோக்யதையை உண்டு பண்ணி அருகே சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி அவனுக்கு உண்டென்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்தான் அப்படி அவன் செய்தருளவேணுமென்றும் நிச்சயித்து, ஸ்வாமிந்!, பல்லாயிரம் பாவங்கள் நிறைந்தவனாயும் கொடிதான ஸம்ஸாரக் கடலினுள் விழுந்து தாங்குபவனாயும் எவ்விதமான உபாயமும் அற்றவனாயும் சரணாகதனாயுமிருக்கிற அடியேனை தேவரீருடைய க்ருபை யொன்றையேகொண்டு கைங்கர்யத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

இதில், விசேஷணங்களை மாத்திரம் அருளிச் செய்தாரே தவிர, விசேஷ்யமான தம்மை மாம் என்கிற ஒரு சொல்லாலே குறிப்பிடவில்லை; கீழ்ச்லோகத்திலே தம்மை வெறுத்துக்கொண்டாராகையால் அப்படி வெறுப்புக்கு இடமாயும் நிரதைக்கு யோக்ய மாயுமிருக்கிற தம்மை மாம் என்று சுட்டிக் காட்டிக்கொள்ள மன மில்லைபோலும்.

பகவத் ஸந்நிதிகளிலே புகும்போது இந்த ச்லோகமும் அது ஸந்நிதிக் பாவகானது. (சஅ)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 49. 119

சுவிவெக வநாய நஹு
 வஹுயா ஸந்த துக்கவாஷிணி
 ஹவாஹ வஹுயாநெ வயு
 ஸுவிதம் ஜாவெவாகுயாஹுதம்

அவிவேக கநாந்த திங்முகே
 பஹுதா ஸந்த துக்க வர்ஷிணி
 பகவந் பவதுர்த்திநே பத
 ஸ்கலிதம் மா மவலோக யாச்யுத.

(சுக)

பகவந் அச்யுத!	{ அடியாரைக் கை விடாத எம் பெருமானே !,	பவ தூர்த்திநே	{ ஸம்ஸாரமாகிற தூர்த்திநத்தில்
அவிவேக கந அந்த திங்முகே	{ அவிவேகமாகிற மேகங்களினால் இருண்டு கிடக் கிற திசைகளை புடையதும்	பத:	{ நல்வழியில் நின்றும்
பஹுதா	பலவிதமாக	ஸ்கலிதம்	தப்பியிருக்கிற
ஸந்த துக்க வர்ஷிணி	{ இடைவிடாமல் பெருருகின்ற துக்கங்களை வர் ஷித்துக்கொண் டிருப்பதுமான	மாம்	அடியேனை
		அவலோகய	{ கடா கழித்தருள வேணும்.

* * *--[சுவிவெக.] உன்னுடைய கடாசூழ்மே அடியேனு
 டைய உஜ்ஜ்வலத்துக்கு ஹேதுவென்கிறார். “நெவஹுநஹுயா
 ஹுநம்” என்ற அமரகோசத்தின்படி மப்பு மூடின தினத்திற்கு
 தூர்த்திநமென்று பெயர்; இங்கு ஸம்ஸாரத்தை தூர்த்திநமாக
 ருபிக்கிறார். தூர்த்திநம் எப்படி யிருக்குமென்றால், மேகங்களால்
 மூடப்பட்டு இருள்நிறைந்து திசைகள் தோன்றப் பெறாமலிருக்
 கும். அஜ்ஞாநமாகிற மேகத்தினாலே இருள் மூடி நல்வழி தீவழி
 தெரியப் பெறாமலிருக்குமிற ஸம்ஸாரமும். இன்னமும் இடை
 விடாது ஜலதாரையின் வர்ஷத்தை புடையதாயிருக்கும் தூர்த்தி
 நம்; ஸம்ஸாரமும் 1. “நண்ணதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்
 தேங்க, எண்ணராத் துயர்விளைக்கு மிவையென்ன உலகியற்கை!”

1. திருவாய் மொழி 4-9-1.

120 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 50.

என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களை வர்ஷியாநிற்கும். ஆக இவ்
வகைகளாலே துர்த்திநமென்னத்தக்க ஸம்ஸாரத்திலே வழி தப்பித்
துவங்கின்ற அடியேனைக் கடாக்கித்தருளவேனுமென்றாராயிற்று.

அவிவேகமாவது ஆராய்ச்சியில்லாமை; தேஹத்திற் காட்டில்
ஆத்மா நெறுபட்டது என்கிற ஞானமும், இது விடத்தக்கது,
இதுபற்றத்தக்கது என்கிற ஞானமும் முதலானவை இல்லாமை.
பய: ஸ்லோகம்—“பாவிதேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமரு
கின்றேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை நினைக்க ... (சக)

ந ஐரஷா வாராய-ஓ ரெவ ரெ
ஸ்ரண- விஜ்ஞாவந ரெகஜிம த:
யஜி ரெ நடிபிஷ்யஸெ தத:
டியநீய ஸ்வ நாடி ஈ-ஓ-ஓ

நம்ருஷா பரமார்த்த மேவ மே
ச்ருணு விஜ்ஞாபந மேகமகரத .
யதி மே ந தயிஷ்யஸே தத:
தயநீய ஸ்தவ நாத தூர்லப..

(௫)

நாத	எம்பெருமானே !,	ந தயிஷ்யஸே	{ அருள்
ந ம்ருஷா	பொய்யன்றிக் கே	யதி	{ செய்யாயாகில் .
பரமார்த்தம்	{ உண்மையாகவே	தத:	{ அடியேன்
எவ	{ யிருக்கிற		{ கைதப்பிப்
மே ஏகம் விஜ்	{ அடியேனது ஒரு	தவ	{ போனபின்பு
ஞாபகம்	{ விண்ணப்பத்தை		{ உனக்கு
அகரத:	முத்துமுன்னம்	தயநீய:	{ அருள் செய்யத்
ச்ருணு	கேட்டருள் ;		{ தருந்தவன்
மே	அடியேனுக்கு	தூர்லப:	{ கிடைக்க
			{ மாட்டான்.

* * *—[நஐரஷா] “இமையோர் தலைவா! மெய்நின்று
கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்ற ஆழ்
வார் ஸ்ரீஸூக்தியை இதில் முன்னடிகளாலே மொழி பெயர்த்தா
ராயிருக்கிறது. எனக்கு தேவரீருடைய திருவருள் தவிரவேறு புக
லில்லாதாப்போலே தேவரீர்க்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொரு

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தம். 51. 121

வன் தபை பண்ணத்தக்கவன் கிடைக்கமாட்டான் ; கொள்வார்
தேட்டமான க்ருபைக்கு என்னைப் பாத்திரமாக்காவியில் வேறு
பாத்திரம் கிடைப்பரிது ; ஆகையாலே இழக்க வேண்டா என்கிறார்.
அவச்யம் அடியேன்மீது அருள்புரியவேண்டுமென்பதை ஒரு சமத்
காரமாகச் சொன்னபடி. (ரு)

தடிஹம் தடிஹதே ந நாதவாந்

தடிஹதே க்ருபையநீயவாந்

விதி நிர்மிததே தடிஹம்

ஹவநு வாலய பாலஸ ஜீஹப :

தடிஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந்

மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச.

விதிநிர்மித மேததந்வயம்

பகவந் பாலய மாஸம் ஜீஹப

(ருக)

பகவந்	எம்பெருமானே !,		
தத்	ஆகையினாலே	ந தயநீயவாந்	{ அருள் கொள்பவ ளுக உடைய யல்லை ;
அஹம்	அடியேன்		
த்வத் ருதே	{ உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	விதி நிர்மிதம்	{ தெய்வ வசத்தாலே வாய்ந்த
ந நாதவாந்	{ காதலாக உடையே னல்லேன் ;	எதம் அஃவயம்	{ இந்த ஸம்பந் தத்தை
த்வம் ச	நீயும்	பாலய	காப்பாற்றிக்கொள் ;
மத் ருதே	{ என்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	மா ஸம் ஜீஹப :	{ விடுவிக்க வேண்டா.

* * *—[தடிஹம் தடிஹதே.] கீழ் ச்லோகத்தில் அடியேன்
செய்த விண்ணப்பம் உண்மையாகையினாலே, ஸர்வசக்தனாய்ப் பரம
காருணிகனான உன்னைத் தவிர்த்து வேறொரு நாதன் எனக்கில்லை ;
உனக்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொருவன் இரங்குவதற்கு இலக்
காகக்கிடைக்கமாட்டான் . எண்ணிறந்த குற்றங்களைச் செய்து அள
வற்ற துன்பங்களை யதுபவிப்பவனன்றோ தபைக்கு விஷயமாகக்
கூடியவன் ; அப்படிப்பட்டவன் என்னிற் காட்டில் வேறொருவன்
எங்குமில்லாகையால் இப்படிப்பட்ட என்னைவிட்டால் உனக்கு

122 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 51.

வேறொரு தயநீயன் கிடைக்கவேமாட்டானென்பது திண்ணம். நம் மிருவார்க்கும் பரஸ்பரம் இப்படிப்பட்டதொரு ஸம்பந்தமுள்ள தென்பதை அல்பஜ்ஞான நான் உனக்கு அறிவிக்கவும்வேணுமோ? நீ தான் ஸர்வஜ்ஞான பகவானன்றோ. விதிவசமாக வாய்த்திருக்கிற அந்த ரக்ஷய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை நீதானே கைவிடாது காத்துக்கொள்ள வேணும்; இதனை இழக்கவேண்டா என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செப்கிருராயிற்று.

விதிநிர்மிதம் என்றவிடத்து விதியாவது யாது? எம்பெருமானைக் காட்டிலும் விதியென்று வேறொரு வஸ்து உண்டோ? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும்; ஏதோவொரு ஸுக்ருத விசேஷ மடியாக ஒருகால் நேரும் பகவத்க்ருபையே இங்ங விதியெனப்படுவது. நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததை நாம் விதி யென்கிறோம்; அப்படியே இந்த ஸம்பந்தமும் “உன்றன்னோடுமேவல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது” என்றபடி எம்பெருமானாலும் பரிஹரிக்க வொண்ணாதது என்பதை விளக்குதற்காகவே விதி யென்றும் பதம் இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தென்க.

“ஏதமந்வயம்” என்றும் “ஏததந்வயம்” என்றும் பாடபேதம். பொருள் ஒன்றே.

மா ஸ்ம ஜீஹப = ‘ஓஹாக-த்யாகே’ என்ற தாதுவில் ஜஹாதி என்ற ரூபம் ணிச்சில் ஹாபயதி என்றாகும்; அது லுல்லகாரத்தில் ‘அஜீஹபத்’ என்றாகும்; மா என்று முன்னே வந்தமையால் “ந மாங்யோகே” என்ற பாணிரி ஸூத்ரப்படி முதலிலுள்ள அ என்ற எழுத்து லோபித்துவிட்டது. மத்யம் புருஷனாகையால் ஜீஹப என்று ரூபம் வந்தித்தது. ஆகவே, மாஸ்ம ஜீஹப என்பதற்கு ‘விடுவிக்க வேண்டா’ என்று பொருள் தேறும். இந்த ஸம்பந்தத்தை நான்விட நினைத்தாலும் நீ விடுவிக்க வொண்ணாது, தடுக்க வேணும் என்றபடி. ஐடிதெ, ஐடிதெ என்ற விடங்களில் மத் என்பதும் த்வத் என்பதும் தனிப்பதங்கள்; பஞ்சமீபிபக்தி. (ருக)

வஹாராஹிஷா யொவி கொவிவா

முண்தொஸாதி யயா தயாவிய: ।

தடியம் தவ வாடிவடிபொ:

சுஹஜெஹிவ உயா ஸஹிபக்த: ॥

வபுராதிஷ்ட யோபி கோபிவா

குணதோஸாநி யதாததாவிதஃ.

ததயம் தவ பாதபத்மயோஃ

அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதஃ.

(ருஉ)

	(நான்)	அஸாநி	{ இருக்கக்கட வேன் : (அவந் தில் ஒரு நிர்ப் ந்தமில்லை.)
வபு: ஆதிஷ்ட	{ சரீரம் முதலியவை களுக்குள்	தத்	ஆகையினாலே
ய: அபி க: அபி வா	{ எதாவ தொன்றாக வும்	அயம் அஹம்	{ இந்த ஆத்மவஸ்து வானது
குணத:	குணத்தினால்	தவ	உன்னுடைய
யதாததாவித:	{ ஏதேனு மொரு படிப்பட்டவனா கவும்	பாதபத்மயோ:	{ திருவடித்தாமரை களில்
		அத்ய எவ மயா	இப்பொழுதே என்னால்
		ஸமர்ப்பித:	{ ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

* * *—[வபுராதிஷ்ட.] உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற ஸம்பந்தத்தைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கீழ்ச்லோகத்தில் விஜ்ஞாபித்த ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘உமக்கும் நமக்கும் நெடுநாளாகவே ஒரு விவாதமுண்டு; நான் ‘த்வம் மே’ என்றால், நீர் ‘அஹம் மே’ என்பவரன்றோ; அந்த விவாதம் இன்னமும் ஒழிந்தபாடினலை; அப்படியிருக்க உமது† பொறிபுறம் பூசின பாசரத்திற்கு நாம் என்ன காரியம் செய்யக்கூடும்’ என்று திருவுள்ளமாயிருக்க, அந்த விவாதம் தமக்கு இல்லையென்பதைக் காட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவார்கள்; தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; மற்றுஞ் சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்த கரணமே ஆத்மா என்பர்;

† ஹ்ருதயத்தில் விச்வாஸம் ஒன்றுமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை என்னை.

124 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம். 52.

ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர் ; புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றை யோர் ; இவை ஒன்றும்மல்ல ; இவற்றிற்காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவர்தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் திவ்யக்ரந்தத்திலே நிலைநாட்டி யிருந்தாலும் இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல், ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலும்கூடும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறார் ; ஏதுக்காகவென்னில் ; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வஸ்தாபநமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளியிடுதற்காக. “பொஹஜிஸி ஸஸநு யஜே” என்று வேதபுருஷனும் சொல்லிவைத்தான் ; ‘நான் எவனாகிலுமாகிறேன் ; தேஹமாகவோ இந்த்ரியமாகவோ மற்றும் ஏதேஹமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்து கொண்டு பகவானை ஆராதிக்கிறேன்’ என்பது அந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள். அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார்.

குணத் து யதாததாலித் அஸானி = ஆத்மா அணுவா ஸர்வவ்யாபியா ? நித்யவஸ்துவா நச்வரவஸ்துவா ? ஏகரூபநா பரிணமியா ? ஜ்ஞானியா அஜ்ஞானா ? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விபரதிபத்திகளுண்டு ; இதுதன்னிலும் இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப் புகுகின்றிலேன் என்கிறார். எம்பெருமானே ! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்கான் என்ற ராயிற்று.

முன்றாமடியின் முதலில் தத் என்றது ஆகையினாலே பென்ற படி ; ஆத்மவஸ்துவை உனக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாக வேண்டிய அவசியமில்லாமையாலே பென்கை. இங்கு ஆத்மாவைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து அஹம் என்றாராகையால், ‘தேஹஇந்த்ரிய மநஃ பராணாதிகளில் விலகண்ணாய் அஹம்புத்தி போத்யனாயுள்ளவன் ஆத்மா’ என்கிற வரித்தார்தமும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. (௫௨)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 53. 125

ஐ நாய யடிவழி பொலுஹம்
ஸகலம் ததி தவெவ லாயவ ।
நியத ஸ்விதி ப்ரபுத்ததி :
அதவா கின்று ஸமர்ப்பயாமி தே॥

மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம்
ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ
நியத ஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததி
அதவா கின்று ஸமர்ப்பயாமி தே

(ருட)

மாதவ நாத !	{ சரியப்பதியான பெருமானே !	நியதஸ்வம்	{ ஸப்போதும் உரி மைப்பட்டது
யத்	யாதொன்று	இதி	என்று
மம அஸ்தி	{ எனக்கு உரியதாக இருக்கின்றதோ	ப்ரபுத்ததி :	{ நன்றாகத்தெரிந்து கொண்ட அடியேன்
அஹம்	நான்	தே	உனக்கு
ய: அஸ்மி	{ எப்படிப்பட்ட வனோ,	கிம் நு	எதை
தத் ஸகலம்	அது எல்லாம்	ஸமர்ப்பயாமி	ஸமர்ப்பிப்பேன் ?
தவ எவ	உனக்கே		

* * *—[ஐநாய.] கீழ்ச்லோகத்தில் அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: என்று சொன்னதைத் தாமே மறுபடியும் ஆராய்ந்தார்; 'ஐயோ! என்ன சொன்னோம்! என்ன சொன்னோம்!!' என்று நடுங்கி, அதற்கு அதுதபிக்கின்றமைதோன்ற இந்தச்லோக மருளிச்செப்கிறார். "மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:" என்று சொன்னேனே; இப்படி சொல்லுவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒருவஸ்துவும் என்னுடையது என்கிற ஒருவஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாக வுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும் இப்போதுதான் புதிதாக என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசினிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானா? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும்

உனக்கு ஸமர்ப்பிக்க என்ன இருக்கிறது!; இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:' என்று பிசகாகப் பேசுவிட்டேனே! என்று அநுநாபங்காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

திருவாய்மொழியில் 1. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி
மீள்வதென்பதுண்டே” என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வார் உடனே
ஆராய்ந்து தெளிந்து, “எனதா விபாவியும் நீ பொழிலேழுமுண்ட
வெந்தாய்!, எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே”
என்றருளிச் செய்ததை ஒரு புடை அடியொற்றியதாம் இந்த
ச்சுலோகம்.

கீழ் ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்தச் ச்லோகத்தால் அநுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால், அநுதாப யோக்கங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே ; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? என்கிற கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு ஸமாதாநமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர் ;—“ [தே கிம்ஐ ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன் ? ஸமர்ப்பணிய மேது ? ஸமர்ப்பகர் ஆர் ? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை ; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை ; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.” என்ற ஹ்ருதயங்கமமான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தைக் க்ரஹிக்க மாட்டாத தூப்புலம்மாந் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காட்டுமொடுபாய விட்டார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள் கொண்டார். பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறியோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணின தற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறி மாறி நடந்தேதீரும் என்று அருளிச் செய்திருக்க, “சுத்ர வடுவ-ஃக்யுத ள்ளா-டுவலஉவ-ஃணா நுஸ்யெந தஜெவ

1. இரண்டாம்பத்து 3-4.

புதிதிலுத உதி வக்ஷஸு” என்று தேசிகன் அதுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அதுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அதுதடுக்க வேண்டுமது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நார்பத் தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்பகைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்த இவர்தாமி அடுத்த (47) “யிமஸுஹிவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மறைத்தான அதுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்தாரே; அஃது என்ன வென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ? எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்கள் கூறுமின் கூர்மதியீர்.!

1. “ஒட்டுரைத்திவ்வுல குண்ணப் புகழ்வெல்லாம் பெரும் பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!” என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள எஷண பங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில், “கொண்டல்வண்ண—கடல்வண்ண” என்று பல காலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

2. “மாகுணுவான்கோலத்தமரர் கோன் வழிப்பட்டால், மாகுணுவனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே” என்றும், 3. “கீழ்த்தசீரரன் முதலாக்கினர் தெய்வமாய்க்கினர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாகுணாதே” என்றும்—பிரமன் சிவனின் திரன் முதலான தெய்வங்கள் எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது அவனுக்கு நிறக்கேடு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மைதானே; இவ்வாழ்வார்தாமி பெரியதிருவந்தாதியில் “இருநால்வரீரைந் தின்மெல்லொருவர் எட்டோடொரு நால்வர் ஓரிருவரல்லால், திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்?” என்று—அந்த தேவதைகள்தாம் எம்பெருமானைப் போற்றாதற்கு உரியார் என்கிறாரே, இஃது என்ன?

1. திருவாய்மொழி 3-1-2.

2. ஸுப 3-1-8.

3. திருவாய்மொழி 3-1-7.

128 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 53.

அத்திருவந்தாதியில்தானே “புகழ்மீவாம் பழிப்போம் புகழோம் பழிப்போம்” என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன?

கூரத்தாழ்வான் அநிமாதவ ஸ்தவத்தில் “யா கௌஸுஸு நூவகீட நிவஹ-பணாஸா நிஜி கதகிரி ஜமதலுவ நெநவ கீகி-” என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானதுமூலமாகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்று என்று சொல்லிவைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுக் கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம் போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையினே. அதுபோலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அதுதபிக்கையும், ஆகிற இரண்டும் சாஸ்தாரர்த்தம் என்றறுதியிட்டபின் விளையுங் குற்றமென்ன?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச் செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அதுதாபரமாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயத் ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது. இந்த ச்லோகத்தை அதுதாபரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாதர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசும்போது ஸாங்கப்பதநாதிகாரத்திலே—“இதுக்குமேல் மமநாத! யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுஸாயம் பண்ணிற்றும்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தையே போரப்பொலியத் தழுவிருளினார்.

இந்த ஆளவந்தார் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்தச்லோகத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணுது என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியும் கூறலாகுமோ? க்ரமேண சாஸ்தாரர்த்தங்களை வெளியிட வேண்டு

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 54. 129

மிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்ள வேண்மெது ப்ரபுத்
ததீ: என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ?
பெரியவாச்சான்பிள்ளை னுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர்
தம்மானும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிதே. இன்பமிகு
மாறியிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் என
தாவியுள் கலந்த பாசர வியாக்கியானத்தில்—“ இப்படி எம்பெரு
மானோடு கலந்த கலவிபாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறி
வழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடையதன் நென்று நிரூபிக்கமாட்டா
ராய், அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்
மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக்
கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவே
கித்து ” இப்பாதி அருளிச் செய்தார். அவனையும் தூஷிக்கக் கருது
கின்றனர் போலும். “ தந்த நீ கொண்டாக்கினையே ” என்ற ஆழ்
வாரைப் போலவே ஆளவந்தாருமருளிச் செய்திருப்பாராயின், மம
நாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணம் என்று ஒரு
வாறு கொள்ளப் பொருந்தும்; வசநஸ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர்.
‘அதவா’ என்றதையும், ‘கிந்துஸமர்ப்பயாமி’ என்றதையும் ஊன்றி
யதுஸந்திக்கில் ஸ்வரஸ்யமுணர்வீர். ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநு
சயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்
பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ப்ரமஸம்ப்ரம ஸாம்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்பர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிமன்
றிக்கே ஜ்ஞாந விபாககார்பமாகைபாலே அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்
னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த
மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும். ... (௫௩)

கவவொயிதவாநிஜா யபா

8யி நித்யா ஹவீயதா ஸ்யபடி ।

கூவவெ தடிநநு ஸொமூ தா

ஹவநு ஹிஜிவி ப்ரபஜஜெ ॥

அவபோதிதவாநிமாம் யதா

மயி நித்யாம் பவத்யதாம் ஸ்வயம்.

க்ருபயைததந்ய போக்யதாம்

பகவந் பக்திமயி ப்ரயச்ச மே.

(௫௪)

130 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 54.

பகவர்	எம்பெருமானே !	அவபோதி தவாந்	} அறிவித்தாயோ, (அப்படியே)
மயி நித்யாம்	{ என்பக்கல் சாச்வதமா யுள்ள		
இமாம் பவதீயதாம்	{ உணக்கே உரிமைப்பட்ட டிருக்கை யாகிற இந்த சேஷத்வத்தை	ஏதநந்ய போக்யதாம்	{ வேறென்றில் போக்யதையை உடைத்தாகாத [பரம போக்ய மான்]
யதா	எப்படி	பந்திம் அபி	பக்தியையும்
ஸ்வயம்	நீதானே	மே ப்ரயச்ச	{ அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும்.

* * *—[சுவவொயிதவாந்.] உன்னுடையதான வஸ்துவை
என்னுடையதுபோல் ப்ரமித்து ‘மயா ஸமர்ப்பிதஃ’ என்று அடி
யேன் விஜ்ஞாபித்தவுடனே ‘ஓய்! நீர் யாருடையதை யாருக்கு
ஸமர்ப்பித்தீர்? ஆராய்ந்து பாரும்’ என்று உணர்த்தி எனக்கு
ஸ்வரூபஜ்ஞாததைத் தெளிவித்தவிது மஹோபகாரம் என்று
முன்னடிகளில் கொண்டாடி, மேல் பின்னடிகளால், இப்போது
இவ்வருள் செய்ததுபோலவே பரமபக்தியையும் அடியேனுக்கு
ப்ரஸாதித்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மயி நித்யாம் இமாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் அவபோதிதவாந்]
“ ௪௪ நாயபடிவலி ” என்ற கீழ்ச்சிலாகத்தால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட
‘யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே
எனக்குத் தெரிந்ததே ; தெரிந்திருந்தும் “ அஹமத்யைவ மயா
ஸமர்ப்பிதஃ ” என்னும்போது அதனை மறந்துகிடந்தேன் ; உடனே
அதனை அடியேனுக்கு ஞாபகமுட்டினாயே ! என்று உபகாரஸ்மருதி
தோற்ற அருளிச் செய்தபடி. இந்த உபகாரம்போலவே மற்றொரு
உபகாரமும் செய்தருளவேணும் ; அதாவது-ஸ்வயம்புருஷார்த்த
மான பக்தியையும் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

“க்ருபயைவமநந்ய போக்யதாம்” என்றும், “க்ருபயைத
தநந்யபோக்யதாம்” என்றும் பாட்பேதங்கள். முந்தின பாடத்தில்,
ஏவம்-கீழ்ச்சொன்ன அருள்மாதிரியாகவே, அநந்யபோக்யதாம்-
வேறொரு வஸ்துவில் போக்யதா புத்தியை உடையவனாகாமலிருக்

கும்படியையும், பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள் என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், ஏதகந்யபோக்யதாம் என்பது பக்திக்கு விசேஷணமாகும். இது தவிர வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை யுடைத்தான பக்தியை என்ற படி. (௫௪)

தவ ஞாஸ்ய ஸுஹைக ஸங்கீநாம்
பவநேஷ்வஸ்த்வி கீட ஜந்ம மே.
இதராவ ஸதேஷு மாஸ்மபூத்
அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா ॥

தவ தாஸ்ய ஸுஹைக ஸங்கீநாம்
பவநேஷ்வஸ்த்வி கீட ஜந்ம மே.
இதராவ ஸதேஷு மாஸ்மபூத்
அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா. (௫௫)

தவ	உன்னுடைய	அஸ்து	ஆயிகே.
தாஸ்யஸுஹைக ஸங்கீநாம்	{ அடிமையாகிற இன்பமொன்றி லேயே விருப்ப முள்ள மஹான் களுடைய	இதர ஆவஸதேஷு	{ அடிமைச் சுவமி அறியாத மற்றையோர் வீடுகளில்
பவநேஷு	{ திருமானிகைகளில்	சதுர்முக ஆத்மநா ஜந்ம அபி	{ நான்முகனாகப் பிறப்பது தானும்
மே	அடியேனுக்கு		
கீடஜந்ம அபி	{ புருவாகப் பிறப்பதும்	மே மா ஸ்ம பூத்	{ எனக்கு வேண்டா.

* * *—[தவஞாஸ்யஸுஹை.] ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமான் திறத்தில் சேஷத்வத்தோடு நிற்க மாட்டார்கள்; பாகவத சேஷத்வபர்யந்தம் போனால்தான் பகவச் சேஷத்வம் ரவிக்கும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் வெளியாகிறது. எம்பெருமானே! சேஷத்வமென்பது நாட்டில் ஸாமான்யமாக துக்கரூபமாகக் காணப்பட்டாலும், உகந்த விஷயத் திற்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகவே காண்கையாலே

132 ஆளவத்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 56.

அந்தக் கணக்கிலே உன் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டிருக்கும்ருப்பை
ஸூக்யமாக விரும்பி அநிலையே ஊன்றியிருக்கும்வர்களுடைய
திருமானிகைகளில் மிகத் தாழ்ந்ததொரு பிறவி கிடைத்தாலும்
எனக்குப் பரமபொக்பமே ; ஜாதியில் எற்றத் தாழ்வு உபயோக
மற்றது. பாகவதசேஷத்வம் வாய்க்கும்த்தனையே வேண்டுவது.
உன் பக்கலில் அடிமைப்படாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகக்
கடவுளாகப் பிறக்கும் பிறவி வாய்ப்பதானாலும் வேண்டேன்
வேண்டேன்-என்றாயிற்று. (௫௫)

ஸக்யதூதாசார விவொக நாஸயா
தூணீக்யதாநுதஜ ஸுக்தி ஸுக்திவிஃ ।
ஹிஹாதவிஜிவவொக்யதாநு நய
கூணேவி தெ யதிரவொகிஷுஸூஹம் ॥

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா
த்ருணீக்குதாநுத்தம புக்தி முக்திபிஃ.
மஹாத்மபிர் மா மவலோக்யதாம் நய
கூணேபி தே யதிரவொகிதுஸ்ஸஹ . (௫௬)

ஸக்ருத்	ஒருகால்	மாம் நய	அடியேனுக் களிக்க வேணும் ;
த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா	{ உனது திரு மேனியை ஸேவிக்கவேணு மென்கிற விரும்பத்தினால்	(எப்படிப்பட்ட மஹான்களின் கடாகுத்தை விரும்புகிறே னென்னில் ;)	
த்ருணீக்குத அநுத்தம புக்தி முக்திபிஃ	{ மிகவும் கிறந்த செல்வத்தை யும் மேகூத் தையும் த்ருண மாக நினைத்து வெறுத் திருக்கிற	யத் விரஹஃ { எந்த மஹான் களுடைய பிரிவானது தே உனக்கு கூணே அபி { ஒரு கொடிப் பொழுதும்	
மஹாத்மபிஃ	{ மஹாநுபாவர் களினால்	அதிதுஸ்ஸஹஃ { மிகவும் பொறுக்க முடியாததோ,	
அவலோக்ய தாம்	{ கடாகுக்க உரியேனா யிருக்கையை	[தே : மஹாத்மபிஃ மாம் உவ லோக்யதாம் நய என்று கீழோடே அர்வயம்.]	

* * *—[ஸக்யத் துடாகார.] மஹா பாகவதர்களின் திரு மாளிகைகளில் பிறவிபெறுவதாகிற சிறந்த பாக்கியம் வாய்க்காமற் போனாலும், அந்த மஹாத்மர்கள் அடியேனைக்கண்டால் ‘இவன் நம் முடையவன்’ என்று விசேஷகடாகூடம் பண்ணுகைக்கு போக்ய னும்படி அடியேனைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறாநீதில்.

அந்த மஹாத்மாக்களால் அடியேன் கடாக்கிப்ப பெற வேணும்; எந்த மஹாத்மாக்களாலென்னில்; உன்னுடைய திரு மேனியை ஒருகாலாகிலும் ஸேவிக்கப்பெற்றால் போதும் என விரும்பி, ‘ஐச்வரியமும் வேண்டா, ஸ்வர்க்காதுபவாதிகளும் வேண்டா, மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமும் வேண்டா’ என்று எல்லாவற் றையும் த்ருணமாக நினைத்து உதறித் தள்ளுபவர்கள் எவரோ, எவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு கொடிப்பொழுதும் நீ தரிக்கமாட் டாயோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் கடாக்கத்திற்கு நான் இலக்காகும்படி செய்தருளவேணு மென்றாயிற்று.

1. “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும் வின்னும் மகிழவே” என்றற்போலே பிரார்த் தித்து, 2. “இந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” 3. “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” 4. “வானானும் மாமதி போல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம், கோனுகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வறியேன்” 5. கம்பமதயாணைக்கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண் டேன்” என்று புத்திமுக்திகளெல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஆழ் வார்களின் கடாக்கூடம் பெறுகைக்கு ஆசைப்பட்டாராயிற்று. “கஷணேபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ” என்ற நான்காமடிக்குச் சேர, 6. “அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மனொடியும் பிரியான் என்னாழி முதல்வனொருவனே” என்ற ஆழ்வார் பாசரம் அருஸந்தேயம். ... (ருசு)

1. திருவாய்மொழி 6—9—1.	2. திருமாலை—2.
3. திருவாய்மொழி 2—9—1.	4. பெருமாள் திருமொழி 4—7.
5. பெருமாள் திருமொழி 4—5.	6. திருவாய்மொழி 10—7—7.

134 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 57.

ந றெஹம் ந ப்ராணா ந வ ஸுஹஸெஷாவிவஷிதம்
 நவாதாநம் நாநுதிவி தவ செஷக்ஷ விவவாஷி ।
 வஹிவ-ஓதம் நாநுக்ஷணவி ஸஹ யாதாஸதயா
 விநாஸம் ததூத்யம் ஐயுஐயந விஜ்ஞாபநிடிடி ॥

ந தேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
 நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்.
 பஹிர்ஐபூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
 விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநிதம் (௫௭)

நாத	ஸ்வாமிக் !,		
தவ சேஷத்வ விபவாத் பஹிர்ஐபூதம்	{ உனக்கு சேஷப் பட்டிருக்கை யாகிற செல் வத்திற்குப் புறம்பான [உனக்கு சேஷப்பாத]	ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே	{ ஆத்மாவையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ;
தேஹம்	உடம்பை	அந்யத் கிமபி ந ஸஹே	{ (சேஷத்வ சூர்யமான) வேறெதையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ;
க்ஷணம்	{ ஒரு க்ஷணமும் அபி ந பொறுக்க ஸஹே மாட்டேன் ;	சததா விநாசம் யாது	{ (சேஷத்வ சூர்யமான கீழ்ச்சொன்ன தேஹாதிக எல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும் ;
ப்ராணா	{ (அப்படிப்பட்ட) ப்ராணனையும்	ஹே மதுமதந	{ மதுவைக்கொன்ற பெருமானே!
ந ஸஹே	{ பொறுக்க மாட்டேன் ;	ததிதம்	{ இஹநே வின் ணப்பம் செய்த விது ஸத்யம்.
அசேஷ அபிலஷிதம் ஸுகம் ச ந ஸஹே	{ எல்லாரும் விரும் பக்கடிய ஸுகத்தையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ;		

* * *—[நறெஹம்.] கீழ்ச்லோகங்களில் இஷ்டப்ராப்தியை
 அபேக்ஷித்தார் ; இதில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறார்.
 இஷ்டங்கள் லித்திப்பது மாத்திரம் போராது, அநிஷ்டங்கள்
 தொலைவது மாத்திரமும் போராது ; இரண்டும் உத்தேச்யமிதே.
 திருவாய்மொழியில் “ ஏருளும்றையோனும் ” (4-8-1.) என்கிற

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 57. 135

திருவாய்மொழியில், “உடம்பினால் குறைவிலமே” “உயிரினால் குறைவிலமே” இத்தாபியாகப் பத்துப்பாசரங்களாலே பாக்கப் பேசின அர்த்தத்தை இந்த ஒரு ச்லோகத்தில் அடக்கி அருளிச் செய்கிறார் என்றுணர்க.

மதுஸூதனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்; அஃது என்னென்னில்; ‘ஸரீரஜாடி’ வஸு யஜி-ஸாயநம்” என்றபடி தர்மதுஷ்டா நங்களுக்கு முதல் ஸாதநமான சரீரமும், அதற்குத் தாரகங்களான பிராணன்களும் பிராணிகளெல்லாரும் மிக விரும்பும் ஸுகமும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆச்ரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்ரமித்ரர்கள்தாதுகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து போகட்டும்; இது கழுத்துக்கு மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது பொய் சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில் மது என்னுமசுரன் பட்டபாடு படுவேனத்தனை என்றாராயிற்று. பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதது முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்.

“கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே” என்று ஆண்டாள் ரோஷத்துடனே அருளிச் செய்தது போல் இவரும் ரோஷந்தோற்ற இங்ஙனே அருளிச்செய்கிற ரென்க. எவ்விதத்திலும் அழிவில்லாத ஆத்மாவைநோக்கி, யாதாஸதயா விநாஸம்-உருமாய்ந்து போகட்டும் என்று இங்கருளிச் செய்தது சேஷத்வத்திலுள்ள ஊற்றத்தைக் காட்டுமத்தனை.

“விஜ்ஞாபநம், விஜ்ஞாபிதம்’ என்பன பாட பேதங்கள். (௫௭)

ஓரஹஸ்யா நாகொராவரிஹாணீயஸ்ய ஶிவஃ
 நிஹீநாஹாரொஹம் நுபஸுரஸுஹஸ்யாஸுபஶிவி ।
 ஓயாவரிஸ்தா வஸ்தா நிரவயிகவாஸ்தஸ்ய ஜயயெ
 தவ ஸாரம் ஸாரம் மூண மணிகீஹாநி மதஹீ॥

136 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 58.

துரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத்
 நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசபஸ்யாஸ்பதமபி.
 தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே
 தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமீதீச்சாமி கதபீ. (௫௮)

தயாஸிந்தோ	கருணைக்கடலே!	ஆஸ்பதம் அபி	{ இருப்பிடமா யிருந்தாலும்
பந்தோ	{ ஸகலவித பந்துவு மானவனே!	தவ	உன்னுடைய
நிரவதிக	{ எல்லையற்ற வாத் ஸல்ய	குணகணம்	{ அளவற்ற குணங்களை
ஜலதே	ஸமுத்திரமே!	ஸ்மாரம்	{ பலகாலும்
நிஹீந ஆசார:	{ இழிவான நடத் அஹம்	ஸ்மாரம்	{ நினைத்து
துரந்தஸ்ய	முடிவில்லாததும்	கதபீ	{ அச்சம் கெட்டவனாய்
அநாதே:	அடியற்றதும்	இதி இச்சாமி	{ இங்ஙனே இச்சிக் கின்றேன்; [உனது சேஷத் வத்தை ஆசைப் படுகின்றே னென்னை.]
அபரிஹரணீ	{ பரிஹரிக்க யஸ்ய		
மஹத்:	முடியாததும்		
அசுபஸ்ய	பெரியதுமான பாபத்திற்கு		

***—[ஔரணஸ்யாநாதே.] கீழே “யிமஸூலிவிநீதம்”
 (47) என்கிற ச்லோகத்தால் உம்முடைய தோஷங்களை நீர்தாமே
 சொல்லிக்கொண்டு, கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பண்ணினதற்கு
 வெறுத்துக் கொண்டீரே; அப்படியிருக்க மறுபடியும் அதனை ஏன்
 விரும்பா நின்றீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, அடியேன் பல
 வகைக் குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன் என்பதில் ஐய
 மில்லை; இழி தொழில்களையே செய்பவனாகவும் நாம்கால் விலங்கு
 கள் போல் யிவேசமற்றவனாகவும், நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து
 வந்து முடிவுமில்லாமல் பரிஹரிக்கவுங் கூடாமலிருக்கிற மஹா
 பாதகம் அதிபாதகம் எனப்படுகிற அக்ருத்யங்களுக்கெல்லாம்
 பிறப்பிடமாகவும் இரானின்றேனாகிலும் உனது திருவருள் முதலிய
 திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து நினைந்து, இப்படிப்பட்ட
 திருக்குணங்களிருக்கும்போது நம்முடையபாவங்கள் நம்மை
 என்னசெய்யக்கூடுமென்று அச்சம் கெட்டுக் கைங்கர்யப்பிரார்த்தனை
 பண்ணுகிறேன் என்கிறார்.

ஆளவத்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 59 137

ந்ருபக்: = மதுஷ்பனாகப் பிறந்தும் வர்ணசீரம் தர்மாதஷ்டாந
வரம்பை மீறி ஆஹார நிதராதிகளில் நியதியின்றி மனம் போன
படி திரிசின்றேனாகையால் ம்ருகப்ராயனாக இருப்பவன் என்ற
படி. ... (ருஅ)

சுநிஷநவ்யைவம் யநிஷநநரிதீஷநிஷ, ரஜஃ
தஜஸநஸஜஸுதி வஜநஸநீரஸயபு ।
தயாவீஷம் ருபவம் வஜநவவஸ்யாவி க்யவயா
கூரெவெவம்ஸுபுதம் யாணியா ரெ ஸிஷ்ய உநஃ ॥

அநிச்சந்நப்யேவம் யதிபுநரிதீச்ச ந்நிவ ரஜஃ
தம்ச்சந்ந ச்சத்தம்ஸ்துதிவசந பங்கீமரசயம்.
ததாபீத்தம் ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தரணிதர மே சிஷ்ய மநஃ. (ருக)

ஹே தரணி தர !	{ ஸர்வலோக நிர் வாஹகளுன எம்பெருமானே	சத்தம்ஸ்துதி வசந பங்கீம்	{ கபடமாகஸ்தோத் ரஞ் சொல்லு கிற விதத்தை
ரஜஸ் தமச் சந்நஃ (அஹம்)	{ ரஜோருணத்தா லும் தமோ ருணத்தாலும் ஸூடப்பட்டுள்ள அடியேன்	யதிபு: அர சயம் ததா அபி	{ செய்தேனேயாகி லும்
ஏவம் அநிச்சந் அபி	{ (உண்மையாக) இப்படி இச்சி யாதிருந்த போதிலும்	இத்தம் ரூபம் வசநம்	{ இப்படிப்பட்ட [கபடமான] சொல்லை
இச்சந் இவ	{ இச்சிப்பவன் போல் (அபி நயித்து)	அவலம்ப்ய அபி க்ருபயா த்வம் ஏவ	{ ஆதாரமாகக் கொண்டாவது திருவருளாலே நீ தானே
		ஏவம்பூதம் மே மநஃ சிஷ்ய	{ இப்படிப்பட்ட எனது மகன் ஸைத் திருத்த வேணும்.

* * *—[சுநிஷநவ்யை] நீர் மஹாபாபங்கள் நிறைந்தவர் என்ற
விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும் ; “ இச்சாயி ” என்று ஒரு வார்த்தை
சொன்னீரே ; ‡ அதுவாகிலும் ஸஹ்ருதயமாயிருக்குமோ ? என்று
எம்பெருமான் கேட்டக ; பிரானே ! உன்னை அதுபவிப்பதற்கீடான

‡ அது—கைக்கரிய விருப்பம்.

138 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தம். 60.

இச்சை எனக்கு உண்டென்று ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கூடுபூரித்துக்
கிடக்கிற நான் எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? விஷயத்திற்குத் தகுதி
யான விருப்பம் இல்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும்; அப்படி
இல்லையாயினும், “கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கரஃ ப்ரஹ்மஷயிஷ்
யாமி” என்றும் “தவ பரிஜநபாவம் காமயே” என்றும் ஏதோ
இச்சையுள்ளவன் போல அபிநயித்து வார்த்தை சொல்லியிருக்கி
றேனே; இந்தப் பொரி புறந்தடவின வார்த்தையை யாவது பற்று
சாகக் கொண்டு, விரல் துழைக்க இடங்கிடைத்தால் தலையை
துழைக்கவல்ல நீ உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே இந்த நெஞ்
சைத் திருத்திப் பணிகொண்டருளவேணு மென்றாயிற்று.

1. “கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே பென்றென்று,
பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேபாடி, மெய்யே பெற்
றொழிந்தேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி
இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தபடி. ஏதேனும் ஒரு வியாஜத்தை
எதிர்பார்க்கு மெம்பெருமான், அஸ்மதாதிகள் அஹ்ருத்யமாகச்
சொல்லும் சொல்லையும் கொண்டு காரியம் செய்யவல்லவன் என்
கிற அர்த்தமும் இதில் ஸூகிதமாகும். ... (ருக)

விதா க்ஷம் பாதா க்ஷம் டயிததநய ஸ்ம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
க்ஷபெவ க்ஷம் பித்ரம் குருஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்।
க்ஷப்யஸுஹ்ருத்யவ வரிஜநஸுஹ்ருதிரஹம்
புரவஹஸெவம் ஸத்யஹிவி தவெவாஸிவி ஹம்॥

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநய ஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்.
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்ந ச்சைவம் ஸத்யஹமபி த வைவாஸிவி ஹி பரஃ. (கூ)

ஜகதாம்	{ உலகக்கட்கெல் லாம்	தயிததநயஃ	{ அன்புனை மக த்வம் னும் றீயே
பிதா த்வம்	தகப்பனும் றீயே	ப்ரியஸுஹ்	{ உயிர்த்தோழனும் ருத் த்வம் எவ றீயே
மாதா த்வம்	பெற்றதாயும் றீயே		

1. திருவாய்மொழி 5—1—1.

மித்ரம் த்வம்	{ ஸர்வரஹஸ்யம் களும்சொல்லிக் கொள்ளுதற் குப்பங்கான மித்திரனும்நீயே	தவ பரிஜந:	{ உனக்குத் தொண் டன்;
குரு: அவி	{ ஆசாரியனும் நீயே;	தவத் கதி:	{ உன்னையே கதியா கக்கொண்ட வன்
கதிச்ச அவி	{ உபாயோபேயமும் நீயே;	ப்ரபந்ச்ச	{ ப்ரபந்நனுமாயிருக் கிறேன்;
அஹம்	{ அடியேனேவென் ருல்,	ஏவம் ஸதி	ஆன பின்பு
தவதீய:	உன்னுடையவன்;	அஹம் அபி	அடியேனும்
தவத் ப்ருத்ய:	{ உன்னிலே பரிக் கத்தருந்தவன்	தவ ஏவ	உனக்கே
		பா: அஸ்மி ஹி	{ ரக்ஷயனாக இரா நின்றேன் காண்

* * *—[விதாஹ்.] நீர் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல் லையும் ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு காரியம் செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் நமக்கு என்ன? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒழிக்க வொழியாத உறவுமுறை யுள்ள துகான் என்கிறார். 1. “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே” 2. “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றமாய் முற்றமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு” இத்யாதி அருளிச் செயல்களை இங்கே நினைப்பது.

ஸஹ்ருத், மித்ரம் என்கிற பதங்களைப் பர்யாயமாக உலகில் வழங்கக் காண்கிறோமாகிலும் சிறிது அர்த்தபேதமுண்டு. எப்போ தும் ஹிதத்தை விரும்புமவன் ஸஹ்ருத்தெனப்படுவான்; ஸகல ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லிக் கொள்ளுதற்கு உரியவனும் ஸமாந வயஸ்கனும் மித்ரமெனப்படுவான். ஆக, உலகங்கட்கெல்லாம் நீ ஸகலவித பந்துவுமாக அமைந்திருப்பதனாலும், உனக்கு நான் ஸர் வாத்த்மா உரிமைப்பட்டிருப்பதனாலும் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண் டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு உண்டொண் என்றாயிற்று. ... (சு-0)

1. திருவாய்மொழி 5—1—8.

2. திருவாய்மொழி 7—8—1.

ஐநிகூஹம் வம்ஸே ஹதி ஐநதி வ்யாதயஸஸாம்
 ஸுஹீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்.
 நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலைகாந்தமநஸாம்
 அநோதஃ பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமிதமஸி ॥

ஐநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஐநதி க்யாதயஸஸாம்
 சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்.
 நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலைகாந்தமநஸாம்
 அநோதஃ பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமிதமஸி. (சூக)

சரணத !	{ வழிகாட்டும் பெரு மானே !	த்வத் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்	{ உனது திருவடித் தாமரைகளி லேயே ஊன் நின் மன முடையவர் களுமான மஹான்களு டைய
அஹம்	அடியேன்		
ஐநதி	உலகமெங்கும்		
க்யாதயஸஸாம்	{ பரவின புகழை முடையவர் களும்	மஹதி வம்சே	சிறந்த குலத்திலே
சுசீநாம்	பரிசுத்தர்களும்	ஐநித்வா	பிறந்து வைத்து
யுக்தாநாம்	{ உண்ணிவிட்டுப் பிரியாதவர் களும்	பாபாத்மா	{ பாபிஷ்டனாய்க் கொண்டு
குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம்	{ அசேதநதத்வ மென்ன சேதநதத்வ மென்ன இவற் றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்களும்	தமஸி	{ இருள்மயமான மூதாவியிலே
நிஸர்க்காத் எவ	இயற்கையாகவே	அதஃ அதஃ	{ அடிகாண வொண் ணாத கீழெல்லை யிலே
		நிமஜ்ஜாமி	{ அழுந்திக் கொண் டே கிடக்கி றேன்.

***—[ஐநிகூஹம்.] நீர் சிறந்த குலத்திலே பிறந்தவ
 ரன்றோ; அஃதொன்றே போருமே நீர் கடைத்தேறுவதற்கு; என்
 கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உமக்கு இல்லையே
 என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; பிரானே! சிறந்த வம்சத்

தில் பிறந்தேனாகிலும் பாபப்ரசாராய ஸம்ஸாரத்திலே அமுந்தா
நின்றேன், எடுத்தருளவேணும் என்கிறார். உலகம் நிறைந்த புக
முடையவர்களும் சரீர சுத்தியும் அந்தக் காரண சுத்தியுமுள்ளவர்க
ளும், யோகத்தில் தேர்ந்தவர்களும் தத்வஸ்திதியை உணர்ந்தவர்
களும், பரிமளத்தோடே அங்குரிக்கும் திருத்தழாய்போலே உன்
னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இயற்கைபான அன்பை நிரூபக
மாகவுடையவர்களுமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்தில்
பிறந்துவைத்து, பாபங்களிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு
ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்திலே இன்னமும் தரைகாணாமல் முழக்கிக் கிடக்
கின்றேன் என்றாராயிற்று. இப்படிப்பட்ட என்னை நீதானே நிர்
வேறுதக க்ருபையினால் கரைமரஞ் சேர்க்கவேண்டுமென்பது
உள்ளுறை.

யுத்தானாம் என்பதற்கு முன்னுலகையாகப் பொருள் கூறுவர் ;
ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திலே ஊன்றினவர்கள் என்றும்,
உன்னோடு நித்யஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருப்பவர்கள் என்றும்,
ஒருகாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்கள் என்றும்.

குணபுருஷத்தவஸ்திதி விதாம் = குணதரயாத்மகமான பிரகிரு
தியைக் குணமென்பர் ; புருஷன் — ஆத்மா ; சேதநாசேதனங்களு
டைய தத்வஸ்திதியை [உண்மை நிலைமையை] உணர்ந்தவர்கள்
என்றும், சேதநாசேதனங்களாகிற தத்துவங்களின் ஸ்திதியை
உணர்ந்தவர்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

சரணத ! = அவரவர்களுக்குத் தகுந்த உபாயத்தைக் கொடுத்த
தருள்பவனே ! என்கை. (சுக)

சுரீய-பாடி: கூடி-புதுவதி-ரஸ-பியா ப்ரஸவ-பி:
கூடி-வொடி-பாடி ஸூர வரவ-பொ வஹ-நவா: ।
ந்யஸ-ஸ: வா-பிஷ்ட: சுப-ஹி-தொ டு-வஜ-பெ:
சுவாரா டு-தீ-ண-பூவ வரி-வர-பெ-வரண-பெ: ॥

அமர்யாத: கூடி-தர்ச சலமதி ரஸ-பியா-ப்ரஸவ-பு:
க்ருத-க்னோ துர்மாநீ ஸ்மர-பரவ-சோ வஞ்ச-பர:
ந்ருசம்ஸ: பா-பிஷ்ட: கத-மஹி-தோ து-கஜ-லதே:
அபாரா-துத்தீர்ண-ஸ் தவ பரி-சரேயம் சரண-பெ: . (சுஉ)

அமர்யாத்:	வரம்புமீறினவனும்	வஞ்சகபர:	{ பிறரை வஞ்சிப்பவனும்
சூத்ர:	{ அற்ப விஷயங்க ளில் சாபல்ய முள்ளவனும்	ந்ருசம்ஸ:	{ கொடுந்தொழில் புரியுமவனும்
சலமதி:	{ நின்றவா நில்லா நெஞ்சின யுடையவனும்	பாபிஷ்ட:	மஹாபாபியுமான
அஸூயா ப்ரஸவ பூ:	{ பொருமைக் தப் பிறப்பிடமான வனும்	அஹம்	அடியேன்
க்ருதக்:	{ நன்றி கெட்டவனும்	இத:	இந்த
தூர்மாநி	{ துரஹங்கார முள்ளவனும்	அபாராத்	கங்குகரையற்ற
ஸ்மரபாவச:	{ காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும்	துக்கஜலதே:	{ துன்பக்கடலில் நின்றும்
		உத்தீர்ண:	{ கரை சேர்ந்தவனும்
		தவ	{ உனது
		சரணயோ:	{ திருவடிகளில்
		கதம்	{ எவ்மனே
		பரிசரேயம்	{ கைக்கரியம் பண்ணப் பெறுவேன்?.

* * *—[கூரிய-பாடி.] கீழ்ச்லோகத்தில் பாபாத்தமா என்று சுருக்கமாகச் சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபாபியான நான் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் கரையேற விடில் வேறு வழி ஏது? கைக்கர்யத்தை இழந்தே போகவேண்டுமத்தனை என்கிறார். பத்து விசேஷணங்களால் தமது தாழ்வுகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை மஹாபாபிகளான நாமெல்லோரும் அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்போமாக. (கூஉ)

ராவாவா யடிஹ-ஹ்லு தாடிஸொ வாயஸஸு
புணத ஹகி டியாஹ-ஹ்லுஹெடிஸு க்யஷ்
புதிஹ உவராஹ-ஹ்லு ஸாயாஹ்லுஹெடிஸு
வடி சிஹெடிஹ-ஹ்லுஹெடிஸு தெஹி சுஹாயாஹ்||

ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாந்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாஹ்ர யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண
ப்ரதிபவ மபராத்தூர் முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாகஸ் தஸ்ய தேஸ்தி சுஹாயாஹ். (கூந)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 63. 143

ஹே ரகுவர் !	{ ரகுவம்சத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தவனே !	ப்ரதிபவம்	பிறவிதோறும்
தவம்	நீ	அபராத்நு:	அபராதம் பண்ணின
		சைத்யஸ்ய	சிசபாலனுக்கு
தாத்ருசு:	{ அப்படிப்பட்ட [மஹாபாதி யான] காகா ஸூரன் விஷயத்திலே	ஸாயுஜ்யத:	{ ஸாயுஜ்யமளித்தவ னாகவும்
வாயஸஸ்ய		அபூச்சயத்	{ ஆனாயிறே ;
		தஸ்ய தே	{ அப்படியெல்லாம் செய்தவனான உன்னுடைய
ப்ரணத: இதி	{ 'இக்காகம் நம்மை வணங்கிற்று' என்பதே கொண்டு	காமாயா:	பொறுமைக்கு
தயானு:	{ தயையபண்ணினா யத் அபூ:	அபதம்	இலக்காகாத
முத்த !	{ குற்றமறியாத ந்ருஷ்ண !	ஆக:	குற்றம்
		கிம் அஸ்தி	என்ன இருக்கிறது?
		வத	{ அருளிச்செய்ய வேணும்.

* * *—[ராமுவர.] கீழே உம்முடைய பாபங்களை நீர் தாமே சொல்லிக்கொண்டீர் ; இவ்வளவு பாவங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற வும்மை எங்ஙனே அதுக்ரஹிக்க முடியும்? என்று எம் பெருமான் திருவுள்ளமாக, காகாஸூரனுடைய அபராதத்தினும் சிசபாலனுடைய அபராதத்தினும் மிக்க அபராதம் உலகிலுண்டோ? அவற்றைப் பொறுத்தருளின வுனக்குப் பொறுக்க முடியாததுண்டோ வென்கிறார்.

வநவாஸ காலத்தில் சித்ரகூட மலைச்சாரலிலே இராமபிரானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக்கண்டு மோஹித்து அவளைத் தான் ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னும் தீயகருத்தினையுத் தேவ வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினில் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி அதிக கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்தரத்துக்குத்தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும்

144 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தம். 63.

ஒடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமை யாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு அக்காகத்துக்கு உபிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினனென்ற வரலாற்றில் காகாபராதத்தைக் கூழ்மித்தருளினமை விளங்கும். தலையறுக்காமல் உயிரோடு விட்டது கூழ்மாகார்யமிதே.

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையவாய் நூந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி “யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனுடைய கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்” என்று கூறிற்று. அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அதனால் ‘இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே’ என்றறிந்த இவன் தாய் ‘யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது’ என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணிரான் ‘இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்’ என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்துரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜன்மவாஸநையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து அளவு கடந்த வைரங்கொண்டான். பின்பு இந்த்ரப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணிராணுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனுடைய சக்ராயுதத்தால் தலையுணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடிபை உடைந்தனன் என்பது சிசுபால

வ்ருத்தாந்தம். இவ்வளவு மஹாபராதியான இவனுக்குப் பரம ஸாம்யரூபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தது சுஷமாகார்யமிதே.

முதலடியில் ரகுவர! என்று ஸம்போதநமாயிருப்பது போலவே இரண்டாமடியின் முடிவிலும் க்ருஷ்ண! என்று ஸம் போதநமாகவே யிருக்கலாமென்பது பலருடைய கொள்கை. க்ரு ஷ்ண? என்று ப்ரதமார்த்தமாக உரைப்பாருமுளர். க்ருஷ்ணனாகி என்றபடி.

தாத்ருசு: என்பது 'தாத்ருக்' சப்தத்தின்மேல் ஷஷ்டிபக்தி. "யஸ்ய சைத்யஸ்ய" என்ற பாடம் அசத்தம். ப்ரதிபவம்=இவ் வண்டத்திற்கு உட்பட்ட வைகுண்டலோகமென்று பெயருள்ள பகவல் லோக விசேஷத்தில் திருவாசல்காக்கும் கைங்கரியத்திலே யிருந்த இருவர் ஒரு மஹர்ஷியின் சாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இந்தப் பூமியில் பகவத்சிறோதிகளாக மூன்று பிறவி பிறந்தார்கள் ளென்றும் மூன்றாவது பிறவியின் இறுதியில் அவர்களுக்கு எம் பெருமான் மோக்ஷமளித்தனனென்றும் புராணங்கூறும். சிசு பாலன் அவ்விருவர்களுள் ஒருவன். இந்த ஜன்மம் அவனுக்கு மூன் றாவது. காகாஸூரன் ஒரு பிறவியில் ஒரு தடவை அபசாரப்பட்ட டான்; இவனோ மூன்று பிறவிகளிலும் இடைவிடாது அபராதம் செய்தவன்; இப்படிப்பட்டவனுக்கும் முக்தியளித்தது உனது அளவற்ற சுஷமாகுணத்தை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதென்றபடி. ஸாயுஜ்ய மாவது பரமஸாம்யரூபமான மோக்ஷம். "கேட்பார் செவிகடு கீழ்மை வசவுகளேவையும், சேட்பாள் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்ததன்மை" என்ற திருவாய்மொழி [7-5-3] காண்க. (கூரு)

நநு பூவஹ ஸூக்யுஷெவ நாய

தவாஹஸீலீ திவ யாஹநா: ।

தவாநுகூவ்யு: ஸூரத: பூகிஜிதா

80ஷெகவஜ-ஓ கிஜிஷ-வ்ருதனெ ॥

நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத

தவாஹமஸ்மீதிச யாசமாநா:.

தவாநுகம்பய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம்

மதேக வர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதந்தே.

(கூசு)

கருநாத!	ஸ்வாமிந்!,		(அன்று நீ கடற்
அஹம்	நான் ஒருகால்	ப்ரதிஜ்ஞாம்	கரையில் விபீஷ
வைருத்வவ	ப்ரபத்தி	ஸ்மரத:	ஷாஸ்திரக்ருப்
ப்ரபந்:	பண்ணினவன்	தவ	பண்ணின)
இதி	என்றும்		ப்ரதிஜ்ஞையைத்
			திருவுள்ளத்திலே
			கொண்டிருக்கிற
			உனக்கு
அஹம் தவ	நான் உனக்கே	அநுகம்ப்ய:	அருள் புரிய
அஸ்மி	உரிமைப்பட்ட		உரியேன்;
இதி ச	டிருக்கிறேன்	தே இதம்	உனது இந்த
	என்றும் (சொல்	வரதம்	விரதமானது
	லிக்கொண்டு)	மதங்க வர்ஜம்	என்னொருவனைத்
யாசமாக:	(கைங்கர்ய புரு	கிம்	தவிர்த்தோ?
அஹம்	ஷார்த்தத்தைப்)		
	ப்ரார்த்திக்கின்ற		
	அடியேன்		

* * *—[நடவ்யவந்த:] காகாஸூர சிசுபால ப்ரப்ருதிகள் திறத்திலே பொறுமையைச் செலுத்திக் காரியஞ்செய்தாற்போலே அடியேன் திறத்திலும் செய்தருளவேனுமென்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர் இப்படி சொல்லலாமோ? ஸ்வதந்தரான நாம் சிலர் திராத்தல் ஒன்றைச் செய்தால் அதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவாக ஆய்விடுமோ? அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றோ' என்றருளிச் செய்ய,—அது கிடக்கட்டும்; விபீஷணசரணாகதி ப்ரகரணத்திலே கடற்கரையிலே ஸர்வஸாதாரணமாக தேவரீர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யோ? அதனை மறந்துவிட்டதோ? என்னொருவனை மாத்திரம் விலக்கியே அந்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே—அபயம் ஸர்வபூதே ப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளின்றோ? என்கிறார்.

அன்று தேவரீர் செய்தருளின ப்ரதிஜ்ஞையை ஸ்மரிக்கப்பெற்றால் அடியேனை அநுகரணத்தே தீரவேண்டியதாகும்; ஏனென்றால், தேவரீர் சொல்லியிருப்பதாவது—'ஒருகாலேசரணாக அடைபவனுக்கும் உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்று ப்ரார்த்திப்பவனுக்கும் அபயமளிக்கிறேன்; இது எனது கடமை' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறது. அப்படியே நான் செய்து தலைக்கட்டியாயிற்று; "தவப்பாதமுலம் சரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஸக்ருத்ப்ரபதநம் பண்ணினேன்; "கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்

யாமி” என்று * தவாஸ்மீதியாசநமும்பண்ணினேன் ; இரண்டுமான பின்பு இனி தேவீருடைய “ அபயம் ததாமி” என்ற பிரதிஜ்ஞை பலிக்க வேண்டியதேயன்றே. “ கோப்ராஹ்மணேப்யச் சுபமஸ்து நித்யம் கோபாலராமன் பசு நீங்கலாக” என்றும் போலே, ஆளவந்தார் தவிர மற்ற பேர்கட்குத்தான் அபயப்ரதாநஸங்கல்பம் பலிக்க வேண்டியதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதோ? என்று சமத்காரமாகக் கேட்கிறார்.

ராம வாக் வஜ்ஹிதா—விஷ்ணுவஜ்ஹி. ... (சுச)

சக்யதிரிஷ்ணுரணாரவிந்
 ஷ்ரேஷ்ணுஷ்ணாவயிராதவணம் ।
 விதாமிஹம் நாயஜுமிம் விஷ்ணு
 ப்ரவீடி விஷ்ணுவிஷ்ணுயிஷ்ணு ॥

அக்ருத்ரிமத்வ ச்சரணரவிந்த
 ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிமாத்ம வந்தம்.
 பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
 ப்ரஸீத மத்வருத்த மசிந்தயித்வா. (சுரு)

மத் வ்ருத்தம் {	எனது நடவடிக்கையை	ஆத்ம வந்தம் {	ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவரும்
அசிந்தயித்வா	கணிசியாமல்,		
அக்ருத்ரிமத்வத் சரணரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிம் {	உனது திருவடித் தாமரையில் உண்மையாக வுண்டான பரமபக்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும்	பிதாமஹம் {	எனக்குப் பாட்டனாகிய
		நாதமுநிம்	ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை
		விலோக்ய	கடாகழித்து
		ப்ரஸீத	{ (அடியேன்) அநுக்ரமித்தருளாய்.

***—[சக்யதிரி.] எம்பெருமான் தம்மை அநுக்ரமித்தருளவேணுமென்பதற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஹேதுவையருளிச் செய்தார் கீழ் ; அந்த ஹேதுக்களெல்லாம் உபயோகமற்றவை என்னும்படியாக உத்தமோத்தமமான ஒரு ஹேது

148 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம். 65.

நினைவுக்கு வந்தது ; ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தேஹஸம்பந்தமும் ஆத்மஸம்பந்தமும் எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு முக்கியமான ஹேதுவாதலால் அதனை இந்த ச்லோகத்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறார்!

இந்த ஸ்தோத்ராரம்பத்தில் “தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜதவஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதீ சயாந்தஸீம்நே—நாதாய நாதமுநயே” என்று அருளிச் செய்ததை இதில் முன்னடிகளால் அதுவதிக்கிறார். கபடமற்றதும் அளவற்றதுமான பகவத்பக்தி நிறைந்தவர் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் என்றபடி. ஆத்மவந்தம்என்பதற்கு ஜிதேந்த்ரியர் என்றும், ஸத்தை பெற்றவர் என்றும் பொருள் கொள்வர். அப்படிப்பட்டமஹான் அடிபேணுக்குப் பாட்டனாராகவும் வாய்த்தார் என்கிறார் பிதாமஹம் என்று. நாதமுநிகளின் திருக்குமாரர் ஈச்வரபட்டாப்த்வார்; அவருடைய திருக்குமாரர் ஆளவந்தார் என்றிறே பரம்பரை. இந்த பிதாமஹத்வம் வித்யையாலும் ஜ்நமத்தாலும் என்றுணர்க; இரண்வெகையான ஸம்பந்தமும் அமைந்திருக்கையாலே.

அப்படிப்பட்ட நாதமுநிகளைக் கடாக்ஷித்து என் மீது இரங்கி பருளவேணும் என்றது—அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற இவன் அந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மால் அதுக்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றபடி. அதுக்ரஹிப்பதற்கு அந்த ஸம்பந்தம் பற்றாக ஆகிறாப்போலே நிக்ரஹிப்பதற்கு என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாகக் கூடியவையாயினும் இவற்றைக் கணிசியாமல் அந்த மஹத்ஸம்பந்த மொன்றையே நோக்கியருள வேணுமென்கிறார் மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா என்று.

இவர்தாம் தம்மை அதுக்ரஹித்தருள வேணுமென்பதற்கு ஹேதுவாகக் கீழ் ச்லோகங்களிற் சொன்னவற்றுக் கெல்லாம் எம்பெருமான் ஒவ்வொரு கண்ணழிவு சொல்லியிடக்கூடுமாயினும் இப்பெரிய விஷயத்திற்குச் சொல்லவாவதொரு மறுமாற்றம் ஈச்வரன்றனக்குமில்லாமையாலே ‘அப்படியே அதுக்ரஹித்தோம்’

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம். 65. 149

என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யவே, இவரும் மனோ
ரதம் தலைக்கட்டப்பெற்று ஸ்தோத்ரத்தையும் தலைக்கட்டியருளி
ஞராயிற்று. ... (சுரு)

ஐமதூவ-நனாய-வய-வா-வியி வஜ்
ஐயீதித்யஸவாஸாயாஸாடியநு: |
ஐந: சுபிரிஷெவம் ஐமநொடிஹெதா:
ஸூகிம் பாஸுநாயெ-பாஷிதாம் வுராவகக்ஷ ||

“யததாண்டொருஹயூநவியுஸாஸெஷ சுருஷ: |
வஸூதாஸுவயாநெதாஹம் பாஸுநெயம் நஸாஸி கர் ||”

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

‘ரத்நப்ரபா’ என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்கியானம்

முற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீதொராநாநுஜாயநம:.

முடிவுரை.

ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்னும் இந்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற் குப் பூருவர்களில் பலர் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்க ளெனினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கினமொன்றும், அதனைத் தழுவி ஸ்ரீமந்ரிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யமென்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமொன்றும் ஆக இவையிரண்டுமே ப்ரசாரத்திலுள் ளவை.

இவற்றுள், பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிய வியாக்கியானம் விசேஷ விஸ்தரமுடையதன்றியே யிருந்தாலும், ஸாரார்த்தங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி அதிகம்பிரஸரணியிலே வித்வத்ரவிக ஹ்ருதயங்கமமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த வியாக்கி யானத்திலே தேசிகன் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பொன்னுமிடம் அவ ருடைய ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷரமும் புலப்படும். பெரிய வாச்சான் பிள்ளை எவ்வெவ்விடங்களில் எந்தெந்த ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து எவ்வெவ்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச் செய்தாரோ, அவ்வெவ்விடங்களில் அந்த ப்ரமாணங்களையே உதா ஹரித்து அந்த அர்த்தங்களையே தேசிகன் வடமொழியாலே அரு ளிச் செய்துள்ள என்பது ஆயாஸமின்றி அறியத்தக்கதே. சிற்சில விடங்களில் அதிகப்படியாக ப்ரமாணங்களை விஸ்தரித்தும் யோஜ நாபேதங்களைக் கூட்டியுரைத்தும் வைசத்யங்கள் பண்ணிவைத் திருக்கிரூரென்பதும் உள்ளதே. பெரும்பாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவிப் பாஷ்யமிட்டருளினர் என்பது நிர்விவாதம். ஸ்ரீபிள்ளை பக்களிலே தேசிகன் வஹித்திருக் கும் கௌரவபுத்தி பாஷ்யப்ரக்ரீயையிலே விளங்குவது மன்றியில்,

பதிராஜஸப்ததியில் ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தாம் அருளிச்செய்த
 “விமாவெ யாஜந்நுதீயம் ஸாயுஷ்யாவநெ ஸ்விதம் ।
 நிரஸூ ஜிஹ்மஸுஸெயத்ரு க்ருஷ்டம் க்ருதாஹம்॥” என்ற ச்லோகத்
 திலும் நன்கு விளங்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 பாதர் என்றிறே திருநாமம்; உதாஹ்ருத ச்லோகத்தில் ‘க்ருஷ்டம்’
 என்றது இவர் தம்மைக் கருதிபெ யென்று ஸ்ரீவரதகுரு வியாக்கி
 யானித்தருளினர். “ஷ்லோகரூபவ்யூஷ்யாவநெ யாஜந்நுதீயம்
 ஸாயுஷ்யாவநெ ஸ்விதம்” என்பது அவ்விடத்து வாக்கியம். சிலர் கண்ணிரானென்றே பொருள்
 கொண்டு ஐதிஹ்யபுரஸ்ஸரமாக வியாக்கியானிப்பர்களாயினும்,
 ச்லிஷ்டமான இவ்விடத்திற்கு ஸமாநார்த்தம் கொள்வதிற்காடிக
 லும் வ்யக்திபேதப் பொருள் கொள்வதே ஏற்குமென்று வரதகுரு
 விவக்ஷிதம்.

பிள்ளை பக்கலிலே தேசிகனுக்கு கௌரவப்ரதிபத்தி கனத்தி
 ருக்கச் செய்தேயும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வந்த்ரவிருது வஹிப்பதற்குச்
 சேர எம்பெருமானார் முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் க்ஷுலிக
 குறையப் பேசுங்கணக்கிலே இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒன்
 றிரண்டிடங்களிலே குறையப்பேசுமிடமும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே
 காண்பதுண்டு. அவ்விடங்களில் ப்ராமாணிகர் செய்யவடுப்பதென்
 னென்னில்; ஸ்ரீபத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் தத்வத்ரயசந்தநாதி
 காரத்திலே—“தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நாம் நினைத்த தேல்லாம்
 ஸாதிக்கவல்லோம்” என்றருளிச்செய்த ஸூக்தியை யதுஸந்
 தித்து ஆறியிருக்க ப்ராப்தம். ப்ராமாணிகர் நிருபிக்கப்புருந்தால்
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ஸூக்திகளில் அதுபபத்தி அணு
 மாத்ரமும் நிறமாட்டாதென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்ம்.

ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தெழுதிய
 ஸ்ரீ. உ. வே. திருவஹீந்திரபுரம். பண்டித்யூஷணம். சேட்லூர்
 நரலிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, அதன்முடிவில் “ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்
 தில் சில ஆகேஷப ஸமாதானங்கள்” என்ற மகுடமிட்டு, “இந்த
 ஸ்தோத்ரத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவாள ரூபமாக
 ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி இருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானத்
 திற்கும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திற்கும் சிற்சில இடங்களில் அபிப்ராய

152 ஸ்தோத்ரரத்த வுரை—அறுபந்தம்.

பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன” என்ற பீடிகையுடன் ஐந்தாறு விஷயங்கள் வரைந்துள்ளார். “ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆசேஷபஸுமாதானங்கள்” என்று மேலே கொடுத்த மகுடத்திற்கும் அதன் கீழே வரைந்த விஷயங்கட்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் காணும். ஆசேஷபகர்த்தா யார்? ஆசேஷபம் எவ்விடத்திலுள்ளது? ஆசேஷபப்ரகாரம்பாது? இத்யாதிப் ப்ரச்சங்கட்கு மறுமாற்றம் கிடைப்பரிதே. ஆகையால் அஸம்பத்த வாக்யார்த்த மென்பது தலையெழுத்து கொண்டே அறுதியிடக்கூடியதாம். இனி உள் விஷயங்களிலும் இறங்கி ஆராய்வோமாயின், எல்லாம் இத்தகைத்தேயென்பதை எளிதிலுணர்த்திவிடுவோம். ஆகவே இந்த நிருபணம் உபக்ரமிக்க நேர்ந்த தெமக்கு. மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் இதனைப் பரிசீலித்துத் தெளியவருக்கும்.

—❧ முதல் விஷயம். ❧—

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் “போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ” என்றவிடத்திற்கு விபாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைத்தருளினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. அதற்கு முந்தின ஹொம பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார் தேசிகன். இஃது உண்மையே. ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும், மீட்சியுண்டென்றும், ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் ஸ்ரீமந்நிகமார்த்தமஹா தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். நாதபாமுநயதிவராதிகளின் திருவுள்ளம் இதில் வேறுபட்டதே. ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்று அவர்கள் கொண்ட கொள்கையையே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் கொண்டு உரைத்தருளினர். நெடுநாளைய இவ்விவாத விஷயம் காரியாதிகரணவாதம் முதலிய திவ்யகர்த்தங்களில் மிகத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே நாம் இங்கு அதிக பரிசீலம் கொள்ள வேண்டாவாயிருந்தது.

ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயவலித்தாஞ்ஜநத்திலே இவ்விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூகத்திகள் ஸ்வமதாது

கூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்யஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இறுதியாகச் சென்று

“ ஊகமுநுஸகலாஸாரஸ்யம்

வஹுமுநுஸாரஸ்யாய முஹ்யம்॥ ”

என்ற வொருவாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதா பாஷ்யஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்கப்போகாமையாலே அந்யதரகர்த்தத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யம் அவச்ய கல்பநீயமாயிற்றென்று அர்வாசீநர் அபிமானிப்பார்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அஸ்வாரஸ்யவலேசமின்றிக்கே நன்கு பொருந்தும் படியை நிரூபிப்போம் காண்மின் ;—

கீதாபாஷ்யத்தில் — பஞ்சாக்ரிவித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ஸ்ரஹாதகஸூக்திவிபுக்ஷாதஸூரூபவொவாலுநத்தை யும், பூகூக்திவிபுக்ஷாதஸூரூபவொவாலுநத்தையும் சுவி-ரூபிமத்யூ வரஸிஷ்டபூதியையும் சுபு-நாராவூதியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்—“ சுபூதீகாவஹநா நூயதீகி வொடிராயணம் ” என்ற ஸூத்ரவிவரணத்தில் “ வஹாழி விஷொவி சுவி-ரூபிநாமதஸூ ஸ்ரஹபூதியுபு-நாராவூதி ஸூவணாஜி. சுதவனவ ததூதூநூபாத் பூகூக்திவிநிஷ்டஸூ ஸ்ரஹாதகஸூரூதாநுஸ்யாநம் லிப்தம். ” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீ பாஷ்யோக்தமாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்யஸூக்தியும் ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியும் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற வேதாந்த தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மநஸ்விலே கொண்டு பூகூக்திவிபுக்ஷாதாநுஸவத்தை அவாந் தரபலமாகவும் ப்ரஹ்மாதபவத்தை ப்ரதாந பலமாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தார். இப்படி நிர்வஹிக்குமள வில் கீதாபாஷ்யஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயல்ல; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் தூர்லபம். மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே

ஸுதராம் அப்ரசக்தம். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் “ ூதூ நா
வாரிமதி: ” என்ற விடத்தில், “ வாரெதிவிஸெஷணெந
ூதூநாரெவ கெஷாண்டிடிவ-ஆனா மதிம-இடுதெ ” என்று
பட்டரூளிச்செய்ததும், ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ராஹ தாத்பர்யதீபி
கையில்—“வாரி: ஸாராயிதி ூதூதொதுதெ; சுருவாரிஸ
ஷெந கெவஷெரிசுவாவூதி” [பக்கம் 256.] என்று ச்ரு
தப்ரகாசிகா பட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோத
மும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்:—

புகுத்திவிட்டுத் தாது நுணவமே கேவலனுக்குப் பரதானபலன்.
இங்கனாகில், பரஹ்மப்பிராப்தியைப் பரதிபாதியாநின்ற ஸ்ரீ பாஷ்ய
ஸூக்தி எங்ஙனே சேரும்? “**வ்ருஹ்பிராவூஸு நாநாவ்யுத்திஸ்ருவ
ணாஹு**” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யபங்கத்தியன்றோவென்னில்; ஆம்; அங்கு
அடுத்தபடியாகவே “**சுதவணவ த துதநுநாயாஸு புகுத்திவிதி**
உ-ஃகுவ்ருஹுதகஸ்டா துநுஸ்யாநம் லிஹு” என்கையாலே,
தக்கரதந்யாயப்படியே வ்ருஹுதகஸ்டா துபிராவூ தான் வ்ருஹுத
கஸ்டா தொவாஸநா நுநா-விவமஹமாகத்தகும். ஆகவே, விஸெ
ஷணதயா வ்ருஹண: பிராவூஷ்யத் தேறுகையாலே பரஹ்ம
பிராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுண்டாகில் 1. “ இறுகவிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்பயனில்லையேல்” என்றும், 2 “ சூதாநுஷ்டிரிதி யாகிதுஸுகூடா-ஸுவ-ம் தடி-டுஷஜஜொஷஷிஹம் ஜுஷெய ” என்று மித்யாதிப்ரமாணங்களாலே கைவல்யமோக்ஷத்துக்கு அபகர்ஷம் விளங்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில்; ப்ரஹ்மாதபவம் அப்ரதாநமாகவும் ஆத்மாதபவம் ப்ரதாநமாகவுமுள்ளமைபாலே அபக்ருஷ்டமென்கிறத்தனை.

இனித்தான, ஸவ-கூடு-லிநெ-காக முண்டான பின்பு பர
மாக்கமாதுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி சொல்லு
கைக்கு நியாமகமேதென்னில்; தத்க்ரதூந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு

1. திருவாய்மொழி 4—1. 10.
2. வரதராஜஸ்தவம்—81.

நியாமகம். ஸர்வகர்மவிநிரீமோகமுண்டானாலும் தத்க்ரதூர்யாயத் தாலே ஸ்ரஹாதகஸூராதோவாஸநத்துக்குப் பலமாக ஸ்ரஹாதகஸூராதாநுஹவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராபாந்யோந நேரும்ப்ராஹ்மானுபவத்தைக் குலைக்கும். ஹவநுஹ ப்ராபாந்யுத்துக்கு ப்ரதிவ்யாயகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸவ-கஸி-விநி-நெ-காகத்தோடு கூடவே விநிநெ-காகம் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில் தான் தாஹஸஸங்கல்பம் நசிக்கிறதென்று அபியுக்தர் சொல்லிவைத்திருக்கையாலும், விரஜாதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்யமோக்யம் வடிக்கையாலும், அப்போது தாஹஸஸங்கல்பம் உள்ளபடியாலும் அபாதந ப்ராஹ்மானுபவமும் ப்ரதாந ஆத்மானுபவமும் கூடாரின்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரக்யுதிவிபுக்ரதாநுஹவத்தை அவார்தர பலனாகவும் ப்ராஹ்மானுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பதுநிர்மூலமென்னுமளவேயல்ல, தீநாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பகமாகவும் முடிகின்றது பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கு 8-10-12 நாயூநிஷ்டரிணமும் சுஷுவயாநெநமஸூக்யமும் ச்ருதப்ரகாஸிகோக்தம்.

ஜாபகோபாக்யானத்தில் வ்யவயாநெநமஸூபாஷிபானதை இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணாது. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்த ப்ராஹ்மகாயநிஷேவண ரூபமான வ்யவயாநம் ஜிஹாதாகிஷ்டரிணப்யுதமென்று உணரக்கடவது.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு எழுதுவதே ஸாரம். ஸாரக்ராஹீகளாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்மானுபவத்தை அபவர்க்க பதார்த்தமாக உரைத்தருளினது பொருத்தமுடைத்தே.

சூதப்ராநெந-கூதிதா ஸ்யாநுவாஸ்யாஸு சூதப்ராஷிஸ்யாஸு ஸ்யாநுவாஸ்யாஸு | சுஸூரஸ்யாஸு ப்ராஹ பஷ்டரிசெஷ்யாஸு தாஹாஷ்யாஸு, தநநம் க்யணகீவ || என்று ஸம்ப்ரதாய வரித்தாஞ்ஜநத்திலே சொல்லிவைத்தோம்.

“ த்வதாச்சரிதாநாம் ” என்கிற இருபதாம் ச்லோகத்தின் வியாக்
கியானத்தில் டித்யமுக்தர்களின் ஜகத்காரணத்வவிஷயமாகப் பெரிய
வாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதமிருப்பதாகப்
பகர்கின்றனர். இதனை ஆராய்வோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது—“[த்வதாச்ரி
தாநாம்.].....தேவரை தூரநின்றஞ்சரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரு
ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் உபதேசக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்
ஸாரவிமோசகத்தையும்பண்ண சக்தரானபின்பு, அந்நயப்பரயோ
ஜநராய் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்பப் பார்த்தால் லீலை
யாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாஸமதுபவிக்கும்போது
ஸங்கல்பஜ்ஞாதத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்திறே அதுபவிப்பது; “ஸுக்
லூர்டெவ தக்ஷுஸூர்தெ:” “ஸுக்லூர்டெவாஸு விதாஸுஸூர்தி
ஷ்ஷி||” ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தி

யில்லாமையாலே தவிருகிறால்லர்“ஜமஹூராவாரு வஜ-ம்”
“ஜொமஜாசூஸாஜி”-ம்மாஜு”-என்பதாம். இதனை தேசிகன்
கண்டித்திருக்கிறார். இருக்கடும்; விஷயத்தை விமர்சிப்போம்.

வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஒருவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அங்கீகரிக்கப்பட்டும் மற்றொருவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி நிராகரிக்கப்பட்டமிராநின்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; ஹாஷொமௌவநிஷத்தில் எட்டாவது ப்ரபாகத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில்—“ஸ யஜி வித்யுதொககா ஜோஹவிஸங்க்ஷாஜெவாஸ்யு விதாஸ்ஸுஜிஷ்ணி தெநவித்யுதொகெந ஸங்வெந்நா ஜஹீயதெ” என்று தொடங்கிப் பத்து வாக்கியங்களால் ஒரு ஸ்ருஷ்டிசக்தி சொல்லப்பட்டிராநின்றது. ஸத்யஸங்கல்பத்வப்ரயுக்தமான இந்த ஸ்ருஷ்டிசக்தியானது ப்ரஹ்மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளாலும் நிலைநாட்டப்பட்டதேயாம். ஸங்கல்பாதிகரணம் காண்க. தேசிகனும் அதிகரணஸாராவளியில் ‘வியூ டெஸ்யுதஸ்யு ஜநஸ்யுதிஸ்யாஹநா வியூகத-ஃய-ஃயா ஸ்யு ஹிஹாஸனாந ஹெஹாநியதிரிஹ தயா நித்யுஜ்ஜிபாணா” என்ற ச்லோகத்தால் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் இதைத் தான் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் த்வதாச்சிநாநாமியாதிக்ருப் பொருளாகவருளிச் செய்தார்.

இனி, சாஸ்தரங்களில் நித்யமுக்தர்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட ஜகதஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; “ஐமஹிவாபாவஜ-ஓ ப்ரகாஸாடி ஸாஸ்திரி தத்யாஜ” இத்யாதி ப்ரஹ்மஸூத்ர-தத்பாஷ்பாதிதிகளில் இதன் விவரணம் காணத்தக்கது.

ஆக இவ்விண்டு விஷயங்களிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்
கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராய பேதமென்பது ஈஷத்துமில்லை.
ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் மறுக்கப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தை நித்யமுக
தர்களுக்கு உண்டென்பார் ஆருமில்லை. “வளவேமுலகின்முத
லாய” என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை விபாக்யானித்தருளா
ரின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை [இருபத்தினுலாயிரப்படியில்]
“முதலாய” என்ற விசேஷணத்தை வானோரிறைக்கு அந்வயித்து
ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தபின், வானோர்க்கே அந்வயித்து மற்

158 ஸ்தோத்தரத்த வுரை—அனுபந்தம்.

நெரு யோஜனைபணிக்குமிடத்து, “நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்
வமுண்டோவென்னில்; அஸ்தாபூஷணத்தையப்தின்படியே ஸ்ரீ
கௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் ஸ்ரீவத்ஸத்
தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்குமென்றுஞ் சொல்லு
கிறது.” என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தையும் நோக்க
வேணும்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான அபிப்ராய பேதமு
முண்டு, எவ்வளவு யென்னில்;—அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்
றான அர்த்தபஞ்சக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில்—“நித்யராவார்”
என்று தொடங்கி “ஈசுவரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்
களைப் பண்ணவும் சக்தராய்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.
இவ்வார்க்கம் சிலர்க்கு ருசிப்பதில்லை. “ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்”
என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டான கணக்கிலே நிஷ்கர்ஷிக்
கப்பட்ட பின் இவ்வளவு யொரு வாக்யார்த்தமுண்டோவென்று
மருள்கொள்வர். “ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை
போக்கி சக்தியில்லாமைபாலே தவிருகிறாஸ்தர்” என்ற பெரிய
வாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான ஸூக்தியின் மேல்
தேசிகள் தர்க்கவாதஞ் செய்யக்காண்கிறோம். “கேவலதர்க்கங்
களைபிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாது” என்றும், “தர்க்க
பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்
தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது” என்றும்
பேசுமிவர் இங்கு தடுக்கொலுவி மொழியிலே நிமிஷ்டரா
னதுஎன்றோ? முக்தர்களுக்கு ‘வஹுஸ்யாம்’ என்கிற ஸங்கல்ப
சக்தி உண்டானால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சக்தியுண்டாமென்
றும், ஸர்வ சரீரித்வமுண்டானால்தான் “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற
ஸங்கல்ப சக்தியுண்டாகுமென்றும் கூறுமவரின் கருத்து அறி
யோம். ஏதாக்கு இந்த ஆபத்திகள்? எம்பெருமானுக்குப்
போலே இவர்களுக்கும் ஜகதுபாதாந காரணத்தாதிகள் உண்
டென்று சொல்லவந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? ஸம்ப்ரதிபந்ஸ்ரஷ்ட
டாக்களான ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வ சரீரித்வமும் ‘பஹு ஸ்யாம்’
என்கிற ஸங்கல்பசக்தியும் வாய்ந்தோ ஸ்ருஷ்டிப்பது? “கடுந்ரு
புக்ஷம் ஸுவுநநிந்ருஷ்டிபுக்ஷம்வா கதஸ்க்ஷெ க்ஷிராஹபுஷ்டி

உதவாபெ” என்ற தம்முடைய குல கூடஸ்தரான விசுவாமிதரபக
வாந் ஸ்ருஷ்டித்ததும் இங்கனையோ? இவர்தாமே ப்ரக்ருத
ச்லோகபாஷ்யத்தில் “ஊவ்வா பொஜநா” என்று தொடங்கிச்
செய்தருளின போஜனையில் “வீவாந்ஜாதிரிஹ தெஷாந்
(ப்ரஹ்மஹாஜீநா) ஹவதநுமுஹெண ஸுஷுபாபெஃ
பியதஸுக்ரதஸுஹநாபா” என்றதும் விஸ்மருதமாயிற்
றுப் போலும். எம்பெருமானுடைய நியமமுண்டாகில் செய்யவல்
லார் என்னுந்நிக, ஆகாசதாண்டவஸுதேஹாதரங்கனான இந்த
ஆபாதநங்கள் எங்கே விலைச்செல்லும்?

[illegible]

மேற் குறித்தப் பரமாணங்களை தேசிகன் நயிப்பிக்கப்புகுந்து
இவையெல்லாம் பரசம்ஸாபரங்களென்று ஸ்தோதர்பாஷ்யத்தி

‡ இதுதேசிகனானும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (42) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

160 ஸ்தோத்தரத்த வுரை—அனுபந்தம்.

லும் கத்பபாஷ்யத்திலும் நிர்வஹிக்கிறார். ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லிற்றுகலாமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இத்தனையே வாசியுள்ளது. “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தி இல்லை” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸூக்தி அஸங்கத மென்று கருதியதாப்புலம்மான் “தயாவியஸக்திஸாலிநம் தடிபூர டூஸூ டுவ-ஹா” [சக்தியுண்டானால் ப்ராப்தியில்லை யென்னப் போகாது] என்று அவலீலைபாகச் சொல்லிவைத்தார். “நித்யஸூ ஸூர-ஓவபொமுஜெ ஹொவபாநாவஸூஹாவ” என்கிற யையிகநியாயத்தில் ஊற்றமுற்றனர் போலும்.

கடுகுடிவபெயம் || சதுச்ச்லோகோஷ்யத்தில் “காரணதூ டிவ்யவ்ருக்ஷணந்த வதிராக்ருமொவரம்” என்றும் “யயா ஸூ ஸூ ஹவதா வாரஸூரெஜ ஸூ திவ்யதூரஹிஷெவி ஜமஜூ வாரவஜ-ஃஜிதி வக்ஷணஓஓதெராகா ரெ ரெவ-ஃஷெஜம் ஸூரபுதெ, தயா ஹாவிலவதி” என்றும் சொல்லிவைத்த வர்தாமெந்யாயலித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈசுவர பரிச்சேதத்தில் “ஜமஜூ நகூதெஸெஷித ஸரணுதூரபூதாஹிஸூரூ ஸூரூமிராம் நிவ-ஃஹொ வுதூ” என்று சொல்லிவைத்தார். பரஸ்பரவிருத்த மாக இங்ஙனையுள்ளவற்றை ஸமரஸப்படுத்தப் புகுந்த பின்புள்ளார், ந்யாயலித்தாஞ்ஜநவ்யாக்பாநமான ரத்நபேடிகையிலும் ஸூரத்வ லித்தாஞ்ஜநத்திலும் “ஹெவிநிஷம் ஜமதூரணதூ ஹி ஸூர-ஓவபொமுதாராக்ரு-ஓவ நதூ ஹொவஹித வூராவாராதகம்” என்று எழுதி வைத்தார்கள். “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தியில்லை” என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் நிர்வாஹ மொழிய வேறென்றும் சரணமாயிற்றில்லை.

“நித்யஸூ ஸூர-ஓவபொமுஜெ ஹொவபாநாவஸூஹாவ” என்ற நியமம் இப்போது எங்கே புக்கொளித்ததோ அறியோம்.

“முத்தாத்மாவுக்கு எம்பெருமானோடு பரமஸாய்பாத் தியை வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் ‘ஐகத் வ்யாபாரவாஜம்’ என்று வைஷம்பயம் ஸ்தாபித்ததுபோல் பிராட்டி-

விஷயத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்படவேணும்” என்று சதுச்ச்லோகி பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச்செய்தது பொய்யோ? ஜகத்காரணத்வ விஷயத்தில் இங்ஙனே வைஷம்பம் கொள்ளவேணுமென்ற இவர் தாமே ‘ஜகத்காரணத்வத்தால் ஸாய்ங்கொள்ளவேணுமென்று ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலருளிச்செய்தது பொய்யோ? இவ்விரண்டு ஸூஸூக்திகளையும் அவிருத்தமாக நயிப்பிக்கவேண்டி சதுச்ச்லோகி பாஷ்யஸூக்தியை மஹாவஹிதவ்யாவாராஹிகுப்யகிவாடி நத்தில் நோக்குடையதாகவும் ஸித்தாஞ்ஜநஸூக்தியை ஸ்வரூப யோக்யதாப்ரதிபாதநத்தில் நோக்குடையதாகவும் நிர்வஹித்தார்க ளென்றது பொய்யோ? பிராட்டியின் ஜகத்வ்யாபார விஷயத்தில் முக்தர்களின் ஜகத்வ்யாபாரத்தைத் த்ருஷ்டாந்திகரித்த தேசிகனுக்கு “ஸகிராஸி ப்ராஸிந்-பாஸி” என்பது பிராட்டி திறத்தில் ஸம்மத மாம்போது முக்தர் திறத்தில் மாத்திரம் அஸம்மதமாயிற்றெங் னனையோ? ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் காட்டின ஸுஹமாஹி க்ஷுக்ந்யாயமேகிடர் இங்குநினைவுக்கு வாராநின்றது.

இவ்விஷயமாகவே சரணாகதகத்ய பாஷ்யத்திலும் பேசும் போது “ஸகூநாஸி ஜமஹ்வாரொஷ-உஷால்நதூதிதூ வாநாஸிகவக்ஷாவி நிராஸு:” என்று செருக்குடனுரைத்த தும் விதொடெகவிஜ்ஞானித மென்னுமிடத்தைக் கீழ் விரித்த ரிஸுபணங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் அறுதியிடக்குறையில்லை.

—❧— மூன்றாம் விஷயம். —❧—

“தவாம்ருதஸ்யந்திரி” என்கிற இருபத்தேழாம் ச்லோகத்தில் “நிவேசிதாத்மா” என்றபதத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச் சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அனுமாத்ரமும் அபிப்ராய பேதம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் பூர்வபக்ஷிகள் அஸ்தானே ப்ரமித்து இங்ஙனே எழுதுகிறார்கள்—“நிவேசிதாத்மா என்கிற பதத்திற்கு ‘நிவேசிக்கப்பட்ட மனதானது’ என்று மனதையே கர்த்தாவாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பாஷ்யத்தில், அதில் ஏக தேசர்வயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்களை நினைத்து, ‘வைக்கப் பட்டபுத்தியையுடைய நான்’ என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக் கிறது” என்று.

162 ஸ்தோத்தரத்த வுரை—அனுபந்தம்.

இந்த நிர்வீக்யப்ரமத்தை நிருபகர்கள்தாம் ஆராயவேண்டும். நிவேசிதாத்தமா என்பதற்கு 'நிவேஸிதஸூரஸு குதூஉ' என்று கர்மதாரயஸமாஸம் விவக்ஷித்து, "தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது" என்று மநஸ்ஸையே கர்த்தாவாக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தது உண்மையே. தேசிகனும் தமது பாஷ்யத்தில் இவ்வர்த்தத்தையே தழுவி இங்ஙனமே உரைத்தருளினரேயன்றி வேறொரு பொருளை நெஞ்சினும் நினைத்திலர். "[நிவேஸிதாத்தா]ரக்ஷணோபவந டிபாதி ஸூஹிபொமம் து' ஐத்யாதிவாதிநா ஸூபெவ டிபாவஸூவிதா ஸூஹிதிபு-ஃ." என்றிறே ஸ்தோத்தரபாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. "வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடைய நான்" என்று தேசிகனுரைத்திருப்பதாகப் பிறர்வரைந்திருப்பதற்கு அந்தோ! பாஷ்யத்தில் என்ன ஆதாரமுள்ளது? இச்சதி என்கிற க்ரியாபதம் ப்ரதம புருஷனாயிருக்கும்போது, நான் என்று தன்மையாக உரையிடுதற்குரிய ப்ரமம் பண்டிதபுருஷனரல்லாதார்க்கு எங்கனே விளையும்?. தாம்மருண்டதோடு பிறரையும் மருள்விக்கமுயல்வது மிகவிபப்பே. "ஐபெவடிபாவஸூவிதா ஸூஹி" என்ற மேற்குறித்த பாஷ்ய பங்க்தியில் காலையொடித்தெறிந்து ஸமஸ்தபதமாக்கிக் கொண்டாலும் நான் என்பது விசேஷ்யமாவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? அப்போது இச்சதி என்ற படர்க்கையை யொழித்து இச்சாமீ என்று தன்மையாக்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமிறே. இனி, தாத்தர்ய விவக்ஷயா, 'நான்' என்றது என்று சொல்லப்பார்க்கில், 'தூஷு-தூ' என்று ஒழிந்திடுவோம். "டிபாவஸூவிதாஸூஹி" என்று ஸமஸ்தபதமாகச் சிலர் அச்சிட்டபடி பாடக்கொண்டாலும், கர்மதாரயப் பொருள் பொருந்துமேயன்றி பஹுவீஹயர்த்தம் ஸமஞ்ஜஸமன்று. மேல் பங்க்திகளை நோக்கினால் இது நன்கு விளங்கும் பஹுவீஹியே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமாகில் சுயூஹார்யமான கர்த்துபதத்தை அக்யாஹரித்துக் காட்டி உரைத்திடவேண்டியிருக்க அங்ஙனமுரையாதது குற்றமாமிறே. இச்சாமீ என்று உத்தமனாயிருந்துவிட்டால் அஹம் என்று அர்த்தாத்வித்தமாகும். இச்சதி என்று ப்ரதமனாயிருக்கையாலே ஏதேனுமொரு பதத்தை [புமாந் என்றோ ஜநஃ என்றோ] அக்யா

ஹரித்துக் காட்டவேண்டுமிறே. அங்கனே ஒன்றும் காட்டாமையாலும் கர்மதாரயப் பொருளே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமென்பது திண்ணம். இன்னமும்; ஏற்கனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கும் கர்மதாரயப் பொருள் அஸம்பத்தமென்றும் பஹுவீஹ்யர்த்தம் சொல்வதே ஆவச்யகமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பேரல் இக்கருத்து ஸ்பஷ்டமாக விளங்குமாறு பன்னியுரைத்தே யிருப்பர். இங்கனே வசநவ்யக்தி விளைந்திராது.

கிஃவஹுநா? பஹுவீஹ்யர்த்தமே தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினது என்று பூர்வபக்ஷிகள் கருதினபடியே நாமும் முழுமனமாகக் கருதியே விடுவோம். இங்கனே இருவர்க்கும் அபிப்ராயபேதமுண்டாய்த்தென்று கொள்ளிக்குற்றமென்றோ? இரண்டுபடிக்கும் சாஸ்த்ரம் இடம் தந்ததாகில், யதாருசி பரிக்ரஹிக்கக் குறையென்? மேல் “ஸ்புரத்-கிரீடாங்கத” என்ற (36) ச்லோகத்தில் “லஸத்துலஸ்யா வந்மாலயோஜ்வலம்” என்றவிடத்து, லஸத்துலஸ்யா என்ற பதத்திற்கு, “ஹஸனீஹஸா துஹவீஹ” என்று கர்மதாரயமும், “ஹஸனீ துஹவீ யஸ்யாஹஸா” என்று பஹுவீஹியும் ஆக இரண்டு ஸமாஸமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கையாலே இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை எங்கனே திருவுள்ளம்பற்றினர் என்று ஆராய்ந்த தேசிகன், இரண்டுபடியும் அவருகந்தேயென்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து தமது பாஷ்யத்திலே அவ்விருவகையான ஸமாஸத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார். அங்கு இரண்டும் பொருந்துமாபோலே இங்கும் பொருந்தக் குறையொன்றுமில்லையே. இனி உபயவரிமுஹமோக்ஷநுதாரவரிமுஹமோ வெனலிகுமிறே. அவாவர்களின் இச்சையே இதில் நியாமகமானபின்பு ஆகேஷ்பமென்? ஸமாதாநமென்?

லஸத்துலஸ்யா என்றெடுத்தவிடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சொல்லக் கனவிலும் கருதவேண்டா. இங்கு ஏகதேசாந்வய மென்கிற சாஸ்த்ரதோஷம் உண்டென்று பூர்வபக்ஷிகள் உரைத்திருக்கிறாரே; லஸத்துலஸ்யா என்றவிடத்தில் இந்த தோஷத்துக்குப் ப்ராஸக்தியில்லையே; ஆனபின்பு வாசியுண்டே.

164 ஸ்தோத்ரரத்ன வுரை—அனுபந்தம்.

பென்னில்; பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்தமா என்ற இவ்விடத்தில் ஏக தேசாந்வயம் தோஷமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் மீண்டும் வாய்திறக்கவேண்டா; சாஸ்த்ரவாஸநைபைச் சிறிதுமறியாதார் பக்கவிலே இதனைச் சொல்லிக் குணஸமாடலாமத்தனை.

இன்றுமக்கிந்த ரஹஸ்ய முரைப்போம், உணர்ந்து தெளி வீராக.

ஏகதேசாந்வயம் இருவகைப்படும். ஒரு விசேஷணபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் ஒன்று. ஒரு விசேஷ்யபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு பதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முந்தினதற்கு உதாஹரணம்—“உஜாஸுதம் ஸோக்ஷிநாஸகாரணம் நரோஜி விஹ்ஸுஸூரவாடிபவக்ஜம்” என்பதாம். இங்கு உமாஸுதம் என்ற விசேஷணபதம் மேல் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமான விக்நேச்வரபதத்திலே அந்வயிக்க வேண்டியதாம். இந்த அந்வயம் சாஸ்த்ர தூஷிதம். சாப்தபோதம் பிறக்கமாட்டாமையாலே அபப்ரயோகமென்று இகழப்படும். இரண்டாவதான ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ராதாமதம். மஹாகாவ்யங்களிலும் பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளிலும் இது பெரும்பாலும் இடம் பெற்றேயிருக்கும்.

“ஸ்ரீபதி விஷ்ணுநெ நகுலஸுரிலோபெத்யுப-ம்” என்ற ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. “விஷ்ணோ வடிபுணயிநீம் மிரோஜிபெஹம்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஆழ்வானும் இங்ஙனே ப்ரயோகித்தார். விஷ்ணோ என்ற விசேஷ்யபதம் மேல் ஸமஸ்தைகதேசமான பத சப்தத்திலிறே அந்வயிப்பது.

அத்தனை ஆரம் தேடவும் வேண்டா; இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத் தன்னிலேயே “உதக்ரபீநாம்ஸ” என்ற (34) ச்லோகத்தில் “ஐவ ஸ்ரீபா” என்ற பதம் ந்யக்ஞத என்ற ஏகதேசத்திலிறே அந்வயிப்பது. இவர்தாம் அங்கு வாய்திறக்கவுமில்லையே. நிவேசிதாத்தமா என்ற இவ்விடத்தில் மாத்திரம் என்ன அநர்த்தம் விளைந்திட்டதோ அறியோம். இங்கு கர்மதாரயஸமாஸம் கொண்டால் ஏகதேசாந்வய தோஷம் விளைகின்றதென்றும், பஹுவீஹிஸமாஸங்கொண்டால் அது தணிகின்றதென்றும் கூறுமிவர் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பயின்ற

வகை சாலவழியேதே. எந்த ஸமாஸம் கொண்டாலும் பாதபங்கஜே என்ற பதம் 'நிவேசித' என்ற ஏகதேசத்திலே அந்வயியாமல் வேறெங்கு அந்வயிக்குமோ? அறிஞர்கள் ஆராய்மின். அவ் விடத்து பாஷ்யபங்கதியும் "தூயெவ ட்யூவாவஸூவிதஸூஹி" என்ற பாடமாகவே உள்ளதாயின் த்வயா என்ற பதம் ஏகதேசத்திலே அந்வயியாதே வேறெங்கு அந்வயிக்கவல்லதோ? "மருதிநுத்தாய்! உன் வளர்த்தகியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன் மாயை தானே" என்றாற்போலே விருதுகளுடனே விசேஷ ஞானமும் வளர்கின்றது போலும்.

"ஏகதேசாந்வயம் முதலிய ஆஸ்வாரஸ்யங்கள்" என்ற பூர்வ பக்ஷிகளுக்கு "முதலிய" சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமானவை இன்னம் எவையோ அறியோம். அதோஷமான இந்த ஏகதேசாந்வயத்தைப் பெரிய தோஷமாக நினைக்குமவர்கள் பஹுவரீஹி பக்ஷத்தில் கூடப் புவடிபூஹராதோஷம் வலிதாக நிற்குமென்று நினைப்பதைத் தென்னோ?

இங்கே நினைவுக்குவந்ததொரு அற்புதமான விஷயம் மறைத்திட முடியாமையாலே விளம்பப்படுகின்றது. கீழே நாம் இருவகையான ஏகதேசாந்வயங்களைக்காட்டி, விசேஷணத்திற்கு நேரும் ஏகதேசாந்வயம் ஸர்வாத்மநா சாஸ்த்ரதூஷிதமென்று நிரூபித்தோம். வ்யுத்தபத்திவாதம், மஞ்ஜுஷா முதலிய சாஸ்த்ரநூல்களிலே இது நிர்விவாதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதேயாம். இதில் மதபேதமென்பது யாதொன்றுமில்லை. இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயுந், யதிராஜஸப்தத்தியிலே "ஸூவிந்நிமஸிஸூவிஸூபாந்" என்றச்லோகத்திலே "ரஸவநிஸிஸூவாவொஷஸூபாந்" என்று ஹேஷநம்வணவணிக்ஷய-பிராவ-ஓ கிவிதூவிந்நதே" என்று தேசிகன் ப்ரயோகித்தருளினார். "கருப்பூரத்தின் விலை உப்புவாணியனுக்குத் தெரியுமோ?" என்ற லோகோகத்திபை இங்கு மொழி பெயர்த்துள்ளார். இங்கு ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் எப்பதத்தில் அந்வயிக்கின்றதென்று நோக்கவேணும். 'கூப-பிராவ-ஓ' என்ற விசேஷ்யபதத்திலென்னில்; கர்ப்பூரத்தின் விலைக்கும் ரஸபரிமளங்களுண்டாகவேணும். அவையுள்ளது கர்ப்பூரத்துக்கேயிதே. ஆகையாலே

166 ஸ்தோத்திரத்த வுரை—அனுபந்தம்.

அவ்விசேஷணம் ஸமஸ்தைகதேசமான கர்ப்பூரபதத்திலே அந்
வயித்தாலன்றி விவக்ஷிதம் லித்திக்க வழியில்லை. வ்யாக்ஷபாதாக்க
னெல்லாம் அப்படியே அந்வயித்தார்கள். இந்த ச்லோகந்தானே
ஸங்கல்ப ஸூர்போதயத்திலும் இரண்டாம் அங்கத்திலே அதுஸம்
வரிதம். அங்கு தமிமுரையுரைத்த நம் பண்டிதபூஷணஸ்வாமி—
“ருசி, வாஸன இவைகளைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிற
கோஷத்தினால் பட்டணங்கள் பிளந்துவிடும்படியாக இருக்கிற பச்
சைக் கற்பூரத்தின் விலையை உப்புவ்யாபாரிகள் என்ன வென்று
நினைப்பார்கள்” என்று அழகாக அருளிச் செய்து வைத்தார்.
பொருள் போக்கியமே; மூல சப்தஸந்தர்ப்பமும் கம்பீரமே. அந்
வயம் அமைவது எவ்வனையோ? “உமாஸுதம் சோகவிநாசகார
ணம் நமாம்” லிங்கேசுவரபாதபங்கஜம்” இத்தாதி ச்லோகங்களும்
இனி சிரஸாவாஹயமே போலும். அந்தோ! இங்கு மதிசெலுத்து
வாரில்லையே. இவர்களுரைக்கும் பொருளை இந்த மூல முள்ள
படியிலே சாஸ்திரீயமாகப் பொருந்தவிடவல்லார் முன்வருவரோல்,
வாணமுற்றும் அன்னவர்தாளிணையைச் சென்னிமேற்கொண்டு
திரிவேன்.

கண்விழித்து நோக்கவேண்டுமிடத்தே கண்ணுறங்கிப்போய்,
நிர்மலமான நன்னெறியிலே மயங்கிநிற்பார்க்கு நமோநமஃ. இதனி
லும்விஞ்சிய பரிஹாஸ்ய ப்ரஸங்கம் வேறென்றில்லையென்று
* வெள்கிப்போய்த் தம்முள்ளே தாம் விலவறச்சிரித்திடாரோ?

“நிவேசிதாத்மா” என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் கர்மதாரய
ஸமாஸமும் பஹு-வ்ஹீஸமாஸமுமிரண்டும் பொருந்துமென்று
சொன்னோம். எந்த ஸமாஸத்திலே ஸ்வாரஸ்யாதிசயமுளதென்று
ஆராயில் கர்மதாரய ஸமாஸங்கொண்டு மஸஸ்ஸைக் கர்த்தாவாக
ஆக்கியுரைப்பதிலேயே அஃதுள்ளது. உத்தரார்த்தத்தில் மது
வ்ரதத்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதற்குச் சேர மஸஸ்ஸுக்கே
தாரஷ்டாந்திகத்வம் இருக்கவலிக்கும் “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு”
என்றும் “சஞ்சலம் ஹி மநஃ க்ருஷ்ண” என்றும் சஞ்சலமாகச்
சொல்லப்பட்ட மஸஸ்ஸுக்கும், மலர்தோறும் நின்றவாநில்லாதே
திரிந்து சஞ்சரீகமென்றே போர்பெற்ற வண்டுக்குமேயிறே உவமை
யொத்திருப்பது. “போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு,

உனதடிப்போதிலொண்சீரார் தெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி” என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தையும் இங்கே இணைத்துக் கொண்டால் பரமரஸமாகும். இவ்வளவு இனிமையான பொருள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் விளக்காதிருந்தாலும் விளக்கிக் கொள்ள விரும்பவேண்டியிருக்க உள்ளதையும் அபலபித்து அவரை அரவிக கோஷ்டியில் அர்வயிப்பிக்க நோக்குவதே! என்று நோகின்றோம். உத்யுஷ்டிஷ்டஹதஸ்ய ஸுஹராவியாவதெந ॥

—❧— நான்காம் விஷயம். —❧—

“த்வதங்க்ரி முத்திச்சய” என்ற இருபத்தெட்டாம் ச்லோகத்தின் விபாக்கியானத்தில் “மநோவாக்காயங்கன் முன்றலும் பண்ணின் ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ? காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றே அமையாதோவென்கிறார்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்திருப்பதில் தூஷணம் காட்டுகிறார். அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந் மோக்ஷ ஸாதநத்வம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளமென்றும், பக்தி ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ரந்தர வெபயபூம் வருகையாலே பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநத்வமே கொள்ளக்கடவதென்று தேசிகன் ஸ்தாபித்தாரென்றும் ஸம்ப்ரமித்தமுதுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை இங்கே நாம் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்வோம்.

அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந்மோக்ஷாபாயத்வம் சொல்லவொண்ணாதென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே தேசிகன் அதிகமாகச் சில ப்ரஸங்கங்கள் செய்தருளியிருப்பது உண்மையே. இந்த ப்ரஸங்கங்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியின்மேல் நோக்காக அவதரித்தவையல்ல. ஐட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தின் உபோத்காத ப்ரகரணத்திலே—

“நநு மூரூஷீவ-ஃஷுஷ்டர தவஹ்ஸூரியிவிஸெஷர-ஃவ ரஹாய-ஃஸாயு தஹ்ஜோநொவகூ-ஃஸு வாஜா-ஃசூலாயு-ஃவா டொபு-ஃதிவா-ஃ. மூரூஸாஸூ-ஃவெபயபூ-ஃபூலம்-ஃமெந பூரீ ணவிரூ-ஃபூ. (உதிவெச.) தஹி-ஃ ஸவி-ஃதஹவ-ஃதூலாவஸு மாக்ஷஸு-ஃ வெஸா-ஃ. ஓவீ-ஃபொ-ஃவி ஹவ-ஃதூ-ஃகீ-ஃத-ஃநம்

உவ்வஹாவி யுரம் யாரயதெவந மரமுலாஸூநய-
கும்; தஸு ஸுய-பாயிகாரதாசு। கஸுத ஸதஸகிவா
ஸாஸெய-பு ஹவதஸாயாரணரூஸிஸுஸித ஹமுவதயிகா
ரதாஸு. மரீயஸாவி ஹவதஸாஹவ மஹெதா: அவீ
யஸி கிண்டணவாரிதம்? யயாஹ மரீயஸி ப்ரபொமஹெவொ
புரெஹ: ப்ரஹீத, தயா அவீயஸுவி ஹவரூஹிஸெஷா
தவீதெசு।”

என்று விரிவாக அருளிச் செய்தவற்றையே குறிக்கொண்டு தேசிகன் ப்ரஸங்கித்தாரொன்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்தோத்ர பாஷ்ய பங்க்திகள் அஞ்ஜலிவிஷயமென்றும், ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யஸூக்திகள் திருநாமஸங்கீர்த்தநவிஷயமென்றுங்கொண்டு அதற்கு மிதற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை யென்பார் ஆராய்ச்சி யில்லாதார். “திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்திற் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது அஞ்ஜலி” என்று தேசிகனருளிச் செய்தமை காண்மின். அன்றியும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் “நம: யுபாயங்குதெ யஜநயமெஜெகூ” என்றுதொடங்கி நாமஸங்கீர்த்தந விஷயமாகச் சோதிவாய் திறந்து மருளிச் செய்தார். அவ்விடத்திலே பட்டர் ஸூக்திக்கும் தேசிக ஸூக்திக்கும் பொருத்தம் குறையற்றதெயென்னில், அது பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸூக்திக்கு மொக்குமாய்த்து. விராதோதபாவ நமே அப்ரஸக்தமென்றெழுக. வாஜ்ஜாடிஸூ விஸூரஃ.....*

✽ ஐந்தாம் விஷயம். ✽

மமநாத! யதஸ்தி என்கிற ஐம்பத்து மூன்றாம் ச்லோக வியாக்
கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும்
ஆத்மாபஹாரதல்யமாக அருளிச் செய்துவிட்டாராம்; இதில்
சாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் வியாகுலங்களாய் விடுகின்றனவாம்.
“அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்று கீழ்ச்லோகத்திற்
பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்திற்கு, “மமநாத!” என்கிற இந்த
ச்லோகம் அநுதாபப்ரகாசகம் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை
உரைத்தருளினது சாஸ்த்ரவிரூத்தமாம். இது கீழ்ச்லோகத்
திற்கு நிவரணமென்று தூப்புல்பிள்ளை நிர்வஹித்ததே பொருத்த

ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்: 169

முடையதாம். சாஸ்த்ரஞ்ஞார்க்டுஞ்ச் செவ்வனே தெளிவு பிறக்கு
மாறு இங்கே பன்னியுரைப்போம்.

கீழ்ச்லோகத்திற் பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந் தச்லோகத்தில் அநுதாபப்படுகிறாரென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைத்தருளினவிதில் குற்றங்குறை இறையும்லை. “ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு அநுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால் அநுதாபயோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டு விடாதா?” என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் ஆசேஷம். இதற்கு இடமறும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— “[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணியமேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணியமாகைக்கு ஸ்வாம்யயில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந் திரியயில்லை; ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாதம் யஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்மே யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.” என்ற ஹ்ருதயஹாரியான ஸ்ரீஸுத்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தைக் க்ரஹிக்ககில்லாத தூப்புலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸுத்திகளைக் காடுமோடு பாயவிட்டார். ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள்கொண்டார்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறிபோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் ஆகவிரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறிமாறி நடந்தே தீரும் என்றருளிச்செய்திருக்க, “சுத்ர வ-டுவ-க்ஷு தஸ்தூர-டுவஸு-டுவ-ஸு-ந-ஸ-டுவ-ந-த-டுவ-பு-தி-க்ஷி-பு-த-உ-தி-வ-க்ஷு-ஸு” என்று தேசிகன் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின் ஆதம் ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதபிக்கவேண்டுமது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாம்

170 ஸ்தோத்ரரத்ந வுரை—அநுபந்தம்.

பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாகப் ப்ரார்த்தித்தவர்தாமே அடுத்த (47) “யிதஸுஹிஷிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை மூலத்திலேயே ஆவிஷ்கரித்தாரே ; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ எங்ஙனே நிஷ்கர்ஷிக்கின்றீர்? கூறுமின் கூர்மதியீர்!.

ஸ்ரீ தேசிகன் தாமும் சரணாகதி தீபிகையெனனும் தீபப்ரகாச ஸ்தோத்ரத்தில் (41.) “ஐதம் துஷேகஸுரனென ரநவெவரவா வெபு துதிக்கா துவிஹவெ ஸுஹபாவராயுந” என்று—பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசைப்படுவது மஹாபராதம் என்று வாய்விட்டருளிச்செய்கிறார். கைங்கர்யப்ரார்த்தனை அபராதகோடியில் அந் வயித்ததாகில் “மிதுகிங்கரொ ஹவாதி” என்கிற ப்ரார்த்தனை எங்ஙனே கூடும். தப்பான காரியமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டபின் அதனை புத்தியூர்வகமாகச் செய்யலாமோ? ஸகல சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞான தாம் “ஸ்ப்ருஹயா அபராத்யந்” என்றதற்கு முன்னும் பின்னும் பலகால் கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பண்ணிப்போர்த்தது எங்ஙனே? “உலகுபடைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுத்தற்கு, அவாவாருயிருருகியுக்க, நேரிபகாதலன் பிலின்பின் தேறல், அமுதவெள்ளத்தானாஞ் சிறப்பு” என்று (திருவாசிரியத்தில்) பரமப்ராப்யமாகப் போற்றப்பட்ட கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை அபராத கோடியிலே நிறுத்திப் பேசலாமோ தேசிகன். பூர்வபுகிகள் பெரியவாச்சான்பின்னை ஸ்ரீஸூக்தியில் பண்ணும் சோத்யங்களெல்லாம் முந்துறமுன்னம் இதுதன்னில்பண்ணப்ராப்தம். சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதமான கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பாபமாயிற்றுநில, ஆத்மஸுமர்ப்பணமும் அங்ஙனே பாபமாகக் குறைபென்னோ? அதற்குச் சொல்லும் ஸமாதானங்கள் இதற்கும் ஒக்குங்கிடார்.

அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானான பரமபுருஷனை நாம் நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் ஏத்துவதும் உடலால் தீண்டப்பார்ப்பதும் மஹாபாபம்! அவத்யம்! நிறக்கேடு! என்று ஒரு

புறத்தில் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், மற் றொரு புறத்தில் அவற்றையேசெய்து ‘இல்லையெனக்கெதிரில்லை யெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே’ என்று கணிந்து களித்துக் குளுமாடவும் காண்கிறோம்; இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாத மாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றினா லும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையிதே. அதுபோல, முந்துற ஆத்மஸமர்ப் பணம் பண்ணுவதாகவும், பின்பு அதற்கு அறுதப்பதாகவும் பாசரமிடுகை சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் விளையுங் குற்றமென்கொல்?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச்செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அறுதாப பா மாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ள மும் பர்யாயதஃ ஓக்குமேபன்றி வேறுபடாது. ஆத்மாத்மீயங்க ளெல்லாம் எம்பெருமானுடையதேயென்று ஸ்தாபிப்பதேயிதே ‘மமநாத ! யதஸ்தி’ இதுபாதி அருளிச் செய்கிற ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். இதனையே இரண்டு வ்யாக்க்யாதாக்களும் இரண்டு வழிகளாலே விளக்காநின்றார்கள். இருவருடைய லக்ஷ்யமும் ஒன்றேயாகையாலும், சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லா மையாலும் மதபேதமென்பது இதில் இல்லை. “எனதாவிதந் தொழிந்தேன்” என்றும் “பேருதவிக் கைம்மாறுத் தோள்களை யாரத் தழுவிபென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்றும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவே அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தாமும் “உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது,.....எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வ திங்குமங்கே” என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்திலராகவும் பேசு கிறார். இவை பரஸ்பரவ்யாஹதமென்னலாமோ? ‘ஆத்மாத்மீய மெல்லாமவனுடையதே’ என்கிற ஸ்தாபனத்திற்கு எங்குங்குறையில்லையென்னுமத்தனையிதே ஸாரம். இந்த ச்லோகத்தை அறுதாப பரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ரா பாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யதரயஸாரத்தில் பேசும் போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—“இதுக்குமேல் மமநாத

172 ஸ்தோத்ரத்தரந வுரை—அநுபந்தம்.

யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அங்
சயம் பண்ணிற்றும்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்
தையே போரப்பொலியத் தழுவியருளினார்.

இவ்வாளவந்தார் தாம் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே
கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்த ச்லோ
கத்தில் உட்கண் சிழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணாது என்று
ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியுங்
கூறலாமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டு
மிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமது. “ப்ர
புத்ததீ” என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ?
பெரியவாச்சான் பிள்ளை துழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர்
தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிதே. இன்பமிகு
மாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதா
வியுள் கலந்தபாசர விபாக்கியானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமா
னோடுகலந்த கலவியா லுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்
வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்
மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாருகத் தம்முடைய
ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும்
தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து” இத்தயாதி அரு
ளிச் செய்தார். அந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் திரஸ்கரிக்கக் கருதுகின்
றனர் போலும். மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்க்கு ஒரு
கால் விவேகமில்லையாகவும் ஒருகால் விவேகம் உத்பவித்ததாகவும்
பிள்ளானுரைத்தது பொருந்துமாகில் இதுவும் பொருந்தத் தட்
டுண்டோ?

“தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்ற ஆழ்வாரைப்போலவே
ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்திருப்பரேல் மமநாதேத்யாதி ச்லோ
கம் கீழ் ச்லோகத்திற்கு விவரணமென்னப் பொருந்தப் பார்ப்தமாம்.
வசனவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர். ‘அதவா’ என்றதையும் “கிம் நு
ஸமர்ப்பயாமி” என்றதையும் ஊன்றி அதுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்ய
முணர்வீர். ஆழ்வாருக்குப் பரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும்
ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர்
எழுதிவைத்ததும் ஐஹிலஹிஸாஹிஸாஹிமே.

நம் ஆழ்வாரசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிகமன்
றிக்கே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமாகையாலே அடிக்கமுஞ்சு பெறுமென்
னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரனார் மடைப்பள்ளிவந்த
மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும்.....*

—❧— ஆறாம் விஷயம் —❧—

“நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத!” என்கிற அறுபத்தினுன்
காம் ச்லோகத்தில் ‘ஸக்ருதேவ’ என்பதற்கு ‘சீக்கிரத்தில்’ என்று
அர்த்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறாராம்;
தேசிகள் அதனை மறுத்திருக்கிறாராம். ‘ஒரு தடவை’ என்கிற
அர்த்தமே ஸ்வாரஸ்யமுடையதாம். இந்த ப்ரமத்தையும் பரி
ஹரிப்போம்.

“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிற ஸ்ரீராமசரமச்லோகத்தை
நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஸமாக உபந்யஸித்தருளும்போது ஒவ்
வொருவர் ஒவ்வொருபடியாக நிர்வஹித்து அருளிச்செய்தார்கள்.
“ஊவ்யாநாநிநெகாப-ஹி” என்கிற வசநபலத்தாலும் மற்றும்
நிகண்டபலத்தாலும் ‘ஸக்ருத்’ என்னுமவ்யத்திற்குப் பல
பொருள்களுண்டாகையாலே ‘ஸஹஸா’ என்பதான பொருளையும்
திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் நிர்வஹித்ததாகவும், எம்பார் ஒரு
வகையாகவும் பட்டர் ஒருவகையாகவும் இப்படி ஒவ்வொன்றிலே
ஒவ்வொருவர் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிர்வஹித்ததாக
வும் தனிச்லோக வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை
விரித்துரைத்தருளினார். “நநு ப்ரபந்ந:” என்கிற ஸ்தோத்ராத்ந
ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் அந்த நிர்வாஹங்களை ஸங்க்ர
ஹித்துள்ளார். “ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்”
என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் தூஷண ப்ரதிஸம்பந்தித்வம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இல்லை; ஆழ்வானுக்கே உள்ளது.
கைவல்ய விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கும் அஞ்ஜலி விஷயத்தில்
பட்டார்க்கும்போலே இவ்விஷயத்தில் ஆழ்வானுக்கு ஸத்காரமநேர்ந்
ததுக்ரமப்ராப்தமேயாம். ஸக்ருத் என்பதற்கு ‘ஒருகால்’ என்னும்
பொருளை உபேக்ஷித்தாராமில்லை. ஒரு பதத்திற்கு ஒரே இடத்
தில் ஒரே பொருள்தான் கொள்ளலாமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

174 ஸ்தோத்தரத்த வரை—அறுபந்தம்.

செபாலவந மஹாகாவ்யத்தில் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் (43) “நொமநல்யாவ்யத்யாவா” என்ற ச்லோகத்தில் “கீரியாஸமபி ஹாரேண” என்பதற்கு ‘மிகவும்’ என்கிற பொருளையும், ‘அடிக்கடி’ என்கிற பொருளையும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே கொள் ளுமாறு மல்லினாதர் உரையிட்டு, ‘இப்படி கொள்வது குற்ற மன்று’ என்றும் ஸ்தாபித்தார். அன்றியும், கஷ்யாவஸூ திக்குப் பொருள் கொள்ளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஏகப்ர யோகத்திலேயே மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைச் செய்து மூவகைப் பொருள்களைக்கொண்டு “மஹீராஹஸ்யஸூத்ர-இத, ஸுப்யுஷ்டநாஷ, ரவிசுராவிக்ஷித, வுணரீகடிவாஸிவாயதெ கூணம்” என்று அருளிச்செய்ததை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் அதன் தாத்தர்ய தீபிகையிலும் காணலாம். அதுபோலவே ஸக்ருத் என்பதற்கும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே பல பொருள்களை இசைத்து உபந்யஸித்த ஆழ்வான் ப்ரஹ்மதிகளை அஸ்வரஸவாதிகளென்பார் அரவிகர்கள்.

“ஸக்ருதேவ நாத!” என்றவிடத்தில் நாத! என்பதற்கு வியாக்கியான மருளாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை “ஒருகால் பண்ணின ப்ரபத்தி அமைகிறது வகுத்த நாதனாகையாலே” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கினால் ‘ஒருதடவை’ என்கிற அர்த்தத்தை விட்டொழியாமையென நன்கு விளங்கும். ஆகையாலே இவ்விடத்து ஸ்தோத்தரபாஷ்யபங்க்திக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸூக்திக்கும் உ-இஷ்ட-இஷ்டகலாவமு-ஹணம் ஹரிநிவ்யாயநமே யன்றி வாஸ்தவமன்றென்பதை மத்யஸ்தர் உணர்வார்கள். தாம் பேணும் வழியொழியப் பூருவர்களின் வழி ஆகாதென்று கொண்டு ஒவ்வொரு மூலையிலே ஒவ்வொரு மஹானுடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கும் குற்றங்குறை கூறிவைக்கும் ஸ்வதந்த்ரருடைய ஸூக்திகள் பரம விலக்ஷணமென்பதும் உணரற்பாலது. பேசிற்பேசம் ஏககண்ட ரான ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் தோஷோத்பாவநம் பண்ணப் பார்ப்பார்க்குக் கனவிலும் ஸமீஹிதவித்தி எளிதன்று. ஆகவே, ஸ்தோத்தரத்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இட்டரு ளின வியாக்கியானம் * எந்தையெதிராச ரின்னருளுக்கென்று மிலக் காகிச் சதிராக வாழ்ந்திடுவார்க்குத் தேனேபாலே கன்னலே யமுதே

யென்னலாயிருக்கு மென்னுமிடம் புரருத்தம். தேசிகனருளிய ஸ்தோத்ரபாஷ்யமும் 'அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவமு தமே' என்று போற்றுதற்குரியதேயாம். அம்ருத சும்பத்திலே விஷபிந்து கலகமாபோலே அஸ்தானே ப்ரமமும் அகாண்ட தூஷண மும் ஆங்காங்குச் சிறிதுசிறிது கலசகின்றதெனினும் குணக்ராஹி களுக்குப் பரமபோக்யமே. ஸுஹ்ருஷிஹ ஸுஹ்ருஷிஹ தாலே பூர்வபக்ஷிகள் அநாவச்யக ப்ரஸங்கங்களை ப்ரஸங்கித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடவே "ஹ்ருஷிஹாஹ்ருஷிஹ கஹ்ருஷிஹ ஸுஹ்ருஷிஹ" என்னுங் கணக்கிலே இங்ஙனே ஓரவஸரம் வாய்த்துப் பண் டிதரவிக ரஞ்ஜநமாகப் பரமார்த்தம் தெனிய வெளியிடலாயிற்று.

"இப்படி இன்னுஞ் சில விபாக்கியானங்களிலிருக்கிற அஸ் வரஸ்யமுள்ள அர்த்தங்களையும் இந்த பாஷ்யகாரரே ஆங்காங்கு நிரூபித்து ப்ரமாணங்களை யதுஸரித்து ஸரியான அர்த்தத்தை அரு ளிச் செய்திருக்கிறார்" என்று பூர்வபக்ஷிகள் நிகமநம் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். 'தேசிகன் செல்லும்வழி இது, பிறர் செல்லும்வழி இது; இது உபபந்தம், இது அநுபபந்தம்' என்று பகுத்தறியுமுப கரணமுடையார் பேசவேண்டும் பேச்சுக்களை அனைவரும் பேசுதல் தகுதியோ? பரமகம்பிரமான தேசிகன் திருவுள்ளத்தை ஆய்ந்தறிந் தார்போல அபிரயிக்குமத்தனையேயிதே உள்ளது. இதற்குக் கை கொள்வனியாக ஒரு ஸாக்ஷியங் காட்டி உபஸம்ஹரிப்போம்.

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தின் முடிவு ச்லோகத்திலுள்ள ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பதத்தை விவரிக்கப் புகுந்த விவர்கள் 'ஸுவெ-ஷு-கஜெ-ஷு ஸுதஜெ' என்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் பொருள் கொள்ளவேண்டியவழியைமறுத்துரைத்து 'ஸுவ-ஷாணிதஜ்ஜாணி ஸுதஜ்ஜாணி யஸ்யஸ' என்று பஹுவீஹ்யர்த்தமே கொள்ள வேணுமென்று பாக்கப் பேசியிருப்பது தேசிகன் திருவுள்ளத்தை அறிந்தமைக்கு அடையாளமோ? தத்வமுத்தாகலாப முடிவில் ப்ரபுத்தமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரபதத்தை ஸர்வார்த்த வித்தி யில் தாமே விவரித்தருளமிடத்து "ஸுவெ-ஷு-கஜெ-ஷு ஸுதஜெ-ஷு" என்று தத்புருஷனே விவக்ஷிதமாகக் காட்டியிருந்தும், யாதவாப்யதய ப்ரதமஸர்க்க வ்யாக்யானமுடிவில்

176 ஸ்தோத்ரரத்ந வுரை—அநுபந்தம்.

அப்பயதிகூதரும் இப்படியே உரைத்திருந்தும் அவற்றோடு முரண்
படுமாறு “எல்லா சாஸ்திரங்களும் இவருக்கு ஸ்வாதீநம் என்று
சொல்லுவதே ஸரியான அர்த்தம்” என்று நிகமிப்பது ஸ்வதந்த்
ரப்படியிதே. பதவுரை வரையும்போது “ஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர:—
எல்லா சாஸ்திரங்களிலேயும் ஸ்வாதீநத்திரிபத்தையுடைய” என்
றிட்டு “அதாவது—எவருக்கு எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஸ்வாதீநப்
பட்டதோ, அப்படிப்பட்டவராகிய” என்று விவரணம் காட்டியிருப்
பதும் விஸ்மயநீயம். இனி “ஸ்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா:” என்றால்
ஸ்வ வர்ணங்களையும் சூத்ராகவுடையவர் என்று பொருள் கொள்
ளவும் ப்ராப்தமாம் போலும். *

“வித்ரும் வித்ரும் வதவத! ஶ்ஹுவித்ருகேஜிவித்ரும்
ஜாதொ டெவொஹித்வதநாஸவிபாதா விபாதா!
யநிஜாநாம் வரிணதவஹ்நீ திராஜாஹிநீயா
யதெஜதவ்யா: கவஹநகவாகொவிடி: காஹொக: ||”

என்றதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுவோம்.

ஸ்ரோ || சுஜெஷாஹ்வஹ்வதஸதகாவவி நுணா
சுஜபுஜா ஹஹ! ஹவஹி ஹிவிஸெஷா: |
ஹொராஹெ ஹெய-ஹிவாஹெ விஹநாஹெ-
ஹெகா வுததிஸுதலி ஹஹெஹி ஹிஷாணா ||
வஹெய-ஹெஷிவஹொராஸிரஸெஷாஹெஷிவஜாவி: |
ஹதி சுஜெணாவிஷத-ஹம் ஹிஷாஹிஹிஹிஹிஹி ||

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிய
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்த.

புதிய பிரசுரங்களின் விளம்பரம்.

(புரீமான். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளின் தமிழ் வியாக்கியானங்கள்.)

நமஸ்கார தத்துவம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “நமோநமோவாங்
மநஸ” என்கிற ச்லோகத்திற்கு விரிவுரையாக அமைந்த விதனில் ஸக்ருத்
ப்ரணமஸித்தார்த்தம் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. டிம்மிஸைஜ் 20 பக்கம்
விலை 0—2—0.

ப்ரணவாதிகார தத்துவம்

பெரியதிருமொழி முதற்பத்தில் “பேசமின் திருநாமமெட் டெழுத்தும்”
என்கிற பாசுரத்திற்கு விரிவான வியாக்கியானமாக அமைந்தவிதனில், முழு
கூட்களான ஸர்வ வர்ணஸ்தருக்கும் ஸப்ரணவாஷ்டாக்ஷரத்தில் அதிகார
முண்டென்கிற விஷயம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராண ஆசார்ய
ஸூக்திகளைக்கொண்டு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ராயல்ஸைஜ் 44 பக்கம்
விலை 0—4—0.

ஸுதர்சந சதக உரை.

நித்யப்படி பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு ஸர்வ அபீஷ்டங்
களையும் அளிக்க வல்லதென்று புகழ்பெற்றதும் ஸ்ரீ கூரநாராயண
ஜீயர் ஸ்வாமியால் ஆச்சரியமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான
100 ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸுதர்சந சதகத்திற்குப் பதவுரை
யும் விசேஷவுரையும் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. டிம்மி 25 பக்கங்கள்
விலை 1—0—0
கொண்டது.

சேஷாவதாரச் சிறப்பு.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “அடையார் கமலத்தலர்மகள்
கேள்வன்” என்கிற பாசுரத்திற்கு விரிவுரையாக அமைந்த
விதனில் எம்பெருமானார் சேஷாவதாரர் என்கிற விஷயம் பல ப்ரா
மாணங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. விலை 0—2—0.
நூற்றந்தாதி முழுமைக்கும் உரை 0—12—0.

அதிமாநுஷஸ்தவ உரை.

கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த பஞ்சஸ்தவங்களுள் ஒன்றாகவும்
ஸ்ரீராம கிருஷ்ணாவதாரங்களின் விபவங்களை அழகாகக் கூறுவது
மான இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு வரதராஜஸ்வத்திற்கும் போலவே
விரிவான மணிப்ரவாளவுரை தெலுங்கு விழியில் அச்சிடப்பட்டு
ள்ளது. விலை 0—12—0

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த கார்த்திகாரம்
அவற்றின் விவரம்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி			
தெளிவுரை }	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	1	4	9
ஷா ராப்பர் பைண்ட்	1	0	0
காச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	1	12	0
திருச்சுத்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	1	6	0
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்பூங்களாக நல்ல பைண்ட் செய்யப்பட்டது	10	8	0
இராமாநுசு துறந்தாதினின் விரிவுரை	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	1	0	0
திருவெழுக்கற்றிருக்கை—விரிவுரை	0	6	0
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	0	6	0
ஸ்ரீலக்ஷ பூஷண ஸாரம்	1	0	0
கூத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா வைபவம்	0	3	0
முருத்தமாலையின் தெளிவுரை	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	0	12	0
நமஸ்காரதத்துவம்	0	2	0
ப்ரணவா திகாரதத்துவம்	0	4	0
ஸாதாசக சதகம் தமிழுரை	1	0	0
ஸ்ரீவாதாஜ ஸ்தவத்தின் விஸ்தாரமான மணிப்ரவான்	1	8	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின் வியாக்கியானம் (தெலுங்கு விபி)	0	6	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின்	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	0	4	0
ஆசார்ய ஹிருதய மூலம்	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	0	6	0
உபந்யாஸரத்தமாலா (கார்த்தவிபி) [ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்]	0	6	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	0	2	0
புத்தகங்களை வி. பி. பி. மூலமாக வரவுவைக்க விரும்புவோர் 5 ரூபாய்களுக்குள்ளானால் அது எட்டும், 5-க்குமேல் 15-க்குள்ளானால் ரூபா ஒன்றும் முன்பணமாக அனுப்பவேண்டும்.			

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

மாடல் பிரைட், மதராஸ்.